

مقدمه

الحمد لله والصلاه والسلام علی سیدنا و نبینا رسول الله ... اما بعد

برادر و خواهر مسلمان - درود خداوند بر شما باد - بدان که یادگیری چهار چیز بر ما واجب است :

۱ علم : که شناخت خداوند - سبحانه وتعالی ـ پیامبر ﷺ و دین اسلام است. زیرا باید با علم و دانش خدا را شناخت و پرستش نمود نه با جهل و نادانی. کسی که چنین عمل نماید، سرنوشت او به سوی گمراهی و در این امر همانند مسیحیان خواهد بود.

۲ عمل : کسی که [چیزی را] بداند، اما [به آن] عمل نکند، همانند یهود خواهد بود. زیرا آنها علم داشتند اما به آن عمل نمی‌کردند. یکی از حیله‌های شیطان آن است که انسان را از علم دور کند تا انسان در پیشگاه خداوند به وسیلهٔ جهل و نادانی‌اش عذر و بهانه بیاورد! [انسان] نمی‌دانست که هر کسی که توانایی یادگیری داشته باشد اما آن را انجام ندهد، در حقیقت حجت بر او تمام شده است. قوم نوح علیه‌السلام این حیله را در پیش گرفتند: **(جعلوا أصابعهم في آذانهم واستغشوا ثيابهم)** (انگشتهایشان را در گوششان فرو بردند و لباسهایشان را پایین آوردند [سرشان را کاملاً پوشاندند]) تا حجت بر آنها اقامه نشود).

۳ دعوت به سوی خداوند : زیرا دانشمندان و دعوتگران وارثان پیامبران هستند. خداوند - سبحانه وتعالی ـ بنی‌اسرائیل را لعن و نفرین کردند. زیرا آنها **(كانوا لا يتناهون عن منكر فعلوه لبئس ما كانوا يفعلون)** همدیگر را از کار خلاف نهی نمی‌کردند، و حتی جمعی از نیکان آنها با سکوت و سازشکاری، افراد گناهکار را عملاً تشویق می‌کردند، به این ترتیب برنامهٔ اعمال آنها بسیار زشت و ناپسند بود.

دعوت کردن [مردم به سوی خداوند] و آموزش دادن فرض کفایه است. اگر گروهی از مردم آن را انجام دادند، هیچ کس گناهکار نخواهد بود. اما اگر همه مردم از انجام آن سرباز زنند همگی گناهکارند.

۴ داشتن صبر و بردباری در مشکلات و آزارها : در همهٔ مراحل یادگیری ، عمل کردن به آن تعالیم و دعوت کردن به سوی آن.

ما با هدف مشارکت در از بین بردن جهل و تسهیل کسب علم واجب، در این کتاب مختصر حداقل کافی [و لازم] از علوم شرعی را همراه با سه جزء آخر قرآن کریم و تفسیر آن گرد آورده‌ایم. علت انتخاب این اجزاء، کثرت تکرار سوره‌های آن بود. (آب دریا را گر نتوان کشید، هم به قدر تشنگی باید چشید).

در این کار همهٔ تأکید و تلاش ما بر رعایت اختصار و احادیث صحیح پیامبر ﷺ بوده است. ما ادعا نمی‌کنیم که در این کار به صورت کامل عمل نموده‌ایم چرا که کمال یکی از صفاتی است که فقط به خداوند اختصاص دارد. اما این کار نهایت تلاش انسان کم کاری است. اگر به راه صواب رفته باشد که این کار، لطف خداوند است. ولی چنانچه اشتباه باشد، این کار از خودمان و شیطان است و خداوند و پیامبرش از آن مبرا هستند. خداوند آن کسی را رحمت کند که عیب‌هایمان را با نقد هدفمند و سازنده به ما هدیه نماید.

از خداوند می‌خواهیم که به همهٔ کسانی که در تهیه، چاپ و نشر این کتاب مشارکت داشته‌اند، بهترین پاداش را عنایت فرماید و [این عمل] آنان را بپذیرد و جزا و پاداش آنان را مضاعف بگرداند.

والله أعلم ، وصلى الله وسلم على سيدنا و نبينا محمد وآله وصحبه أجمعين.

این کتاب غیر قابل فروش است و به صورت رایگان پخش می‌شود.
چاپ دوم، با اضافات و ویرایش، رجب ١٤٢٩هـ ق.
برای کمک یا مشارکت در خواست کتاب به صورت عمده یا اطلاعات بیشتر دربارهٔ طرح به سایت www.tafseer.info مراجعه کنید و یا با پست الکترونیکی far@tafseer.infoh مکاتبه نمایید.

فهرست

فضل قرائت قرآن

قرآن کلام خداوند است و فضیلت آن بر سایر کلامها همانند فضیلت خداوند بر آفریدگانش است، و قرائت آن برترین کلامی است که زبان برای آن به تحرک در می‌آید.

✷ **تعلیم و تعلّم قرآن و قرائتش دارای فضائل زیادی است. از جمله :**

◄ **پاداش تعلیم قرآن؛** پیامبر ﷺ می‌فرماید : « **خيركم مَن تعلم القرآنَ وعلّمه** » (بخاری) . « بهترین شما کسی است که قرآن را یاد می‌گیرد و آنرا یاد می‌دهد ».

◄ **پاداش قرائت قرآن؛** پیامبر ﷺ می‌فرماید : « **مَنْ قَرأَ حرفاً من كتاب الله فله به حسنةٌ والحسنةُ بعشرِ أمثالها** » (ترمذی) . « هر کس حرفی از کتاب خداوند را بخواند برای او حسنه‌ای است، و در ازای هر حسنه، ده برابر آن داده می‌شود ».

◄ **فضیلت حافظ قرآن و کسی که در خواندن آن ماهر است؛** پیامبر اکرم ﷺ می‌فرماید : « **مثل الذي يقرأ القرآنَ وهو حافظٌ له مع السفرة الكِرَامِ البررة، ومثل الذي يقرأ القرآنَ وهو يتعاهدُه وهو عليه شديدٌ فله أجرانِ** » (متفق علیه) . « مثال کسی که قرآن را می‌خواند و حافظ آن است، «جایگاه او در بهشت» با ملائکهٔ بلندمرتبه و نیک است، و مثال کسی که قرآن می‌خواند و به آن توجه وافر دارد و بر آن پابرجا و محکم است، دارای دو أجر می‌باشد » ، و همچنین می‌فرماید : « **يُقالُ لصاحبِ القرآنِ : اقْرأ وارتقِ ورتّلْ كَمَا كنت ترتّلُ في الدنيا فإنَّ منزلتكَ عِنْدَ آخرِ آيةٍ تقرأُ بها** » (ترمذی). « به همنشین و یار قرآن (در روز قیامت) گفته می‌شود: بخوان و بالا برو، قرآن را با ترتیل بخوان همانگونه که در دنیا تلاوت می‌نمودی، چرا که جایگاه تو در «بهشت» جایی است که آخرین آیه را می‌خوانی».

خطابی می‌گوید : «در أثر (حدیث) آمده است که تعداد آیه‌های قرآن به میزان تعداد درجه‌های بهشت است، به قاری گفته می‌شود: از پله‌های «بهشت» بالا برو به میزانی که از آیه‌های قرآن تلاوت کرده‌ای، پس هر کس تمامی قرآن را تلاوت نموده در بالاترین درجه بهشت در آخرت قرار می‌گیرد، و هر کس قسمتی از آنرا خوانده، پیشرفت او، بدان میزان خواهد بود، پس نهایت پاداش به موازنه‌ی انتهای قرائت است».

◄ **پاداش کسی که فرزندش قرآن را حفظ می‌کند :** « **مَنْ قَرأَ القرْآنَ وَتَعَلَّمَهُ وعَمِلَ بِهِ أُلبِسَ وَالِدَاهُ يَوْمَ القِيَامَةِ تَاجاً مِنْ نُورٍ ضَوْؤُهُ مِثْلُ ضَوءِ الشَّمْسِ، وَيُكْسَى وَالِدَاهُ حُلَّتَيْنِ لا يَقُومُ لَهُمَا الدّنْيا ، فَيَقُوْلانِ : بِمَ كُسِيْنَا هَذِهِ؟ فَيُقَالُ : بِأَخْذِ وَلَدِكُمَا القُرْآنَ** » (حاکم) . « هر کس قرآن بخواند و آنرا آموزش دهد و بدان عمل نماید بر سر پدر و مادرش در روز قیامت تاجی از نور قرار می‌دهند که نورش همانند نور خورشید است، و جامه‌ای بر تن آنها خواهند کرد که در دنیا «بخاطر گرانبها بودنشان» قیمت‌گذاری نمی‌شوند: و آنها می‌گویند: بخاطر چه چیزی ما را با اینها پوشانده‌اید؟ گفته می‌شود : بخاطر حفظ کردن فرزندتان قرآن را ».

◄ **شفاعت قرآن برای پیروانش در آخرت؛** پیامبر اکرم ﷺ می‌فرماید : « **إِقْرءوا القُرْآنَ فَإنَّهُ يَأْتِي يَوْمَ القِيَامَةِ شَفِيْعاً لأَصْحَابِهِ** » (مسلم) . «قرآن را بخوانید همانا قرآن در روز قیامت، شفیع پیروانش است».

و همچنین می‌فرماید: « **الصِّيَامُ وَالقُرْآنُ يَشْفَعَانِ لِلعَبْدِ يَوْمَ القِيَامَةِ ...** » (احمد وحاکم) . « روزه و قرآن برای بنده در روز قیامت شفاعت می‌کنند».

◄ **پاداش کسانی که برای تلاوت و یادگیری و بررسی قرآن جمع می‌شوند؛** پیامبر ﷺ می‌فرماید : « **مَا اجْتَمَعَ قَوْمٌ فِي بيتٍ مِنْ بُيُوتِ الله تعالَى يَتْلُوْنَ كِتَابَهُ وَيَتَدَارَسُونَهُ بَيْنَهُمْ إِلاَّ نَزَلَتْ عَلَيْهِمُ السَّكِيْنَةُ ، وَغَشِيَتْهُمُ**

الرَّحْمَةُ وَحَفَّتْهُمُ الملائِكةُ وَذَكَرَهُمُ الله فِيْمَنْ عِنْدَهُ » (أبو داود). «گروهی نیست که در خانه‌ای از خانه‌های خداوند متعال جمع شوند و کتاب خدا را تلاوت کنند و به مطالعه و بررسی آن مشغول باشند، مگر اینکه آرامش بر آنها نازل می‌شود و رحمت آنان را در بر می‌گیرد و ملائکه، به گرد آنان حلقه می‌زنند و خداوند، آنان را در نزد کسی که پیش اوست ذکر و یاد می‌کند».

آداب قرائت قرآن : **ابن کثیر برخی از این آداب را بیان می‌کند، از جمله** : (قرآن، لمس یا خوانده نشود مگر شخص طاهر باشد، و قبل از تلاوتش مسواک بزند و بهترین لباسش را بپوشد و رو به قبله نماید و در صورت خمیازه کشیدن از قرائت خودداری نماید و قرائتش را بخاطر صحبت نمودن جز در صورت ضرورت قطع ننماید و حضور ذهن داشته باشد و در آیه‌های وعد و نعمت، وقف نماید، و از خداوند خواهان آنها باشد، و در آیه‌های وعید و خطر نیز به خداوند پناه ببرد و قرآن را بصورت پراکنده «بر روی زمین» قرار ندهد و بالای آن چیزی قرار ندهد و بعضی از آیات بلندتر از بعضی دیگر در قرائت، با صدای بلندتر نخواند و در بازار و مکانهای شلوغ نیز قرائت نکند).

چگونگی خواندن قرآن : **از أنس ﷺ درباره‌ی قرائت پیامبر ﷺ سؤال شد و گفت** : « **كَانَ يُمدُّ مَدّاً، إِذَا قَرَأَ: بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ؛ يُمّدُّ بِاسْمِ اللهِ، وَيمدُّ الرَّحْمَنِ، وَيُمدُّ الرَّحِيمِ** » (بخاری). «ایشان در حالت مد، مد می‌دادند، زمانیکه بسم الله الرحمن الرحیم را می‌خواندند بسم الله را مد می‌دادند، الرحمن والرحیم را نیز مد می‌دادند» .

مضاعف شدن أجر قرائت : هر کس خالصانه قرآن را تلاوت نماید، اجر و پاداش می برد ولکن این پاداش چندین برابر و زیاد می‌شود در هنگام حضور قلب، تدبر و فهم آنچه که تلاوت می‌شود چندین برابر زیاد می‌شود ؛ و یک حرف از ده برابر حسنه، تا هفتصد برابر بیشتر می‌شود.

مقدار قرائت قرآن در شب و روز : اصحاب پیامبر ﷺ هر روز مقداری از قرآن را برای تلاوت کردن تعیین نموده بودند و هرگز آنرا کمتر از هفت روز ختم نمی‌کردند و حتی از ختم قرآن در کمتر از سه روز نهی شده است.

پس ای برادر بزرگوار! بر غنیمت شمردن وقتت برای قرائت قرآن حریص باش و برای هر روز مقداری از قرآن را برای تلاوت اختصاص بده و در هر صورت آنرا ترک نکن، و رهرو آن است که آهسته و پیوسته رود، نه گه تند و گهی خسته رود. و اگر غافل شدی یا در خواب ماندی آنرا فردا قضا کن چرا که پیامبر ﷺ می‌فرماید : « **مَنْ نَامَ عَنْ حِزْبِهِ أَوْ عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ فَقَرَأَهُ فِيمَا بَيْنَ صَلاةِ الفَجْرِ وَصَلاةِ الظُّهْرِ كُتِبَ لَهُ كَأَنَّمَا قَرَأَهُ مِنَ اللَّيْلِ** » (مسلم). «هر کس از سهم حزبش «در قرائت قرآن» یا از قسمتی از آن خواب ماند «و نتوانست آنرا بطور کامل قرائت نماید» ، در بین نماز صبح و نماز ظهر آنرا بخواند و أجر آن در آن موقع «برای او معادل با اجر قرائتش» در شب نوشته می‌شود.

و از کسانی مباش که قرآن را ترک نموده‌اند و به هر صورتی آنرا فراموش کرده‌اند مانند قرائت یا ترتیل یا تدبر آن و یا ترک عمل بدان و طلب مداوا نمودن از آن.

سُورَةُ الفَاتِحَةِ

خداوند در ابتدای قرآن فرموده : «**بِسْمِ اللَّه الرَّحْمَن الرَّحِيم** » که علماء درباره آن اقوالی دارند. ولی رأی صحیح و قول سدید اینَ است کَه این یکَ آیه بوده که در ابتدای هر سوره برای فاصله انداختن بین سوره‌ها خوانده می‌شود، بنابراین آیه‌ای از قرآن است، ولی آیه‌ای از هر سوره نیست مگر موردی که در آیه (٣٠) سوره نمل آمده : « **إِنَّهُ من سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّـهِ الـرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ**». و در ابتدای سوره توبه (برائت) خوانده نمی‌شود و آیه نیست.

١ بنام خداوند بخشندهٔ مهربان و بخشایشگر.

٢ حمد و ستایش مخصوص خداوندی است که پروردگار جهانیان است.

٣ خداوندی که بخشنده و بخشایشگر است، و رحمت عام و خاصش همه را رسیده است.

٤ خداوندی که مالک روز جزاست.

٥ تنها تو را می‌پرستیم، و تنها از تو یاری می‌جوییم.

٦ ما را به راه راست هدایت فرما.

٧ به راه کسانی هدایت فرما که آنان را مشمول انواع نعمتهای خود قرار دادی (نعمت هدایت، نعمت توفیق، و نعمت علم و عمل و جهاد و شهادت) نه آنها که بر اثر اعمال زشت و انحراف عقیده غضب تو دامنگیرشان شد (یعنی یهود)، و نه آنها که جادهٔ حق را رها کرده و در بیراهه‌ها گمراه و سرگردان شده‌اند (یعنی نصاری).

ترتيبها ٥٨ — سُورَةُ المُجَادلَة — آياتها ٢٢

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قَدْ سَمِعَ ٱللَّهُ قَوْلَ ٱلَّتِي تُجَٰدِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِيٓ إِلَى ٱللَّهِ
وَٱللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَآۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُۢ بَصِيرٌ ﴿١﴾ ٱلَّذِينَ يُظَٰهِرُونَ
مِنكُم مِّن نِّسَآئِهِم مَّا هُنَّ أُمَّهَٰتِهِمْۖ إِنْ أُمَّهَٰتُهُمْ إِلَّا ٱلَّٰٓـِٔي
وَلَدْنَهُمْۚ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنكَرًا مِّنَ ٱلْقَوْلِ وَزُورًاۚ وَإِنَّ
ٱللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٢﴾ وَٱلَّذِينَ يُظَٰهِرُونَ مِن نِّسَآئِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ
لِمَا قَالُواْ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِّن قَبْلِ أَن يَتَمَآسَّاۚ ذَٰلِكُمْ تُوعَظُونَ
بِهِۦۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٣﴾ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ
مُتَتَابِعَيْنِ مِن قَبْلِ أَن يَتَمَآسَّاۖ فَمَن لَّمْ يَسْتَطِعْ فَإِطْعَامُ سِتِّينَ
مِسْكِينًاۚ ذَٰلِكَ لِتُؤْمِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦۚ وَتِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِۗ
وَلِلْكَٰفِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ كُبِتُواْ
كَمَا كُبِتَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْۚ وَقَدْ أَنزَلْنَآ ءَايَٰتِۭ بَيِّنَٰتٖۚ وَلِلْكَٰفِرِينَ
عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥﴾ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ ٱللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُم بِمَا
عَمِلُوٓاْۚ أَحْصَىٰهُ ٱللَّهُ وَنَسُوهُۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٖ شَهِيدٌ ﴿٦﴾

سُورَةُ المُجَادلَة

﴿١﴾ خداوند سخن زنی را که دربارهٔ شوهرش به تو مراجعه کرده بود، شنید، آن زن به خداوند شکایت می‌کرد، این در حالی بود که خداوند گفتگوی شما (و اصرار آن زن) را (در حل مشکلش) می‌شنید. بی گمان خداوند شنوای بیناست.

﴿٢﴾ کسانی از شما که نسبت به همسرانشان ظهار می‌کنند (و می‌گویند: تو نسبت به من به منزلهٔ مادرم هستی) آنان هرگز مادرانشان نیستند، مادرانشان تنها کسانی هستند که آنها را به دنیا آورده‌اند، آنها سخنی زشت و باطل می‌گویند، و خداوند بخشنده و آمرزنده است.

﴿٣﴾ کسانی که همسران خود را ظهار می‌کنند، سپس از گفتهٔ خود باز می‌گردند، باید پیش از آمیزش جنسی با هم، برده‌ای را آزاد کنند، این دستوری است که به آن اندرز داده می‌شوید، خداوند به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.

﴿٤﴾ و کسی که توانائی (آزاد کردن برده‌ای) نداشته باشد دو ماه پیاپی قبل از آمیزش روزه بگیرد، و کسی که این را هم نتواند شصت مسکین را اطعام(و غذا) بدهد، این برای آن است که به خدا و رسولش ایمان بیاورید، اینها مرزهای الهی است، و کسانی که با آن مخالفت کنند عذاب دردناکی دارند.

﴿٥﴾ کسانی که با خدا و رسولش دشمنی می‌کنند خوار و ذلیل شدند آنگونه که پیشینیان آنها خوار و ذلیل شدند، ما آیات روشنی نازل کردیم، برای کافران عذاب خوارکننده‌ای (در قیامت) است.

﴿٦﴾ در آن روز که خداوند همهٔ آنها را برمی‌انگیزد و از اعمالی که انجام دادند باخبر می‌سازد، اعمالی که خداوند حساب آن را نگه داشته و آنها فراموشش کردند، و خداوند بر هر چیز شاهد و ناظر است.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ ۖ مَا يَكُونُ
مِن نَّجْوَىٰ ثَلَٰثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ
وَلَآ أَدْنَىٰ مِن ذَٰلِكَ وَلَآ أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا۟ ۖ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم
بِمَا عَمِلُوا۟ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ
نُهُوا۟ عَنِ ٱلنَّجْوَىٰ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا۟ عَنْهُ وَيَتَنَٰجَوْنَ بِٱلْإِثْمِ
وَٱلْعُدْوَٰنِ وَمَعْصِيَتِ ٱلرَّسُولِ وَإِذَا جَآءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ
بِهِ ٱللَّهُ وَيَقُولُونَ فِيٓ أَنفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا ٱللَّهُ بِمَا نَقُولُ ۚ حَسْبُهُمْ
جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا ۖ فَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا
تَنَٰجَيْتُمْ فَلَا تَتَنَٰجَوْا۟ بِٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ وَمَعْصِيَتِ ٱلرَّسُولِ وَتَنَٰجَوْا۟
بِٱلْبِرِّ وَٱلتَّقْوَىٰ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِيٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا ٱلنَّجْوَىٰ
مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ لِيَحْزُنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَلَيْسَ بِضَآرِّهِمْ شَيْـًٔا
إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوٓا۟ إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا۟ فِي ٱلْمَجَٰلِسِ فَٱفْسَحُوا۟ يَفْسَحِ
ٱللَّهُ لَكُمْ ۖ وَإِذَا قِيلَ ٱنشُزُوا۟ فَٱنشُزُوا۟ يَرْفَعِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
مِنكُمْ وَٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ دَرَجَٰتٍ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١﴾

﴿٧﴾ آیا نمی‌دانی که خداوند آنچه را در آسمانها و آنچه را در زمین است می‌داند. هیچ گاه سه نفر با هم نجوا نمی‌کنند مگر اینکه خداوند چهارمین آنهاست، و هیچ گاه پنج نفر با هم نجوا نمی‌کنند مگر اینکه خداوند ششمین آنهاست، و نه تعدادی کمتر و نه بیشتر از آن مگر اینکه او همراه آنهاست هر جا که باشند، سپس روز قیامت آنها را از اعمالشان آگاه می‌سازد، چرا که خداوند به هر چیزی داناست!

﴿٨﴾ آیا ندیدی کسانی را که از نجوا (سخنان در گوشی) نهی شدند سپس به کاری که از آن نهی شده بودند باز می‌گردند، و برای انجام گناه و تعدی و نافرمانی رسول خدا به نجوا می‌پردازند، و هنگامی که نزد تو می‌آیند تو را تحیّتی (و خوشامدی) می‌گویند که خدا به تو نگفته است، در دل می‌گویند: (اگر اعمال ما بد است پس) چرا خداوند ما را به خاطر گفته‌هایمان عذاب نمی‌کند، جهنم برای آنان کافی است (و نیازی به مجازات دیگر نیست، همان جهنمی که به زودی) وارد آن می‌شوند و چه بد سرانجامی است.

﴿٩﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که نجوا می‌کنید به گناه و تعدّی و نافرمانی رسول (خدا) نجوا نکنید، (محتوای نجوای شما باید پاک و الهی باشد) به کار نیک و تقوا نجوا کنید، و از خدائی که همگی نزد او جمع می‌شوید بپرهیزید.

﴿١٠﴾ همانا نجوا تنها از سوی شیطان است، می‌خواهد با آن مؤمنان را غمگین سازد، ولی (باید بدانند که شیطان) نمی‌تواند هیچگونه ضرری به آنها برساند جز به فرمان خدا، پس مؤمنان باید تنها بر خدا توکل کنند.

﴿١١﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که به شما گفته شود : مجلس را وسعت بخشید (و به تازه‌واردها جا دهید)، پس وسعت بخشید، خداوند (بهشت را) برای شما وسعت می‌بخشد؛ و هنگامی که گفته شود: برخیزید «به امری که در آن برای شما خیر است»، پس برخیزید؛ اگر چنین کنید، خداوند کسانی را که ایمان آورده‌اند و کسانی را که علم به آنان داده شده درجات عظیمی می‌بخشد؛ و خداوند به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نَٰجَيۡتُمُ ٱلرَّسُولَ فَقَدِّمُواْ بَيۡنَ يَدَيۡ نَجۡوَىٰكُمۡ
صَدَقَةٗۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ لَّكُمۡ وَأَطۡهَرُۚ فَإِن لَّمۡ تَجِدُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ
﴿١٢﴾ ءَأَشۡفَقۡتُمۡ أَن تُقَدِّمُواْ بَيۡنَ يَدَيۡ نَجۡوَىٰكُمۡ صَدَقَٰتٖۚ فَإِذۡ لَمۡ تَفۡعَلُواْ
وَتَابَ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمۡ فَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ
وَرَسُولَهُۥۚ وَٱللَّهُ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٣﴾ ۞ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ تَوَلَّوۡاْ قَوۡمًا
غَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مَّا هُم مِّنكُمۡ وَلَا مِنۡهُمۡ وَيَحۡلِفُونَ عَلَى ٱلۡكَذِبِ
وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ﴿١٤﴾ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمۡ عَذَابٗا شَدِيدًاۖ إِنَّهُمۡ سَآءَ مَا كَانُواْ
يَعۡمَلُونَ ﴿١٥﴾ ٱتَّخَذُوٓاْ أَيۡمَٰنَهُمۡ جُنَّةٗ فَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ فَلَهُمۡ
عَذَابٞ مُّهِينٞ ﴿١٦﴾ لَّن تُغۡنِيَ عَنۡهُمۡ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُهُم مِّنَ ٱللَّهِ
شَيۡـًٔاۚ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿١٧﴾ يَوۡمَ يَبۡعَثُهُمُ
ٱللَّهُ جَمِيعٗا فَيَحۡلِفُونَ لَهُۥ كَمَا يَحۡلِفُونَ لَكُمۡ وَيَحۡسَبُونَ أَنَّهُمۡ عَلَىٰ شَيۡءٍۚ أَلَآ
إِنَّهُمۡ هُمُ ٱلۡكَٰذِبُونَ ﴿١٨﴾ ٱسۡتَحۡوَذَ عَلَيۡهِمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ فَأَنسَىٰهُمۡ ذِكۡرَ
ٱللَّهِۚ أُوْلَٰٓئِكَ حِزۡبُ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ أَلَآ إِنَّ حِزۡبَ ٱلشَّيۡطَٰنِ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ
﴿١٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ أُوْلَٰٓئِكَ فِي ٱلۡأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾
كَتَبَ ٱللَّهُ لَأَغۡلِبَنَّ أَنَا۠ وَرُسُلِيٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٞ ﴿٢١﴾

(۱۲) ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که می‌خواهید با رسول خدا نجوا کنید پیش از نجوایتان صدقه‌ای در راه خدا بدهید، این برای شما بهتر و پاکیزه‌تر است، و اگر توانائی نداشته باشید خداوند آمرزنده و مهربان است.

(۱۳) آیا ترسیدید فقیر شوید که از دادن صدقات قبل از نجوا خودداری کردید؟ اکنون که این کار را نکردید و خداوند توبهٔ شما را پذیرفت، نماز را برپا دارید و زکات را ادا کنید، و خدا و پیامبرش را اطاعت نمایید و (بدانید) خداوند از آنچه انجام می‌دهید با خبر است.

(۱۴) آیا ندیدی کسانی را که طرح دوستی با گروهی که مورد غضب خدا بودند ریختند؟ آنها نه از شما هستند، و نه از آنان (یهود)، سوگند دروغ یاد می‌کنند (که از شما هستند) در حالی که خودشان می‌دانند (دروغ می‌گویند).

(۱۵) خداوند عذاب شدیدی برای آنها فراهم ساخته است، چرا که آنها اعمال بدی انجام می‌دادند.

(۱۶) آنها سوگندهای خود را سپری قرار دادند و مردم را از راه خدا بازداشتند، از این رو برای آنان عذاب خوارکننده‌ای است.

(۱۷) هرگز اموال و اولادشان، آنها را از عذاب الهی حفظ نمی‌کند، آنها اهل آتشند و جاودانه در آن می‌مانند.

(۱۸) (به خاطر بیاورید) روزی را که خداوند همه آنها را برمی‌انگیزد، آنها برای خدا نیز سوگند (دروغ) یاد می‌کنند همان‌گونه که (امروز) برای شما یاد می‌کنند و گمان می‌کنند کاری می‌توانند انجام دهند، بدانید آنها دروغگویانند!

(۱۹) شیطان بر آنها مسلّط شده، و یاد خدا را از خاطر آنها برده است، آنان حزب شیطانند، بدانید حزب شیطان زیانکارانند.

(۲۰) کسانی که با خدا و رسولش دشمنی می‌کنند آنها در زمرهٔ ذلیل‌ترین افرادند.

(۲۱) خدا چنین مقرّر داشته که من و رسولانم پیروز می‌شویم، چرا که خداوند قوی و شکست ناپذیر است.

لَّا تَجِدُ قَوۡمٗا يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ يُوَآدُّونَ مَنۡ
حَآدَّ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَوۡ كَانُوٓاْ ءَابَآءَهُمۡ أَوۡ أَبۡنَآءَهُمۡ
أَوۡ إِخۡوَٰنَهُمۡ أَوۡ عَشِيرَتَهُمۡۚ أُوْلَٰٓئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ
ٱلۡإِيمَٰنَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٖ مِّنۡهُۖ وَيُدۡخِلُهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي
مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ رَضِيَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ وَرَضُواْ
عَنۡهُۚ أُوْلَٰٓئِكَ حِزۡبُ ٱللَّهِۚ أَلَآ إِنَّ حِزۡبَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿٢٢﴾

سُورَةُ الحَشۡرِ

ترتيبها ٥٩ — آياتها ٢٤

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ
﴿١﴾ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَخۡرَجَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ مِن دِيَٰرِهِمۡ
لِأَوَّلِ ٱلۡحَشۡرِۚ مَا ظَنَنتُمۡ أَن يَخۡرُجُواْۖ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُم مَّانِعَتُهُمۡ
حُصُونُهُم مِّنَ ٱللَّهِ فَأَتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِنۡ حَيۡثُ لَمۡ يَحۡتَسِبُواْۖ وَقَذَفَ
فِي قُلُوبِهِمُ ٱلرُّعۡبَۚ يُخۡرِبُونَ بُيُوتَهُم بِأَيۡدِيهِمۡ وَأَيۡدِي ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
فَٱعۡتَبِرُواْ يَٰٓأُوْلِي ٱلۡأَبۡصَٰرِ ﴿٢﴾ وَلَوۡلَآ أَن كَتَبَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمُ
ٱلۡجَلَآءَ لَعَذَّبَهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ عَذَابُ ٱلنَّارِ ﴿٣﴾

﴿٢٢﴾ هیچ گروهی را که ایمان به خدا و روز قیامت دارند نمی‌یابی که با دشمنان خدا و رسولش دوستی کنند، هرچند پدران یا فرزندان یا برادران یا خویشاوندانشان باشند، آنها کسانی هستند که خدا ایمان را بر صفحهٔ دلهایشان نوشته، و با روحی از ناحیهٔ خودش آنان را تقویت فرموده است، خداوند آنها را در باغهائی از بهشت داخل می‌کند که نهرها از زیر (درختانش) جاری است، جاودانه در آن می‌مانند، خداوند از آنها خشنود است و آنها نیز از خداوند خشنودند، اینان حزب خدا هستند، آگاه باش که بی‌تردید حزب خدا همان رستگارانند.

سُورَةُ الحَشۡرِ

﴿١﴾ آنچه در آسمانها و زمین است برای خدا تسبیح می‌گوید، و او عزیز و حکیم است.

﴿٢﴾ اوست خدایی که کافران اهل کتاب را (یعنی یهود بنی نضیر را که به مکر، قصد قتل پیغمبر صلّی اللّه علیه و آله و سلم کردند) برای اولین بار همگی را از دیارشان بیرون کرد و هرگز شما مسلمین گمان نمی‌کردید که آنها از دیار خود بیرون روند و آنها هم حصارهای محکم خود را نگهبان خود از (قهر و انتقام) خدا می‌پنداشتند تا آنکه (عذاب) خدا از آنجا که گمان نمی‌بردند بدانها فرا رسید و در دلشان (از سپاه اسلام) ترس افکند تا به دست خود و به دست مؤمنان خانه‌هاشان را ویران می‌کردند، پس ای هوشیاران عالم پند و عبرت گیرید.

﴿٣﴾ و اگر نه این بود که خداوند ترک وطن را بر آنان مقرّر داشته بود آنها را در همین دنیا مجازات می‌کرد، و برای آنها در آخرت نیز عذاب آتش است.

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۖ وَمَن يُشَاقِّ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ
الْعِقَابِ ﴿٤﴾ مَا قَطَعْتُم مِّن لِّينَةٍ أَوْ تَرَكْتُمُوهَا قَائِمَةً
عَلَىٰ أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيُخْزِيَ الْفَاسِقِينَ ﴿٥﴾ وَمَا أَفَاءَ اللَّهُ
عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ
وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُ عَلَىٰ مَن يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٦﴾ مَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ
وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ كَيْ لَا يَكُونَ
دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنكُمْ ۚ وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا
نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانتَهُوا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٧﴾
لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِن دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ
يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ أُولَٰئِكَ
هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِن قَبْلِهِمْ
يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً
مِّمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ ۚ
وَمَن يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾

(٤) این مجازات (دنیا و آخرت) از آن جهت دامنگیرشان شد که با خدا و رسولش به دشمنی برخاستند، و هرکس به دشمنی با خدا برخیزد (خداوند مجازاتش می‌کند زیرا) خدا مجازات شدیدی دارد.

(٥) هر درخت با ارزش نخل را قطع، یا آن را به حال خود واگذاشتید همه به فرمان خدا بود، و هدف این بود که فاسقان را خوار و رسوا گرداند.

(٦) و آنچه را خدا از آنان (یهود) به رسولش بازگرداند، چیزی است که شما برای به دست آوردن آن (زحمتی نکشیدید) نه اسبی تاختید، و نه شتری، ولی خداوند رسولان خود را بر هرکس بخواهد مسلّط می‌سازد، و خدا بر همه چیز تواناست .

(٧) آنچه را خداوند از اهل این آبادیها به رسولش بازگرداند، از آنِ خدا، و رسول، و خویشاوندان او و یتیمان و مستمندان و در راه‌ماندگان است، تا (این اموال عظیم) در میان ثروتمندان شما دست به دست نگردد، آنچه را رسول خدا برای شما آورده بگیرید (و اجرا کنید) و آنچه نهی کرده خودداری نمائید، و از (مخالفت) خدا بپرهیزید که خداوند کیفرش شدید است.

(٨) (این اموال) برای فقیران مهاجری است که از خانه و کاشانه و اموال خود بیرون رانده شدند، آنها فضل خداوند و رضای او را می‌طلبند و خدا و رسولش را یاری می‌کنند، آنها راستگویانند.

(٩) و [نیز] کسانی که قبل از [مهاجران] در [مدینه] جای گرفته و ایمان آورده‌اند [یعنی انصار] هر کس را که به سوی آنان کوچ کرده دوست دارند و نسبت به آنچه به ایشان داده شده است در دلهایشان حسدی نمی‌یابند و هر چند در خودشان احتیاجی [مبرم] باشد، آنها را بر خودشان مقدّم می‌دارند. و کسانی که از بخل و حرص نفس خویش بازداشته شده اند، ایشانند که رستگارانند.

وَٱلَّذِينَ جَآءُو مِنۢ بَعۡدِهِمۡ يَقُولُونَ رَبَّنَا ٱغۡفِرۡ لَنَا
وَلِإِخۡوَٰنِنَا ٱلَّذِينَ سَبَقُونَا بِٱلۡإِيمَٰنِ وَلَا تَجۡعَلۡ فِي قُلُوبِنَا
غِلّٗا لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ رَبَّنَآ إِنَّكَ رَءُوفٞ رَّحِيمٌ ﴿١٠﴾ ۞ أَلَمۡ تَرَ إِلَى
ٱلَّذِينَ نَافَقُواْ يَقُولُونَ لِإِخۡوَٰنِهِمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ
ٱلۡكِتَٰبِ لَئِنۡ أُخۡرِجۡتُمۡ لَنَخۡرُجَنَّ مَعَكُمۡ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمۡ
أَحَدًا أَبَدٗا وَإِن قُوتِلۡتُمۡ لَنَنصُرَنَّكُمۡ وَٱللَّهُ يَشۡهَدُ إِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ
﴿١١﴾ لَئِنۡ أُخۡرِجُواْ لَا يَخۡرُجُونَ مَعَهُمۡ وَلَئِن قُوتِلُواْ لَا يَنصُرُونَهُمۡ
وَلَئِن نَّصَرُوهُمۡ لَيُوَلُّنَّ ٱلۡأَدۡبَٰرَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ﴿١٢﴾
لَأَنتُمۡ أَشَدُّ رَهۡبَةٗ فِي صُدُورِهِم مِّنَ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ
لَّا يَفۡقَهُونَ ﴿١٣﴾ لَا يُقَٰتِلُونَكُمۡ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرٗى
مُّحَصَّنَةٍ أَوۡ مِن وَرَآءِ جُدُرِۭۚ بَأۡسُهُم بَيۡنَهُمۡ شَدِيدٞۚ تَحۡسَبُهُمۡ
جَمِيعٗا وَقُلُوبُهُمۡ شَتَّىٰۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ لَّا يَعۡقِلُونَ ﴿١٤﴾
كَمَثَلِ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ قَرِيبٗاۖ ذَاقُواْ وَبَالَ أَمۡرِهِمۡ وَلَهُمۡ عَذَابٌ
أَلِيمٞ ﴿١٥﴾ كَمَثَلِ ٱلشَّيۡطَٰنِ إِذۡ قَالَ لِلۡإِنسَٰنِ ٱكۡفُرۡ فَلَمَّا كَفَرَ
قَالَ إِنِّي بَرِيٓءٞ مِّنكَ إِنِّيٓ أَخَافُ ٱللَّهَ رَبَّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾

﴿١٠﴾ (همچنین) کسانی که بعد از آنها (مهاجران و انصار) آمدند و می‌گویند: پروردگارا! ما و برادرانمان را که در ایمان بر ما پیشی گرفتند بیامرز، و در دلهایمان حسد و کینه‌ای نسبت به مؤمنان قرار مده، پروردگارا! تو مهربان و رحیمی.

﴿١١﴾ آیا منافقان را ندیدی که پیوسته به برادران کافرشان از اهل کتاب می‌گفتند: هرگاه شما را (از وطن) بیرون کنند ما هم با شما بیرون خواهیم رفت، و هرگز سخن هیچکس را دربارهٔ شما اطاعت نخواهیم کرد، و اگر با شما پیکار شود یاریتان خواهیم نمود، خداوند شهادت می‌دهد که آنها دروغگویانند.

﴿١٢﴾ اگر آنها را بیرون کنند با آنان بیرون نمی‌روند، و اگر (به گفتهٔ خود عمل کنند و) یاریشان کنند پشت به میدان کرده و فرار می‌کنند، سپس کسی آنان را یاری نمی‌کند.

﴿١٣﴾ وحشت از شما در دلهای آنها بیش از ترس از خداست، این به خاطر آن است که آنها گروهی نادانند.

﴿١٤﴾ آنها هرگز با شما به صورت گروهی نمی‌جنگند جز در دژهای محکم، یا از پشت دیوارها، پیکارشان در میان خودشان شدید است، آنها را متحد می‌پنداری در حالی که دلهایشان پراکنده است، این به خاطر آن است که آنها قومی هستند که تعقل نمی‌کنند.

﴿١٥﴾ همچون کسانی هستند که کمی پیش از آنان بودند (همانها که در این دنیا) طعم تلخ کار خود را چشیدند و برای آنها عذابی دردناک است.

﴿١٦﴾ همچون شیطان است که به انسان گفت: کافر شو (تا مشکلات تو را حل کنم) اما هنگامی که کافر شد؛ گفت: من از تو بیزارم، من از خداوندی که پرورگار عالمیان است بیم دارم.

فَكَانَ عَٰقِبَتَهُمَآ أَنَّهُمَا فِي ٱلنَّارِ خَٰلِدَيۡنِ فِيهَاۚ وَذَٰلِكَ جَزَٰٓؤُاْ
ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَلۡتَنظُرۡ
نَفۡسٞ مَّا قَدَّمَتۡ لِغَدٖۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ
﴿١٨﴾ وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ نَسُواْ ٱللَّهَ فَأَنسَىٰهُمۡ أَنفُسَهُمۡۚ أُوْلَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلۡفَٰسِقُونَ ﴿١٩﴾ لَا يَسۡتَوِيٓ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ وَأَصۡحَٰبُ
ٱلۡجَنَّةِۚ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِ هُمُ ٱلۡفَآئِزُونَ ﴿٢٠﴾ لَوۡ أَنزَلۡنَا هَٰذَا
ٱلۡقُرۡءَانَ عَلَىٰ جَبَلٖ لَّرَأَيۡتَهُۥ خَٰشِعٗا مُّتَصَدِّعٗا مِّنۡ خَشۡيَةِ
ٱللَّهِۚ وَتِلۡكَ ٱلۡأَمۡثَٰلُ نَضۡرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَتَفَكَّرُونَ
﴿٢١﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِۖ
هُوَ ٱلرَّحۡمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ
ٱلۡمَلِكُ ٱلۡقُدُّوسُ ٱلسَّلَٰمُ ٱلۡمُؤۡمِنُ ٱلۡمُهَيۡمِنُ ٱلۡعَزِيزُ
ٱلۡجَبَّارُ ٱلۡمُتَكَبِّرُۚ سُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشۡرِكُونَ
﴿٢٣﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلۡخَٰلِقُ ٱلۡبَارِئُ ٱلۡمُصَوِّرُۖ لَهُ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰۚ
يُسَبِّحُ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٢٤﴾

ترتيبها ٦٠ — **سُورَةُ المُمتَحِنَة** — آياتها ١٣

(١٧) سرانجام کارشان این شد که هر دو در آتش دوزخ خواهند بود، جاودانه در آن می‌مانند، و این است کیفر ستمکاران.

(١٨) ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از (مخالفت) خدا بپرهیزید، و هرکس باید بنگرد که برای فردای خود چه چیزی پیش فرستاده است، از خدا بپرهیزد که خداوند از آنچه انجام می‌دهید آگاه است.

(١٩) و همچون کسانی نباشید که خدا را فراموش کردند، (فرمانهای او را ترک کردند، یا از او نترسیدند) و خدا نیز آنها را به خودفراموشی گرفتار کرد (به سبب این که خدا را در آسوده‌حالی و نعمت فراموش کردند او نیز آنان را در سختی‌ها دچار خودفراموشی گرداند)، آنها فاسقانند.

(٢٠) هرگز دوزخیان و بهشتیان یکسان نیستند، اصحاب بهشت رستگار و پیروزند.

(٢١) اگر این قرآن را بر کوهی نازل می‌کردیم می‌دیدی که در برابر آن خاشع می‌شود، و از خوف خدا می‌شکافد، و اینها مثالهائی است که برای مردم می‌زنیم تا شاید در آن بیندیشند.

(٢٢) او خدائی است که معبودی بحق جز او نیست، دانای نهان و آشکار است، و او رحمان و رحیم است.

(٢٣) او خدائی است که معبودی به حق جز او نیست، حاکم و مالک اصلی اوست، از هر عیب پاک و منزه است، به کسی ستم نمی‌کند، امنیت بخش است، و مراقب (همه چیز) است، او قدرتمندی شکست‌ناپذیر است که با ارادۀ نافذ خود هر امری را اصلاح می‌کند، و شایستۀ عظمت است، خداوند منزه است از آنچه شریک برای او قرار می‌دهند.

(٢٤) او خداوندی است خالق، آفریننده‌ای نو ساز، و صورتگری بی‌نظیر، برای او نامهای نیک است، و آنچه در آسمانها و زمین است تسبیح او می‌گویند، و او عزیز و حکیم است.

بسم الله الرحمن الرحيم
يا أيها الذين آمنوا لا تتخذوا عدوي وعدوكم أولياء تلقون
إليهم بالمودة وقد كفروا بما جاءكم من الحق يخرجون الرسول
وإياكم أن تؤمنوا بالله ربكم إن كنتم خرجتم جهادا في سبيلي
وابتغاء مرضاتي تسرون إليهم بالمودة وأنا أعلم بما أخفيتم
وما أعلنتم ومن يفعله منكم فقد ضل سواء السبيل (١) إن
يثقفوكم يكونوا لكم أعداء ويبسطوا إليكم أيديهم وألسنتهم
بالسوء وودوا لو تكفرون (٢) لن تنفعكم أرحامكم ولا أولادكم
يوم القيامة يفصل بينكم والله بما تعملون بصير (٣) قد
كانت لكم أسوة حسنة في إبراهيم والذين معه إذ قالوا لقومهم
إنا برآء منكم ومما تعبدون من دون الله كفرنا بكم وبدا بيننا
وبينكم العداوة والبغضاء أبدا حتى تؤمنوا بالله وحده إلا
قول إبراهيم لأبيه لأستغفرن لك وما أملك لك من الله من شيء
ربنا عليك توكلنا وإليك أنبنا وإليك المصير (٤) ربنا لا تجعلنا
فتنة للذين كفروا واغفر لنا ربنا إنك أنت العزيز الحكيم (٥)

سورة الممتحنة

(١) ای کسانی که ایمان آورده‌اید! دشمن من و دشمن خودتان را دوست نگیرید، شما نسبت به آنها اظهار محبت می‌کنید در حالی که آنها به آنچه از حق برای شما آمده (اسلام و قرآن) کافر شده‌اند، و رسول خدا و شما را به خاطر ایمان به خداوندی که پروردگار همهٔ شماست از شهر و دیارتان بیرون می‌رانند، اگر شما برای جهاد در راه من و جلب خشنودیم هجرت کرده‌اید (پیوند دوستی با آنها برقرار نسازید)، شما مخفیانه با آنها رابطهٔ دوستی برقرار می‌کنید در حالی که من به آنچه پنهان یا آشکار می‌سازید از همه داناترم، و هرکس از شما چنین کاری کند از راه راست گمراه شده است.

(٢) اگر آنها بر شما مسلّط شوند دشمنانتان خواهند بود، و دست و زبان خود را به بدی کردن به شما می‌گشایند، دوست دارند شما (از اسلام) به کفر بازگردید.

(٣) هرگز بستگان و فرزندانتان روز قیامت سودی به حالتان نخواهند داشت، خدا میان شما و آنان جدایی می‌اندازد، خداوند به آنچه انجام می‌دهید بیناست.

(٤) برای شما سرمشق خوبی در زندگی ابراهیم و کسانی که با او بودند وجود داشت، در آن هنگامی که به قوم (مشرک) خود گفتند: ما از شما و آنچه غیر از خدا می‌پرستید بیزاریم، ما نسبت به شما کافریم، و میان ما و شما عداوت و دشمنی همیشگی آشکار شده است، جز آن سخن ابراهیم که به پدرش (آزر) گفت: که برای تو آمرزش طلب می‌کنم، و در عین حال در برابر خداوند برای تو مالک چیزی نیستم، پروردگارا! ما بر تو توکل کردیم، و به سوی تو بازگشتیم، همهٔ فرجامها به سوی توست.

(٥) پروردگارا ! ما را مایهٔ گمراهی کافران قرار مده، پروردگارا (اگر لغزشی از ما سر زد) ما را ببخش، چرا که تو عزیز و حکیمی.

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ
وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦﴾ ۞ عَسَى اللَّهُ أَن يَجْعَلَ
بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُم مِّنْهُم مَّوَدَّةً وَاللَّهُ قَدِيرٌ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ
﴿٧﴾ لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم
مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ
﴿٨﴾ إِنَّمَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم
مِّن دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوْهُمْ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ
هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا جَاءَكُمُ الْمُؤْمِنَاتُ
مُهَاجِرَاتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ
فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَآتُوهُم
مَّا أَنفَقُوا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ
وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ وَاسْأَلُوا مَا أَنفَقْتُمْ وَلْيَسْأَلُوا مَا أَنفَقُوا
ذَٰلِكُمْ حُكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِن فَاتَكُمْ
شَيْءٌ مِّنْ أَزْوَاجِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ فَعَاقَبْتُمْ فَآتُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ
أَزْوَاجُهُم مِّثْلَ مَا أَنفَقُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنتُم بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

(٦) برای شما (مسلمانان) در زندگی آنها اسوهٔ حسنه (و سرمشق نیکوئی) بود، برای کسانی که امید به خدا و روز قیامت دارند، و هرکس سرپیچی کند (به خویشتن ضرر زده است) زیرا خداوند بی‌نیاز و شایستهٔ ستایش است.

(٧) امید است خدا میان شما و کسانی از مشرکین که با شما دشمنی کردند (از راه اسلام) پیوند محبت برقرار کند، و خداوند تواناست و آمرزنده و مهربان است.

(٨) خدا شما را از نیکی کردن و رعایت عدالت نسبت به کسانی که با شما در امر دین پیکار نکردند و شما را از خانه و دیارتان بیرون نراندند نهی نمی‌کند، چرا که خداوند عدالت‌پیشگان را دوست دارد.

(٩) تنها شما را از دوستی و رابطه با کسانی نهی می‌کند که در امر دین با شما پیکار کردند و شما را از خانه‌هایتان بیرون راندند، یا به بیرون راندن شما کمک کردند و هرکس با آنان رابطهٔ دوستی داشته باشد ظالم و ستمگر است.

(١٠) ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که زنان با ایمان به عنوان هجرت نزد شما آیند، آنها را (از خود نرانید، بلکه) آنها را آزمایش کنید، خداوند به ایمانشان آگاهتر است، هرگاه آنها را مؤمن یافتید، آنها را به سوی کفّار باز نگردانید، نه آنها بر کفّار حلالند، و نه کفّار برای آنها حلال، و آنچه را همسران آنها (برای ازدواج با این زنان) پرداخته‌اند به آنان بپردازید، و گناهی بر شما نیست که با آنها ازدواج کنید هرگاه مهرشان را به آنان بدهید، و هرگز زنان کافر را در همسری خود نگه ندارید، حق دارید مهری را که پرداخته‌اید مطالبه کنید، همانگونه که آنها حق دارند مهر (زنانشان را که از آنان جدا شده‌اند) از شما مطالبه کنند، این حکم خداوند است که در میان شما حکم می‌کند و خداوند دانا و حکیم است.

(١١) و اگر بعضی از همسران شما از دستتان بروند (اسلام را رها کرده به کفّار پیوستند) و شما در جنگی بر آنها پیروز شدید و غنائمی به دست گرفتید، به کسانی که همسرانشان رفته‌اند

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا جَآءَكَ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتُ يُبَايِعۡنَكَ عَلَىٰٓ أَن لَّا يُشۡرِكۡنَ
بِٱللَّهِ شَيۡـٔٗا وَلَا يَسۡرِقۡنَ وَلَا يَزۡنِينَ وَلَا يَقۡتُلۡنَ أَوۡلَٰدَهُنَّ وَلَا يَأۡتِينَ
بِبُهۡتَٰنٖ يَفۡتَرِينَهُۥ بَيۡنَ أَيۡدِيهِنَّ وَأَرۡجُلِهِنَّ وَلَا يَعۡصِينَكَ
فِي مَعۡرُوفٖ فَبَايِعۡهُنَّ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لَهُنَّ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ
١٢ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَوَلَّوۡاْ قَوۡمًا غَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡ
قَدۡ يَئِسُواْ مِنَ ٱلۡأٓخِرَةِ كَمَا يَئِسَ ٱلۡكُفَّارُ مِنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلۡقُبُورِ ١٣

ترتيبها ٦١ — **سُورَةُ الصَّفِّ** — آياتها ١٤

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ
١ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفۡعَلُونَ ٢
كَبُرَ مَقۡتًا عِندَ ٱللَّهِ أَن تَقُولُواْ مَا لَا تَفۡعَلُونَ ٣ إِنَّ
ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلَّذِينَ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِهِۦ صَفّٗا كَأَنَّهُم
بُنۡيَٰنٞ مَّرۡصُوصٞ ٤ وَإِذۡ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِۦ يَٰقَوۡمِ لِمَ
تُؤۡذُونَنِي وَقَد تَّعۡلَمُونَ أَنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيۡكُمۡۖ فَلَمَّا
زَاغُوٓاْ أَزَاغَ ٱللَّهُ قُلُوبَهُمۡۚ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡفَٰسِقِينَ ٥

همانند مهری را که پرداخته‌اند (از غنائم) بدهید، و از (مخالفت) خداوندی که همه به او ایمان دارید بپرهیزید.

١٢ ای پیامبر! هنگامی که زنان مؤمن نزد تو آیند و با تو بیعت کنند که چیزی را شریک خدا قرار ندهند، دزدی و زنا نکنند، فرزندان خود را نکشند، تهمت و افترائی پیش دست و پای خود نیاورند، و در هیچ کار شایسته‌ای مخالفت و نافرمانی تو نکنند، با آنها بیعت کن و برای آنها از درگاه خداوند آمرزش بطلب که خداوند آمرزنده و مهربان است.

١٣ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! با قومی که خداوند آنان را مورد غضب قرار داده دوستی نکنید، آنان از (نجات در) آخرت مأیوسند چنان که کافران از اهل قبور (مردگان) نا امید شده‌اند.

سُورَةُ الصَّفِّ

١ آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، همه تسبیح خدا می‌گویند، او شکست‌ناپذیر و حکیم است.

٢ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! چرا سخنی می‌گوئید که بدان عمل نمی‌کنید؟

٣ نزد خدا بسیار موجب خشم است که سخنی بگوئید که به آن عمل نمی‌کنید.

٤ خداوند کسانی را دوست می‌دارد که در راه او متحد و بیکپارچه و در خط و صف واحدی پیکار می‌کنند، گوئی بنائی آهنین‌اند.

٥ به یاد آورید هنگامی را که موسی به قومش گفت: ای قوم من! چرا مرا آزار می‌دهید با این که می‌دانید من فرستادهٔ خدا به سوی شما هستم؟ هنگامی که آنها از حق منحرف شدند خداوند قلوبشان را منحرف ساخت، و خدا فاسقان را هدایت نمی‌کند.

٦ و (به یاد آورید) هنگامی را که عیسی بن مریم گفت: ای بنی‌اسرائیل! من فرستادهٔ خدا به سوی شما هستم، این در حالی است که تصدیق کنندهٔ

کتابی که قبل از من فرستاده شده (تورات)
می‌باشم، و بشارت دهنده به رسولی که بعد از من
می‌آید و نام او احمد است، هنگامی که او (احمد)
با معجزات و دلائل روشن به سراغ آنان آمد
گفتند: این سحری است آشکار.
﴿۷﴾ چه کسی ظالمتر است از آن کس که بر خدا
دروغ بسته در حالی که دعوت به اسلام می‌شود،
و خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی‌کند.
﴿۸﴾ آنان می‌خواهند نور خدا را با دهان خود خاموش
سازند، ولی خداوند نور خود را کامل می‌کند
هرچند کافران خوش نداشته باشند.
﴿۹﴾ او کسی است که رسول خود را با هدایت و
دین حق فرستاد، تا او را بر همهٔ ادیان غالب
سازد هرچند مشرکان کراهت داشته باشند.
﴿۱۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! آیا شما را به
تجارتی راهنمائی کنم که شما را از عذاب
دردناک رهائی می‌بخشد؟
﴿۱۱﴾ و آن این که به خدا و رسولش ایمان
بیاورید، و با اموال و جانهایتان در راه خدا
جهاد کنید، این برای شما (از هر چیز) بهتر
است اگر بدانید.
﴿۱۲﴾ گناهانتان را می‌بخشد و شما را در باغهائی
از بهشت داخل می‌کند که نهرها از زیر
درختانش جاری است و در مسکنهای خوش
و نیکو در بهشت جاویدان جای می‌دهد، و
این پیروزی عظیم است.
﴿۱۳﴾ و (نعمت) دیگری که آن را دوست دارید به

وَإِذۡ قَالَ عِيسَى ٱبۡنُ مَرۡيَمَ يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ إِنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيۡكُم مُّصَدِّقٗا
لِّمَا بَيۡنَ يَدَيَّ مِنَ ٱلتَّوۡرَىٰةِ وَمُبَشِّرَۢا بِرَسُولٖ يَأۡتِي مِنۢ بَعۡدِي ٱسۡمُهُۥٓ أَحۡمَدُۖ فَلَمَّا
جَآءَهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ قَالُواْ هَٰذَا سِحۡرٞ مُّبِينٞ ﴿٦﴾ وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ
عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ وَهُوَ يُدۡعَىٰٓ إِلَى ٱلۡإِسۡلَٰمِۚ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ
﴿٧﴾ يُرِيدُونَ لِيُطۡفِـُٔواْ نُورَ ٱللَّهِ بِأَفۡوَٰهِهِمۡ وَٱللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِۦ وَلَوۡ كَرِهَ
ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٨﴾ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَرۡسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلۡهُدَىٰ وَدِينِ ٱلۡحَقِّ لِيُظۡهِرَهُۥ
عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡمُشۡرِكُونَ ﴿٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ هَلۡ أَدُلُّكُمۡ
عَلَىٰ تِجَٰرَةٖ تُنجِيكُم مِّنۡ عَذَابٍ أَلِيمٖ ﴿١٠﴾ تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتُجَٰهِدُونَ
فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ بِأَمۡوَٰلِكُمۡ وَأَنفُسِكُمۡۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿١١﴾
يَغۡفِرۡ لَكُمۡ ذُنُوبَكُمۡ وَيُدۡخِلۡكُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ وَمَسَٰكِنَ
طَيِّبَةٗ فِي جَنَّٰتِ عَدۡنٖۚ ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿١٢﴾ وَأُخۡرَىٰ تُحِبُّونَهَاۖ نَصۡرٞ
مِّنَ ٱللَّهِ وَفَتۡحٞ قَرِيبٞۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُونُوٓاْ
أَنصَارَ ٱللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ٱبۡنُ مَرۡيَمَ لِلۡحَوَارِيِّـۧنَ مَنۡ أَنصَارِيٓ إِلَى ٱللَّهِۖ
قَالَ ٱلۡحَوَارِيُّونَ نَحۡنُ أَنصَارُ ٱللَّهِۖ فَـَٔامَنَت طَّآئِفَةٞ مِّنۢ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ
وَكَفَرَت طَّآئِفَةٞۖ فَأَيَّدۡنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ عَلَىٰ عَدُوِّهِمۡ فَأَصۡبَحُواْ ظَٰهِرِينَ ﴿١٤﴾

شما می‌بخشد، و آن یاری خداوند، و پیروزی
نزدیک است، و مؤمنان را بشارت ده.

﴿۱۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! یاوران خدا باشید،
همانگونه که عیسی بن مریم به حواریون گفت:
چه کسانی در راه خدا یاوران من هستند؟ و
حواریون (در پاسخ با نهایت افتخار) گفتند: ما
یاوران خدائیم، در این هنگام گروهی از
بنی‌اسرائیل ایمان آوردند (و به حواریون پیوستند)
و گروهی کافر شدند، ما کسانی را که ایمان آورده
بودند در برابر دشمنانشان تأیید کردیم، و سرانجام
بر آنان پیروز شدند.

ترتیبها ٦٢ — **سُورَةُ الجُمُعَةِ** — آیاتها ١١

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ ٱلْمَلِكِ ٱلْقُدُّوسِ ٱلْعَزِيزِ
ٱلْحَكِيمِ ﴿١﴾ هُوَ ٱلَّذِي بَعَثَ فِي ٱلْأُمِّيِّـۧنَ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُواْ
عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِهِۦ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ وَإِن كَانُواْ
مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٢﴾ وَءَاخَرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُواْ بِهِمْ ۚ
وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٣﴾ ذَٰلِكَ فَضْلُ ٱللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ
ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٤﴾ مَثَلُ ٱلَّذِينَ حُمِّلُواْ ٱلتَّوْرَىٰةَ ثُمَّ لَمْ
يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ ٱلْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًۢا ۚ بِئْسَ مَثَلُ ٱلْقَوْمِ
ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ ۚ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِي ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥﴾
قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ هَادُوٓاْ إِن زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَآءُ لِلَّهِ مِن
دُونِ ٱلنَّاسِ فَتَمَنَّوُاْ ٱلْمَوْتَ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٦﴾ وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُۥٓ
أَبَدًۢا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٧﴾ قُلْ إِنَّ
ٱلْمَوْتَ ٱلَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُۥ مُلَٰقِيكُمْ ۖ ثُمَّ تُرَدُّونَ
إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

سُورَةُ الجُمُعَةِ

(١) آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است همواره تسبیح خدا می‌گویند، خداوندی که مالک و حاکم است، و از هر عیب و نقصی مبرّاست، و عزیز و حکیم است.

(٢) او کسی است که در میان جمعیت درس نخوانده رسولی از خودشان برانگیخت که آیاتش را بر آنها می‌خواند، آنها را تزکیه می‌کند، و به آنها کتاب (قرآن) و حکمت می‌آموزد، هرچند پیش از آن در گمراهی آشکاری بودند.

(٣) و رسول است برگروه دیگری (از مؤمنان) که هنوز به آنها ملحق نشده‌اند، و او عزیز و حکیم است.

(٤) این فضل خداست که به هرکس بخواهد (و شایسته بداند) می‌بخشد، و خداوند صاحب فضل عظیم است.

(٥) کسانی که مکلف به تورات شدند ولی حق آن را ادا نکردند مانند الاغی هستند که کتابهائی حمل می‌کنند، گروهی که آیات خدا را انکار کردند مثال بدی دارند، و خداوند قوم ستمگر را هدایت نمی‌کند.

(٦) بگو: ای یهودیان! اگر گمان می‌کنید که (فقط) شما دوستان خدائید نه سایر مردم، پس آرزوی مرگ کنید اگر راست می‌گوئید.

(٧) ولی آنان هرگز تمنای مرگ نمی‌کنند به خاطر اعمالی که از پیش فرستاده‌اند، خداوند ظالمان را به خوبی می‌شناسد.

(٨) بگو: این مرگی که از آن فرار می‌کنید سرانجام با شما ملاقات خواهد کرد، سپس به سوی کسی که دانای پنهان و آشکار است بازگردانده می‌شوید آنگاه شما را از آنچه انجام می‌دادید خبر می‌دهد.

(٩) ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که برای نماز روز جمعه اذان گفته می‌شود به سوی ذکر خدا (خطبه و نماز) بشتابید و خرید و

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَوٰةِ مِن يَوۡمِ ٱلۡجُمُعَةِ
فَٱسۡعَوۡاْ إِلَىٰ ذِكۡرِ ٱللَّهِ وَذَرُواْ ٱلۡبَيۡعَۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ
تَعۡلَمُونَ ﴿٩﴾ فَإِذَا قُضِيَتِ ٱلصَّلَوٰةُ فَٱنتَشِرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ
وَٱبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِ ٱللَّهِ وَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرٗا لَّعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ
﴿١٠﴾ وَإِذَا رَأَوۡاْ تِجَٰرَةً أَوۡ لَهۡوًا ٱنفَضُّوٓاْ إِلَيۡهَا وَتَرَكُوكَ قَآئِمٗاۚ قُلۡ
مَا عِندَ ٱللَّهِ خَيۡرٞ مِّنَ ٱللَّهۡوِ وَمِنَ ٱلتِّجَٰرَةِۚ وَٱللَّهُ خَيۡرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿١١﴾

ترتيبها ٦٣ — سُورَةُ المُنَافِقُونَ — آياتها ١١

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا جَآءَكَ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ قَالُواْ نَشۡهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ
إِنَّكَ لَرَسُولُهُۥ وَٱللَّهُ يَشۡهَدُ إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ لَكَٰذِبُونَ ﴿١﴾
ٱتَّخَذُوٓاْ أَيۡمَٰنَهُمۡ جُنَّةٗ فَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ إِنَّهُمۡ سَآءَ مَا كَانُواْ
يَعۡمَلُونَ ﴿٢﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ ءَامَنُواْ ثُمَّ كَفَرُواْ فَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ
فَهُمۡ لَا يَفۡقَهُونَ ﴿٣﴾ ۞وَإِذَا رَأَيۡتَهُمۡ تُعۡجِبُكَ أَجۡسَامُهُمۡۖ
وَإِن يَقُولُواْ تَسۡمَعۡ لِقَوۡلِهِمۡۖ كَأَنَّهُمۡ خُشُبٞ مُّسَنَّدَةٞۖ يَحۡسَبُونَ كُلَّ
صَيۡحَةٍ عَلَيۡهِمۡۚ هُمُ ٱلۡعَدُوُّ فَٱحۡذَرۡهُمۡۚ قَٰتَلَهُمُ ٱللَّهُۖ أَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ﴿٤﴾

فروش را رها کنید، این برای شما بهتر است اگر می‌دانستید.

﴿١٠﴾ و هنگامی که نماز پایان گرفت در زمین پراکنده شوید و از فضل خدا بطلبید و خدا را بسیار یاد کنید شاید رستگار شوید.

﴿١١﴾ هنگامی که آنها تجارت یا سرگرمی و لهوی را ببینند پراکنده می‌شوند و به سوی آن می‌روند، و تو را ایستاده (در حالی که خطبهٔ نماز جمعه می‌خوانی) به حال خود رها می‌کنند، بگو: آنچه نزد خداست بهتر از لهو و تجارت است، و خداوند بهترین روزی‌دهندگان است.

سُورَةُ المُنَافِقُونَ

﴿١﴾ هنگامی که منافقان نزد تو آیند می‌گویند، ما شهادت می‌دهیم که حتماً تو رسول خدائی، خداوند می‌داند که تو فرستادهٔ او هستی، ولی خداوند شهادت می‌دهد که منافقان دروغگو هستند.

﴿٢﴾ آنها سوگندهایشان را سپر ساخته‌اند، تا مردم را از راه خدا باز دارند، آنها کارهای بسیار بدی انجام می‌دهند.

﴿٣﴾ این به خاطر آن است که آنها نخست ایمان آوردند، سپس کافر شدند، ولذا بر دلهای آنها مُهر نهاده شده و حقیقت را درک نمی‌کنند.

﴿٤﴾ هنگامی که آنها را می‌بینی جسم و قیافهٔ آنان تو را در شگفتی فرو می‌برد، و اگر سخن بگویند به سخنانشان گوش فرا می‌دهی، گوئی چوبهای خشکی هستند که (به دیوار) تکیه داده شده‌اند، هر فریادی از هر جا بلند شود آن را بر ضد خود می‌پندارند، اینها دشمنان واقعی تو هستند، پس از آنها برحذر باش، خداوند آنها را بکشد، چگونه از حق منحرف می‌شوند.

﴿٥﴾ هنگامی که به آنها گفته شود: بیائید تا رسول خدا برای شما استغفار کند، سرهای خود را (از روی استهزاء و کبر و غرور) تکان می‌دهند و آنها را می‌بینی که از سخنان تو اعراض کرده و تکبر می‌ورزند.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمۡ تَعَالَوۡاْ يَسۡتَغۡفِرۡ لَكُمۡ رَسُولُ ٱللَّهِ لَوَّوۡاْ رُءُوسَهُمۡ
وَرَأَيۡتَهُمۡ يَصُدُّونَ وَهُم مُّسۡتَكۡبِرُونَ ﴿٥﴾ سَوَآءٌ عَلَيۡهِمۡ
أَسۡتَغۡفَرۡتَ لَهُمۡ أَمۡ لَمۡ تَسۡتَغۡفِرۡ لَهُمۡ لَن يَغۡفِرَ ٱللَّهُ لَهُمۡۚ إِنَّ
ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿٦﴾ هُمُ ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ
لَا تُنفِقُواْ عَلَىٰ مَنۡ عِندَ رَسُولِ ٱللَّهِ حَتَّىٰ يَنفَضُّواْۗ وَلِلَّهِ
خَزَآئِنُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَلَٰكِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ لَا يَفۡقَهُونَ
﴿٧﴾ يَقُولُونَ لَئِن رَّجَعۡنَآ إِلَى ٱلۡمَدِينَةِ لَيُخۡرِجَنَّ ٱلۡأَعَزُّ
مِنۡهَا ٱلۡأَذَلَّۚ وَلِلَّهِ ٱلۡعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِۦ وَلِلۡمُؤۡمِنِينَ وَلَٰكِنَّ
ٱلۡمُنَٰفِقِينَ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تُلۡهِكُمۡ
أَمۡوَٰلُكُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُكُمۡ عَن ذِكۡرِ ٱللَّهِۚ وَمَن يَفۡعَلۡ
ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٩﴾ وَأَنفِقُواْ مِن مَّا رَزَقۡنَٰكُم
مِّن قَبۡلِ أَن يَأۡتِيَ أَحَدَكُمُ ٱلۡمَوۡتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوۡلَآ أَخَّرۡتَنِيٓ
إِلَىٰٓ أَجَلٖ قَرِيبٖ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُن مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٠﴾ وَلَن
يُؤَخِّرَ ٱللَّهُ نَفۡسًا إِذَا جَآءَ أَجَلُهَاۚ وَٱللَّهُ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١١﴾

ترتيبها ٦٤ — سُورَةُ التَّغَابُنِ — آياتها ١٨

(٦) برای آنها تفاوت نمی‌کند که، خواه استغفار کنی یا نکنی، هرگز خداوند آنان را نمی بخشد، خداوند قوم فاسق را هدایت نمی‌کند.

(٧) آنها کسانی هستند که می‌گویند: به افرادی که نزد رسول خدا هستند انفاق نکنید تا پراکنده شوند، خزائن آسمانها و زمین از آنِ خداست ولی منافقان نمی‌فهمند.

(٨) آنها می‌گویند: اگر به مدینه بازگردیم، عزیزان ذلیلان را بیرون می‌کنند، عزّت مخصوص خدا و رسول او و مؤمنان است ولی منافقان نمی‌دانند.

(٩) ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! اموال و فرزندانتان شما را از یاد خدا غافل نکند.

(١٠) و از آنچه به شما روزی داده‌ایم انفاق کنید پیش از آنکه مرگ یکی از شما فرا رسد و بگوید: پروردگارا! چرا (مرگ) مرا مدت کمی به تأخیر نینداختی تا (در راه خدا) صدقه دهم و از صالحان باشم؟

(١١) و خداوند هرگز (مرگ) کسی را هنگامی که اجلش فرا رسد، به تأخیر نمی‌اندازد، و خداوند به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.

سُورَةُ التَّغَابُنِ

(١) آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است برای خدا تسبیح می‌گویند، مالکیت و حکومت از آن اوست، و او بر همه چیز تواناست.

(٢) او کسی است که شما را آفرید، گروهی از شما کافرید و گروهی مؤمن، و خداوند نسبت به آنچه انجام می‌دهید بیناست.

(٣) آسمانها و زمین را به حق آفرید، و شما را (در عالم جنین) تصویر کرد، تصویری زیبا و دلپذیر، سرانجام (بازگشت همه) به سوی اوست.

(٤) آنچه را در آسمانها و زمین است می‌داند، و از آنچه پنهان یا آشکار می‌کنید باخبر است، و خداوند از آنچه در درون سینه‌هاست، آگاه است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ ۖ
وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ
وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ ۖ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾
يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ۚ وَاللَّهُ
عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ
فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ
رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا وَتَوَلَّوْا ۚ وَاسْتَغْنَى
اللَّهُ ۚ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٦﴾ زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا ۚ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي
لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ ۚ وَذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧﴾ فَآمِنُوا بِاللَّهِ
وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ
يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ۖ ذَٰلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ ۗ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ
صَالِحًا يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

(۵) آیا خبر کسانی‌که پیش از این کافر شدند به شما نرسیده است؟ (آری) آنها طعم کیفر گناهان بزرگ خود را چشیدند و (در آخرت نیز) عذاب دردناکی برای آنهاست.

(۶) این به خاطر آن بود که رسولان آنها (پیوسته) با دلائل روشن به سراغشان می‌آمدند ولی آنها (از روی کبر و غرور) گفتند: آیا بشرهایی (مثل ما) می‌خواهند ما را هدایت کنند؟ (مگر چنین چیزی ممکن است؟) پس کافر شدند و روی برگرداندند، در حالی که خداوند (از ایمان و طاعتشان) بی‌نیاز بود، خداوند بی‌نیاز و شایستهٔ ستایش است.

(۷) کافران پنداشتند که هرگز برانگیخته نخواهند شد، بگو: آری به پروردگارم سوگند همهٔ شما (در قیامت) برانگیخته خواهید شد، سپس آنچه را عمل می‌کردید به شما خبر داده می‌شود، و این برای خداوند آسان است.

(۸) به خدا و رسول او و نوری که نازل کرده‌ایم ایمان بیاورید، خداوند به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.

(۹) این (بعث و نشور و حساب و جزا) در زمانی خواهد بود که همهٔ شما را در آن روزِ اجتماع گردآوری می‌کند، آن روز، روزِ تغابن است، و هرکس به خدا ایمان بیاورد و عمل صالح انجام دهد، گناهان او را می‌بخشد، و او را در باغهائی از بهشت که نهرها از زیر درختانش جاری است وارد می‌کند، جاودانه در آن می‌مانند و این پیروزی بزرگی است.

(۱۰) اما کسانی که کافر شدند، و آیات ما را تکذیب کردند اصحاب دوزخند، جاودانه در آن می‌مانند، و (سرانجام آنها) سرانجام بدی است.

(۱۱) هیچ مصیبتی رخ نمی‌دهد مگر به اذن خدا، و هرکس به خدا ایمان آورد، خدا قلبش را هدایت می‌کند، و خداوند به هر چیز داناست.

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ
ٱلنَّارِ خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٠﴾ مَآ أَصَابَ مِن
مُّصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِۗ وَمَن يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ يَهْدِ قَلْبَهُۥۚ وَٱللَّهُ بِكُلِّ
شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١﴾ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَۚ فَإِن
تَوَلَّيْتُمْ فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا ٱلْبَلَٰغُ ٱلْمُبِينُ ﴿١٢﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ
إِلَّا هُوَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ مِنْ أَزْوَٰجِكُمْ وَأَوْلَٰدِكُمْ عَدُوًّا
لَّكُمْ فَٱحْذَرُوهُمْۚ وَإِن تَعْفُواْ وَتَصْفَحُواْ وَتَغْفِرُواْ
فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَآ أَمْوَٰلُكُمْ وَأَوْلَٰدُكُمْ
فِتْنَةٌۚ وَٱللَّهُ عِندَهُۥٓ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ مَا ٱسْتَطَعْتُمْ
وَٱسْمَعُواْ وَأَطِيعُواْ وَأَنفِقُواْ خَيْرًا لِّأَنفُسِكُمْۗ وَمَن
يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿١٦﴾ إِن تُقْرِضُواْ
ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَٰعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْۚ وَٱللَّهُ شَكُورٌ
حَلِيمٌ ﴿١٧﴾ عَٰلِمُ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١٨﴾

ترتيبها ٦٥ — سُورَةُ الطَّلَاقِ — آياتها ١٢

﴿١٢﴾ و اطاعت کنید خدا را، و اطاعت کنید پیامبر را، اگر شما روی‌گردان شوید (و اطاعت نکنید، او هرگز مأمور به اجبار شما نیست) رسول ما جز ابلاغ آشکار وظیفه ای ندارد.

﴿١٣﴾ خداوند (کسی است که) هیچ معبودی بحق جز او نیست. مؤمنان باید فقط بر او توکل کنند.

﴿١٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! بعضی از همسران و فرزندانتان دشمنان شما هستند، از آنها برحذر باشید، و اگر عفو کنید و چشم بپوشید و ببخشید (خداوند شما را مشمول عفو و رحمتش قرار می‌دهد) چرا که خداوند بخشنده و مهربان است.

﴿١٥﴾ اموال و فرزندانتان فقط وسیلهٔ آزمایش شما هستند، اجر و پاداش عظیم نزد خداوند (از آن شما) خواهد بود.

﴿١٦﴾ پس تا می‌توانید تقوای الهی پیشه کنید و گوش دهید و اطاعت نمایید و انفاق کنید که برای شما بهتر است، و کسانی که از بخل و حرص خویشتن مصون بمانند رستگارانند.

﴿١٧﴾ اگر به خدا (یعنی بندگان محتاج خدا)، قرض‌الحسنه دهید، آن را برای شما مضاعف می‌سازد، و شما را می‌بخشد، و خداوند شکرکننده (قدرشناس) و بردبار است.

﴿١٨﴾ او دانای پنهان و آشکار است، و او عزیز و حکیم است.

سُورَةُ الطَّلَاقِ

﴿١﴾ ای پیامبر! هر زمان خواستید زنان را طلاق دهید در زمان عدّه آنها را طلاق گویید، و حساب عدّه را نگه دارید، و از خدائی که پروردگار شماست بپرهیزید، نه شما آنها را از خانه‌هایشان بیرون کنید، و نه آنها (در دوران عدّه) بیرون روند، مگر اینکه کار زشت آشکاری

انجام دهند، اینها حدود و مرزهای الهی است، و هرکس از حدود الهی تجاوز کند به خویشتن ستم کرده، تو نمی‌دانی شاید خداوند بعد از این، وضع تازه (و وسیلهٔ اصلاحی) فراهم کند.

٢ و چون عدّه آنها سر آمد، آنها را به طرز شایسته‌ای نگه دارید، یا به طرز شایسته‌ای از آنان جدا شوید، و (هنگام طلاق و جدائی و همچنین رجوع از طلاق) دو مرد عادل از خودتان را گواه گیرید، و شهادت را برای خدا برپا دارید، این چیزی است که مؤمنان به خدا و روز قیامت به آن اندرز داده می‌شوند، و هرکس از خدا بپرهیزد و ترک گناه کند، خداوند برای او راه نجاتی قرار می‌دهد.

٣ و او را از جائی که گمان ندارد روزی می‌دهد، و هرکس بر خداوند توکل کند (و کار خود را به او واگذارد خدا) کفایت امرش را می‌کند، خداوند فرمان خود را به انجام می‌رساند؛ و خدا برای هر چیزی اندازه‌ای قرار داده است.

٤ و از زنانتان آنان که از عادت ماهانه مأیوسند اگر در وضع آنها (از نظر بارداری) شک کنید عدّه آنان سه ماه است، و همچنین آنها که عادت ماهانه ندیده‌اند، و عدّه زنان باردار این است که بار خود را بر زمین بگذارند (وضع حمل کنند)، و هرکس تقوای الهی پیشه کند خداوند کار را بر او آسان می‌سازد.

٥ این فرمان خداست که بر شما نازل کرده است، و هرکس تقوای الهی پیشه کند (و از

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا طَلَّقۡتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ وَأَحۡصُواْ
ٱلۡعِدَّةَۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ رَبَّكُمۡۖ لَا تُخۡرِجُوهُنَّ مِنۢ بُيُوتِهِنَّ
وَلَا يَخۡرُجۡنَ إِلَّآ أَن يَأۡتِينَ بِفَٰحِشَةٖ مُّبَيِّنَةٖۚ وَتِلۡكَ حُدُودُ
ٱللَّهِۚ وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ ٱللَّهِ فَقَدۡ ظَلَمَ نَفۡسَهُۥۚ لَا تَدۡرِي لَعَلَّ
ٱللَّهَ يُحۡدِثُ بَعۡدَ ذَٰلِكَ أَمۡرٗا ١ فَإِذَا بَلَغۡنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمۡسِكُوهُنَّ
بِمَعۡرُوفٍ أَوۡ فَارِقُوهُنَّ بِمَعۡرُوفٖ وَأَشۡهِدُواْ ذَوَيۡ عَدۡلٖ مِّنكُمۡ
وَأَقِيمُواْ ٱلشَّهَٰدَةَ لِلَّهِۚ ذَٰلِكُمۡ يُوعَظُ بِهِۦ مَن كَانَ يُؤۡمِنُ
بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجۡعَل لَّهُۥ مَخۡرَجٗا ٢ وَيَرۡزُقۡهُ
مِنۡ حَيۡثُ لَا يَحۡتَسِبُۚ وَمَن يَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسۡبُهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ
بَٰلِغُ أَمۡرِهِۦۚ قَدۡ جَعَلَ ٱللَّهُ لِكُلِّ شَيۡءٖ قَدۡرٗا ٣ وَٱلَّٰٓـِٔي يَئِسۡنَ
مِنَ ٱلۡمَحِيضِ مِن نِّسَآئِكُمۡ إِنِ ٱرۡتَبۡتُمۡ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَٰثَةُ أَشۡهُرٖ
وَٱلَّٰٓـِٔي لَمۡ يَحِضۡنَۚ وَأُوْلَٰتُ ٱلۡأَحۡمَالِ أَجَلُهُنَّ أَن يَضَعۡنَ حَمۡلَهُنَّۚ
وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجۡعَل لَّهُۥ مِنۡ أَمۡرِهِۦ يُسۡرٗا ٤ ذَٰلِكَ أَمۡرُ ٱللَّهِ أَنزَلَهُۥٓ
إِلَيۡكُمۡۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يُكَفِّرۡ عَنۡهُ سَيِّـَٔاتِهِۦ وَيُعۡظِمۡ لَهُۥٓ أَجۡرًا ٥

مخالفت فرمان او بپرهیزد) خداوند گناهانش را می‌بخشد، و پاداش او را بزرگ می‌دارد.

٦ آنها را هر جا خودتان سکونت دارید و در توانائی شماست سکونت دهید، به آنها زیان نرسانید تا کار را بر آنان تنگ کنید، و اگر باردار باشند نفقهٔ آنها را بپردازید تا وضع حمل کنند، و اگر برای شما (فرزند را) شیر می‌دهند، پاداش آنها را بپردازید، (دربارهٔ سرنوشت فرزندان) میان خود به نیکی مشورت و سازش کنید، و اگر هرکدام بر دیگری سخت گرفتید و به توافق نرسیدید زن دیگری شیردادن آن بچه را بر عهده می‌گیرد (تا کشمکشها ادامه نیابد).

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنتُم مِّن وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَآرُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُوا۟
عَلَيْهِنَّ ۚ وَإِن كُنَّ أُو۟لَٰتِ حَمْلٍ فَأَنفِقُوا۟ عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ ۚ
فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَـَٔاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۖ وَأْتَمِرُوا۟ بَيْنَكُم بِمَعْرُوفٍ ۖ وَإِن
تَعَاسَرْتُمْ فَسَتُرْضِعُ لَهُۥٓ أُخْرَىٰ ﴿٦﴾ لِيُنفِقْ ذُو سَعَةٍ مِّن سَعَتِهِۦ ۖ
وَمَن قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُۥ فَلْيُنفِقْ مِمَّآ ءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ ۚ لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ نَفْسًا
إِلَّا مَآ ءَاتَىٰهَا ۚ سَيَجْعَلُ ٱللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ﴿٧﴾ وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ
عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِۦ فَحَاسَبْنَٰهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذَّبْنَٰهَا
عَذَابًا نُّكْرًا ﴿٨﴾ فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَٰقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ﴿٩﴾
أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۚ
قَدْ أَنزَلَ ٱللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿١٠﴾ رَّسُولًا يَتْلُوا۟ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ مُبَيِّنَٰتٍ
لِّيُخْرِجَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ
وَمَن يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ وَيَعْمَلْ صَٰلِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا
ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۖ قَدْ أَحْسَنَ ٱللَّهُ لَهُۥ رِزْقًا ﴿١١﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ
سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ وَمِنَ ٱلْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ ٱلْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ
ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ ٱللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَىْءٍ عِلْمًۢا ﴿١٢﴾

﴿٧﴾ آنان که امکانات وسیعی دارند، از امکانات وسیع خود انفاق کنند، و آنها که تنگدستند، از آنچه که خدا به آنها داده انفاق نمایند، خداوند هیچ کس را جز به مقدار توانایی که به او داده، تکلیف نمی‌کند، خداوند به زودی بعد از سختیها، آسانی قرار می‌دهد.

﴿٨﴾ چه بسیار شهر و آبادیها که اهل آن از فرمان پروردگار و رسولانش سرپیچی کردند، و ما به شدت به حسابشان رسیدیم و آنان را به مجازات کم‌نظیری گرفتار ساختیم.

﴿٩﴾ آنها آثار سوء کار خود را چشیدند، و عاقبت کارشان خسران بود.

﴿١٠﴾ خداوند عذاب سختی برای آنها آماده ساخته، پس از (مخالفت فرمان) خدا بپرهیزید، ای خردمندانی که ایمان آورده‌اید، خداوند چیزی که مایهٔ تذکر است بر شما نازل کرده است.

﴿١١﴾ رسولی به سوی شما فرستاده که آیات روشن خدا را بر شما تلاوت می‌کند تا کسانی را که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند از تاریکی‌ها به سوی نور، خارج سازد، و هرکس به خدا ایمان آورده و اعمال صالح انجام دهد (و این راه را تداوم بخشد خداوند) او را در باغهایی از بهشت وارد می‌سازد که از زیر (درختانش) نهرها جاری است، جاودانه در آن می‌مانند، و خداوند روزی نیکوئی برای او قرار داده است.

﴿١٢﴾ خداوند همان کسی است که هفت آسمان را آفرید، و از زمین نیز همانند آنها را، فرمان او در میان آنها پیوسته فرود می‌آید، تا بدانید خداوند بر هر چیز تواناست، و این که علم خداوند به همه چیز احاطه دارد.

سُورَةُ التَّحْرِيمِ

﴿١﴾ ای پیامبر! چرا چیزی را که خدا بر تو حلال کرده به خاطر جلب رضایت همسرانت بر خود حرام می‌کنی؟ و خداوند آمرزنده و رحیم است.

﴿٢﴾ خداوند راه گشودن سوگندهایتان را (در این گونه موارد) روشن ساخته است، و خداوند مولای (سرپرست و یار) شماست، و او دانا و حکیم است.

﴿٣﴾ به خاطر بیاورید هنگامی را که پیامبر، یکی از رازهای خود را به بعضی از همسرانش گفت، ولی هنگامی که وی آن را افشا کرد و خداوند پیامبرش را از آن آگاه ساخت، قسمتی از آن را برای او بازگو کرد و از قسمت دیگر خودداری نمود، هنگامی که پیامبر همسرش را از آن خبر داد، گفت: چه کسی تو را از این راز آگاه ساخت، گفت: خداوند عالم و آگاه مرا باخبر ساخت.

﴿٤﴾ [شما ای دو همسر پیامبر] اگر به درگاه خداوند توبه کنید، بی گمان دلهایتان به حقّ گرایش یافته است، و اگر با هم علیه رسول الله ﷺ متفق شوید، در حقیقت خدا یاور اوست، و همچنین جبرئیل و مؤمنان صالح، و فرشتگان بعد از آنان پشتیبان او هستند.

﴿٥﴾ امید است اگر او شما را طلاق گوید پروردگارش به جای شما همسرانی بهتر برای او قرار دهد، همسرانی مسلمان، مؤمن، متواضع، توبه‌کار، عابد، هجرت‌کننده، زنانی غیر باکره و باکره.

﴿٦﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! خود و خانوادهٔ خویش را از آتشی که هیزم آن انسانها و سنگهاست دور نگه دارید، فرشتگانی بر آن آتش گمارده شده، که خشن و سختگیرند و هرگز فرمان خدا را مخالفت نمی‌کنند، و آنچه فرمان داده شده‌اند (بطور کامل) اجرا می‌کنند.

ترتیبها ٦٦ — سُورَةُ التَّحْرِيمِ — آیاتها ١٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ ۖ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَزْوَاجِكَ ۚ وَاللَّهُ
غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١﴾ قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَانِكُمْ ۚ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ ۖ
وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٢﴾ وَإِذْ أَسَرَّ النَّبِيُّ إِلَىٰ بَعْضِ أَزْوَاجِهِ حَدِيثًا
فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَّفَ بَعْضَهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ ۖ
فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ أَنْبَأَكَ هَٰذَا ۖ قَالَ نَبَّأَنِيَ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ
﴿٣﴾ إِنْ تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا ۖ وَإِنْ تَظَاهَرَا عَلَيْهِ
فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِينَ ۖ وَالْمَلَائِكَةُ
بَعْدَ ذَٰلِكَ ظَهِيرٌ ﴿٤﴾ عَسَىٰ رَبُّهُ إِنْ طَلَّقَكُنَّ أَنْ يُبْدِلَهُ أَزْوَاجًا
خَيْرًا مِنْكُنَّ مُسْلِمَاتٍ مُؤْمِنَاتٍ قَانِتَاتٍ تَائِبَاتٍ عَابِدَاتٍ سَائِحَاتٍ
ثَيِّبَاتٍ وَأَبْكَارًا ﴿٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ
نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ
لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦﴾ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَذِرُوا الْيَوْمَ ۖ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧﴾

﴿٧﴾ ای کسانی که کافر شده‌اید! امروز عذرخواهی نکنید، چرا که تنها به اعمالتان جزا داده می‌شوید.

﴿٨﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! به سوی خدا توبه کنید، توبه‌ای خالص، امید است (با این کار) پروردگارتان گناهانتان را ببخشد، و شما را در باغهائی از بهشت که نهرها از زیر درختانش جاری است وارد کند، (این کار) در روزی خواهد بود که خداوند پیامبر و کسانی را که با او ایمان آوردند خوار نمی‌کند، این در حالی است که نور حقیقی آنها از پیشاپیش و از سوی

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ تُوبُوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ
أَن يُكَفِّرَ عَنكُمْ سَيِّـَٔاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِى
مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ يَوْمَ لَا يُخْزِى ٱللَّهُ ٱلنَّبِىَّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
مَعَهُۥ ۖ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَٰنِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَآ
أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَٱغْفِرْ لَنَآ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ٨
يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ جَٰهِدِ ٱلْكُفَّارَ وَٱلْمُنَٰفِقِينَ وَٱغْلُظْ عَلَيْهِمْ ۚ
وَمَأْوَىٰهُمْ جَهَنَّمُ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ٩ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا
لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ٱمْرَأَتَ نُوحٍ وَٱمْرَأَتَ لُوطٍ ۖ كَانَتَا تَحْتَ
عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَٰلِحَيْنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا
مِنَ ٱللَّهِ شَيْـًٔا وَقِيلَ ٱدْخُلَا ٱلنَّارَ مَعَ ٱلدَّٰخِلِينَ ١٠
وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱمْرَأَتَ فِرْعَوْنَ إِذْ
قَالَتْ رَبِّ ٱبْنِ لِى عِندَكَ بَيْتًا فِى ٱلْجَنَّةِ وَنَجِّنِى مِن فِرْعَوْنَ
وَعَمَلِهِۦ وَنَجِّنِى مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ١١ وَمَرْيَمَ ٱبْنَتَ
عِمْرَٰنَ ٱلَّتِىٓ أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِن رُّوحِنَا
وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَٰتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهِۦ وَكَانَتْ مِنَ ٱلْقَٰنِتِينَ ١٢

راستشان در حرکت است، و می‌گویند: پروردگارا! نور ما را کامل کن، و ما را ببخشای که تو بر هر چیز توانایی.

٩ ای پیامبر! با کفّار و منافقین پیکار کن و بر آنان سخت بگیر، جایگاهشان جهنم است و بدفرجامی است.

١٠ خداوند برای کسانی که کافر شده‌اند به همسر نوح و همسر لوط مَثَل زده است، آن دو تحت سرپرستی دو بنده از بندگان صالح ما بودند، ولی به آن دو خیانت کردند، اما ارتباط با این دو (پیامبر) سودی به حالشان (در برابر عذاب الهی) نداشت، و به آنها گفته شد: وارد آتش شوید همراه کسانی که وارد می‌شوند.

١١ و خداوند برای مؤمنان به همسر فرعون مَثَل زده است در آن هنگام که گفت: پروردگارا! خانه‌ای برای من نزد خودت در بهشت بساز، و مرا از فرعون و کار او نجات ده، و مرا از گروه ستمگران رهایی بخش.

١٢ و مریم دختر عمران که دامان خود را پاک نگه داشت، و ما از روح خود در آن دمیدیم، او سخنان پروردگار و کتابهایش را تصدیق کرد، و از مطیعان فرمان خدا بود.

سُورَةُ المُلْكِ

١ خیر و برکت خداوند بسیار و انعام وی بزرگ است (و او از صفات مخلوقان برتر و والا و خجسته می‌باشد) کسی که حکومت و فرمانروایی جهان هستی به دست اوست، و او بر هر چیز تواناست. (این نتیجه میگیریم که اضافه «دست» در اینجا از صفات ذاتی خداوند سبحان است)

٢ آن کسی که مرگ و حیات را آفرید تا شما را بیازماید که کدامیک از شما بهتر عمل می‌کنید و او شکست‌ناپذیر و بخشنده است.

٣ همان کسی که هفت آسمان را بر فراز یکدیگر آفرید. در آفرینش خداوند رحمان هیچ تضاد و

عیبی نمی بینی! بار دیگر نگاه کن، آیا هیچ شکاف و خللی مشاهده می‌کنی؟!

﴿٤﴾ بار دیگر به عالم هستی بنگر، سرانجام چشمانت به سوی تو باز می‌گردد در حالی که خسته و ناتوان شده.

﴿٥﴾ ما آسمان پایین را با چراغهای فروزانی زینت بخشیدیم، و آنها (شهابها) را تیرهائی برای شیاطین قرار دادیم، و برای آنان عذاب (آتش فروزان) فراهم ساختیم.

﴿٦﴾ برای کسانی که به پروردگارشان کافر شدند عذاب جهنم است و بدفرجامی است.

﴿٧﴾ هنگامی که (کفّار) در آن افکنده شوند صدای وحشتناکی از آن می‌شنوند و این در حالی است که پیوسته می‌جوشد.

﴿٨﴾ نزدیک است از شدت غضب پاره پاره شود، هر زمان که گروهی در آن افکنده می‌شوند نگهبانان دوزخ (از روی توبیخ) از آنها می‌پرسند مگر بیم‌دهندهٔ الهی به سراغ شما نیامد؟

﴿٩﴾ می‌گویند: آری بیم‌دهنده به سراغ ما آمد، ولی ما او را تکذیب کردیم و گفتیم: خداوند هرگز چیزی نازل نکرده، شما در گمراهی بزرگی هستید.

﴿١٠﴾ و می‌گویند: اگر ما گوش شنوا داشتیم، و یا تعقل می‌کردیم، در میان دوزخیان نبودیم.

﴿١١﴾ پس به گناهانشان اعتراف کنند. بر دوزخیان نفرین باد.

﴿١٢﴾ کسانی که از پروردگارشان در نهان می‌ترسند، مسلّماً آمرزش و پاداش بزرگی دارند.

سُورَةُ المُلْك

ترتيبها ٦٧ — آياتها ٣٠

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ الَّذِي خَلَقَ
الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿٢﴾
الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا ۖ مَا تَرَىٰ فِي خَلْقِ الرَّحْمَٰنِ مِنْ
تَفَاوُتٍ ۖ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِنْ فُطُورٍ ﴿٣﴾ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ
يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ ﴿٤﴾ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ
الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ ۖ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ
السَّعِيرِ ﴿٥﴾ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ
﴿٦﴾ إِذَا أُلْقُوا فِيهَا سَمِعُوا لَهَا شَهِيقًا وَهِيَ تَفُورُ ﴿٧﴾ تَكَادُ تَمَيَّزُ
مِنَ الْغَيْظِ ۖ كُلَّمَا أُلْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ﴿٨﴾
قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ
إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ﴿٩﴾ وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ
السَّعِيرِ ﴿١٠﴾ فَاعْتَرَفُوا بِذَنْبِهِمْ فَسُحْقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١١﴾
إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٢﴾

﴿١٣﴾ گفتار خود را پنهان کنید یا آشکار (تفاوتی نمی‌کند) او به آنچه در سینه‌هاست آگاه است.

﴿١٤﴾ آیا آن کسی که موجودات را آفریده از حال آنها آگاه نیست؟ در حالی که او (از اسرار دقیق) باخبر و آگاه است.

﴿١٥﴾ او کسی است که زمین را برای شما رام کرد، پس در گوشه و کنار آن راه روید، و از روزی‌های پروردگار بخورید و(بدانید) بازگشت و اجتماع همه به سوی اوست.

﴿١٦﴾ آیا خود را از کسی که در آسمان است در امان می‌دانید که دستور دهد زمین بشکافد و شما را در خود فرو برد، و دائماً به لرزش خود ادامه دهد؟

وَأَسِرُّواْ قَوۡلَكُمۡ أَوِ ٱجۡهَرُواْ بِهِۦٓۖ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿١٣﴾ أَلَا
يَعۡلَمُ مَنۡ خَلَقَ وَهُوَ ٱللَّطِيفُ ٱلۡخَبِيرُ ﴿١٤﴾ هُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ
ٱلۡأَرۡضَ ذَلُولٗا فَٱمۡشُواْ فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُواْ مِن رِّزۡقِهِۦۖ وَإِلَيۡهِ ٱلنُّشُورُ
﴿١٥﴾ ءَأَمِنتُم مَّن فِي ٱلسَّمَآءِ أَن يَخۡسِفَ بِكُمُ ٱلۡأَرۡضَ فَإِذَا هِيَ
تَمُورُ ﴿١٦﴾ أَمۡ أَمِنتُم مَّن فِي ٱلسَّمَآءِ أَن يُرۡسِلَ عَلَيۡكُمۡ حَاصِبٗاۖ
فَسَتَعۡلَمُونَ كَيۡفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾ وَلَقَدۡ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ فَكَيۡفَ
كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَى ٱلطَّيۡرِ فَوۡقَهُمۡ صَٰٓفَّٰتٖ وَيَقۡبِضۡنَۚ مَا
يُمۡسِكُهُنَّ إِلَّا ٱلرَّحۡمَٰنُۚ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَيۡءِۭ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾ أَمَّنۡ هَٰذَا ٱلَّذِي
هُوَ جُندٞ لَّكُمۡ يَنصُرُكُم مِّن دُونِ ٱلرَّحۡمَٰنِۚ إِنِ ٱلۡكَٰفِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ
﴿٢٠﴾ أَمَّنۡ هَٰذَا ٱلَّذِي يَرۡزُقُكُمۡ إِنۡ أَمۡسَكَ رِزۡقَهُۥۚ بَل لَّجُّواْ فِي عُتُوّٖ
وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾ أَفَمَن يَمۡشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجۡهِهِۦٓ أَهۡدَىٰٓ أَمَّن يَمۡشِي سَوِيًّا
عَلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٢٢﴾ قُلۡ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنشَأَكُمۡ وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمۡعَ
وَٱلۡأَبۡصَٰرَ وَٱلۡأَفۡـِٔدَةَۖ قَلِيلٗا مَّا تَشۡكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلۡ هُوَ ٱلَّذِي ذَرَأَكُمۡ
فِي ٱلۡأَرۡضِ وَإِلَيۡهِ تُحۡشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلۡوَعۡدُ إِن كُنتُمۡ
صَٰدِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلۡ إِنَّمَا ٱلۡعِلۡمُ عِندَ ٱللَّهِ وَإِنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٞ مُّبِينٞ ﴿٢٦﴾

﴿١٧﴾ آیا خود را از کسی که در آسمان است در امان می‌دانید که تندبادی پر از سنگریزه بر شما فرستد، و به زودی خواهید دانست تهدیدهای من چگونه است.

﴿١٨﴾ کسانی که پیش از آنان بودند (آیات الهی را) تکذیب کردند، اما (ببین) مجازات من چگونه بود؟!

﴿١٩﴾ آیا به پرندگانی که بالای سرشان است و گاه بالهای خود را گسترده و گاه جمع می‌کنند نگاه نکردند؟! جز خداوند رحمان کسی آنها را بر فراز آسمان نگه نمی‌دارد، زیرا که او به هر چیز بیناست.

﴿٢٠﴾ آیا این کسی که لشکر شماست می‌تواند شما را در برابر خداوند رحمان یاری دهد، ولی کافران تنها گرفتار فریبند.

﴿٢١﴾ یا آن کس که شما را روزی می‌دهد اگر روزیش را باز دارد (چه کسی می‌تواند نیاز شما را تأمین کند؟) بلکه آنها در سرکشی و فرار از حقیقت، لجاجت می‌ورزند.

﴿٢٢﴾ آیا کسی که به رو افتاده حرکت می‌کند، به هدایت نزدیکتر است، یا کسی که راست قامت در صراط مستقیم گام برمی‌دارد، و پیش می‌رود.

﴿٢٣﴾ بگو: او کسی است که شما را آفرید، و برای شما گوش و چشم و قلب قرار داد، اما کمتر سپاسگذاری می‌کنید.

﴿٢٤﴾ بگو: او کسی است که شما را در زمین آفرید و به سوی او محشور می‌شوید.

﴿٢٥﴾ آنها (از روی استهزاء) می‌گویند: اگر راست می‌گوئید این وعدهٔ قیامت چه زمانی است؟!

﴿٢٦﴾ به آنها بگو: علم آن تنها نزد خداست، و من تنها بیم‌دهندهٔ آشکاری هستم.

﴿٢٧﴾ هنگامی که آن (وعدهٔ الهی) را از نزدیک می‌بینند، صورت کافران زشت و سیاه می‌گردد، و به آنها گفته می‌شود: این همان چیزی است که تقاضای آن را داشتید.

﴿٢٨﴾ بگو: به من خبر دهید اگر خداوند مرا و تمام کسانی که با من هستند، هلاک کند، یا مورد ترحم قرار دهد چه کسی کافران را از عذاب دردناک پناه می‌دهد!؟

﴿٢٩﴾ به آنها بگو: او خداوند رحمان است، ما به او ایمان آورده، و بر او توکل کرده‌ایم، و به زودی می‌دانید چه کسی در گمراهی آشکار است.

﴿٣٠﴾ به آنها بگو: به من خبر دهید اگر آبهای (سرزمین) شما در زمین فرو رود چه کسی

می‌تواند آب جاری و گوارا در دسترس شما قرار دهد؟!

سُورَةُ القَلَمِ

(١) نون: (از حروف مقطعه است وخدا به مراد آن دانا می‌باشد)، سوگند به قلم و آنچه می‌نویسند.
(٢) به (برکت) نعمت پروردگارت تو دیوانه نیستی.
(٣) و برای تو پاداشی عظیم و همیشگی است.
(٤) و تو اخلاق عظیم و برجسته‌ای داری.
(٥) به زودی تو می‌بینی و آنان نیز می‌بینند.
(٦) که کدامیک از شما دیوانه‌اند.
(٧) پروردگارت بهتر از هر کس می‌داند چه کسی از راه او گمراه شده و او هدایت یافتگان را نیز بهتر می‌شناسد.
(٨) از تکذیب‌کنندگان اطاعت مکن.
(٩) آنها دوست دارند نرمش (توأم با انحراف از حق) نشان دهی تا آنها (هم) نرمش نشان دهند.
(١٠) و از هر کسی که بسیار سوگند یاد می‌کند و پَست است اطاعت مکن.
(١١) کسی که بسیار عیبجوست و به سخن‌چینی آمد و شد می‌کند.
(١٢) (کسی که) بسیار مانع کار خیر و تجاوزگر گناهکار است.
(١٣) علاوه بر اینها کینه‌توز و بی‌اصل ونسب است.
(١٤) مبادا به خاطر این که صاحب مال و فرزند فراوان است (از او پیروی کنی).
(١٥) هنگامی که آیات ما بر او خوانده می‌شود می‌گوید: اینها افسانه های خرافی پیشینیان است.

فَلَمَّا رَأَوۡهُ زُلۡفَةٗ سِيٓـَٔتۡ وُجُوهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَقِيلَ هَٰذَا ٱلَّذِي
كُنتُم بِهِۦ تَدَّعُونَ ﴿٢٧﴾ قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِنۡ أَهۡلَكَنِيَ ٱللَّهُ وَمَن مَّعِيَ
أَوۡ رَحِمَنَا فَمَن يُجِيرُ ٱلۡكَٰفِرِينَ مِنۡ عَذَابٍ أَلِيمٖ ﴿٢٨﴾ قُلۡ هُوَ
ٱلرَّحۡمَٰنُ ءَامَنَّا بِهِۦ وَعَلَيۡهِ تَوَكَّلۡنَاۖ فَسَتَعۡلَمُونَ مَنۡ هُوَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ
﴿٢٩﴾ قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِنۡ أَصۡبَحَ مَآؤُكُمۡ غَوۡرٗا فَمَن يَأۡتِيكُم بِمَآءٖ مَّعِينِۭ ﴿٣٠﴾

ترتيبها ٦٨ — سُورَةُ القَلَمِ — آياتها ٥٢

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

نٓۚ وَٱلۡقَلَمِ وَمَا يَسۡطُرُونَ ﴿١﴾ مَآ أَنتَ بِنِعۡمَةِ رَبِّكَ بِمَجۡنُونٖ ﴿٢﴾
وَإِنَّ لَكَ لَأَجۡرًا غَيۡرَ مَمۡنُونٖ ﴿٣﴾ وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٖ ﴿٤﴾
فَسَتُبۡصِرُ وَيُبۡصِرُونَ ﴿٥﴾ بِأَييِّكُمُ ٱلۡمَفۡتُونُ ﴿٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ
أَعۡلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُهۡتَدِينَ ﴿٧﴾ فَلَا تُطِعِ
ٱلۡمُكَذِّبِينَ ﴿٨﴾ وَدُّواْ لَوۡ تُدۡهِنُ فَيُدۡهِنُونَ ﴿٩﴾ وَلَا تُطِعۡ كُلَّ
حَلَّافٖ مَّهِينٍ ﴿١٠﴾ هَمَّازٖ مَّشَّآءِۭ بِنَمِيمٖ ﴿١١﴾ مَّنَّاعٖ لِّلۡخَيۡرِ مُعۡتَدٍ
أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ عُتُلِّۢ بَعۡدَ ذَٰلِكَ زَنِيمٍ ﴿١٣﴾ أَن كَانَ ذَا مَالٖ وَبَنِينَ
﴿١٤﴾ إِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٥﴾

(١٦) ما به زودی بر بینی او علامت و داغ ننگ می‌نهیم.
(١٧) ما آنها (کفار مکه) را آزمودیم همانگونه که صاحبان باغ را آزمایش کردیم، هنگامی که سوگند یاد کردند: میوه‌های باغ را صبحگاهان (دور از چشم مستمندان) بچینند.
(١٨) و هیچ از آن استثنا نکنند.
(١٩) اما عذابی فراگیر (شب هنگام) بر (تمام) باغ آنها فرود آمد در حالی که همه در خواب بودند.
(٢٠) آن باغ سرسبز همچون شب سیاه و ظلمانی شد.
(٢١) (باغبانان)، صبحگاهان یکدیگر را صدا زدند.

سَنَسِمُهُۥ عَلَى ٱلۡخُرۡطُومِ ﴿١٦﴾ إِنَّا بَلَوۡنَٰهُمۡ كَمَا بَلَوۡنَآ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ إِذۡ أَقۡسَمُواْ
لَيَصۡرِمُنَّهَا مُصۡبِحِينَ ﴿١٧﴾ وَلَا يَسۡتَثۡنُونَ ﴿١٨﴾ فَطَافَ عَلَيۡهَا طَآئِفٞ مِّن رَّبِّكَ
وَهُمۡ نَآئِمُونَ ﴿١٩﴾ فَأَصۡبَحَتۡ كَٱلصَّرِيمِ ﴿٢٠﴾ فَتَنَادَوۡاْ مُصۡبِحِينَ ﴿٢١﴾ أَنِ
ٱغۡدُواْ عَلَىٰ حَرۡثِكُمۡ إِن كُنتُمۡ صَٰرِمِينَ ﴿٢٢﴾ فَٱنطَلَقُواْ وَهُمۡ يَتَخَٰفَتُونَ ﴿٢٣﴾
أَن لَّا يَدۡخُلَنَّهَا ٱلۡيَوۡمَ عَلَيۡكُم مِّسۡكِينٞ ﴿٢٤﴾ وَغَدَوۡاْ عَلَىٰ حَرۡدٖ قَٰدِرِينَ ﴿٢٥﴾ فَلَمَّا
رَأَوۡهَا قَالُوٓاْ إِنَّا لَضَآلُّونَ ﴿٢٦﴾ بَلۡ نَحۡنُ مَحۡرُومُونَ ﴿٢٧﴾ قَالَ أَوۡسَطُهُمۡ أَلَمۡ أَقُل
لَّكُمۡ لَوۡلَا تُسَبِّحُونَ ﴿٢٨﴾ قَالُواْ سُبۡحَٰنَ رَبِّنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقۡبَلَ
بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖ يَتَلَٰوَمُونَ ﴿٣٠﴾ قَالُواْ يَٰوَيۡلَنَآ إِنَّا كُنَّا طَٰغِينَ ﴿٣١﴾ عَسَىٰ
رَبُّنَآ أَن يُبۡدِلَنَا خَيۡرٗا مِّنۡهَآ إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا رَٰغِبُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَٰلِكَ ٱلۡعَذَابُۖ وَلَعَذَابُ
ٱلۡأٓخِرَةِ أَكۡبَرُۚ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّ لِلۡمُتَّقِينَ عِندَ رَبِّهِمۡ جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ
﴿٣٤﴾ أَفَنَجۡعَلُ ٱلۡمُسۡلِمِينَ كَٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٣٥﴾ مَا لَكُمۡ كَيۡفَ تَحۡكُمُونَ ﴿٣٦﴾ أَمۡ
لَكُمۡ كِتَٰبٞ فِيهِ تَدۡرُسُونَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ لَكُمۡ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ﴿٣٨﴾ أَمۡ لَكُمۡ أَيۡمَٰنٌ
عَلَيۡنَا بَٰلِغَةٌ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ إِنَّ لَكُمۡ لَمَا تَحۡكُمُونَ ﴿٣٩﴾ سَلۡهُمۡ أَيُّهُم
بِذَٰلِكَ زَعِيمٌ ﴿٤٠﴾ أَمۡ لَهُمۡ شُرَكَآءُ فَلۡيَأۡتُواْ بِشُرَكَآئِهِمۡ إِن كَانُواْ صَٰدِقِينَ ﴿٤١﴾
يَوۡمَ يُكۡشَفُ عَن سَاقٖ وَيُدۡعَوۡنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ فَلَا يَسۡتَطِيعُونَ ﴿٤٢﴾

﴿۲۲﴾ که به سوی کشتزار و باغ خود حرکت کنید، اگر قصد چیدن میوه‌ها را دارید.

﴿۲۳﴾ پس به راه افتادند و آهسته به هم می‌گفتند:

﴿۲۴﴾ مواظب باشید امروز حتی یک فقیر بر شما وارد نشود.

﴿۲۵﴾ و صبحگاهان در حالی که خود را بر منع [بینوایان] توانا می‌دیدند، رفتند.

﴿۲۶﴾ و چون [باغ] را دیدند، گفتند: «قطعاً ما راه را گم کرده‌ایم».

﴿۲۷﴾ بلکه ما (از خیر آن باغ) محرومیم.

﴿۲۸﴾ یکی از آنها که از همه عاقلتر بود گفت: آیا به شما نگفتم چرا تسبیح خدا نمی‌گویید!

﴿۲۹﴾ گفتند: منزه است پروردگار ما (از هرگونه ظلم و ستم) مسلّماً ما ظالم بودیم.

﴿۳۰﴾ سپس رو به یکدیگر کرده، به ملامت هم پرداختند.

﴿۳۱﴾ گفتند: وای بر ما که طغیانگر بودیم.

﴿۳۲﴾ امیدواریم پروردگارمان بهتر از آن باغ به‌ما بدهد، چرا که ما به پروردگارمان راغب و علاقه مندیم، و به آستان عفوش باز می‌گردیم.

﴿۳۳﴾ این‌گونه است عذاب (خداوند در دنیا) و عذاب آخرت از آن هم بزرگتر است اگر می‌دانستند.

﴿۳۴﴾ برای پرهیزکاران نزد پروردگارشان باغهای پرنعمت بهشت است.

﴿۳۵﴾ آیا مؤمنان را همچون مجرمان قرار می‌دهیم؟

﴿۳۶﴾ شما را چه شده؟ چگونه داوری می‌کنید؟

﴿۳۷﴾ آیا کتابی دارید که از آن درس می‌خوانید؟

﴿۳۸﴾ که آنچه را شما اختیار می‌کنید از آنِ شماست؟

﴿۳۹﴾ یا اینکه شما تا روز قیامت [از ما] سوگندهایی محکم گرفته‌اید که هر چه دلتان خواست حکم کنید؟

﴿۴۰﴾ از آنها بپرس کدامیک از آنان چنین چیزی را تضمین می‌کند.

﴿۴۱﴾ یا اینکه معبودانی دارند که آنها را شریک خدا قرار داده‌اند (و برای آنان شفاعت می‌کنند). اگر راست می‌گویند معبودان خود را بیاورند!

﴿۴۲﴾ روزی که آشکار می شود ساق، و دعوت به سجود می‌شوند اما نمی‌توانند سجود کنند.

﴿۴۳﴾ این در حالی است که چشمهایشان (از شدت شرمساری) به زیر افتاده و ذلت و خواری تمام وجودشان را فراگرفته، آنها پیش از این (در دنیا) دعوت به سجود می‌شدند در حالی که سالم بودند.

﴿۴۴﴾ اکنون مرا با آنها که این سخن (یعنی قرآن) را تکذیب می‌کنند واگذار، ما آنان را از آنجا که نمی‌دانند به تدریج به سوی عذاب پیش می‌بریم.

خَٰشِعَةً أَبۡصَٰرُهُمۡ تَرۡهَقُهُمۡ ذِلَّةٞۖ وَقَدۡ كَانُواْ يُدۡعَوۡنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ وَهُمۡ سَٰلِمُونَ
﴿٤٣﴾ فَذَرۡنِي وَمَن يُكَذِّبُ بِهَٰذَا ٱلۡحَدِيثِۖ سَنَسۡتَدۡرِجُهُم مِّنۡ حَيۡثُ
لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٤٤﴾ وَأُمۡلِي لَهُمۡۚ إِنَّ كَيۡدِي مَتِينٌ ﴿٤٥﴾ أَمۡ تَسۡـَٔلُهُمۡ أَجۡرٗا فَهُم
مِّن مَّغۡرَمٖ مُّثۡقَلُونَ ﴿٤٦﴾ أَمۡ عِندَهُمُ ٱلۡغَيۡبُ فَهُمۡ يَكۡتُبُونَ ﴿٤٧﴾ فَٱصۡبِرۡ
لِحُكۡمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُن كَصَاحِبِ ٱلۡحُوتِ إِذۡ نَادَىٰ وَهُوَ مَكۡظُومٞ ﴿٤٨﴾ لَّوۡلَآ
أَن تَدَٰرَكَهُۥ نِعۡمَةٞ مِّن رَّبِّهِۦ لَنُبِذَ بِٱلۡعَرَآءِ وَهُوَ مَذۡمُومٞ ﴿٤٩﴾ فَٱجۡتَبَٰهُ رَبُّهُۥ
فَجَعَلَهُۥ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِن يَكَادُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَيُزۡلِقُونَكَ بِأَبۡصَٰرِهِمۡ
لَمَّا سَمِعُواْ ٱلذِّكۡرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُۥ لَمَجۡنُونٞ ﴿٥١﴾ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿٥٢﴾

ترتيبها ٦٩ — سُورَةُ الحَاقَّةِ — آياتها ٥٢

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱلۡحَآقَّةُ ﴿١﴾ مَا ٱلۡحَآقَّةُ ﴿٢﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡحَآقَّةُ ﴿٣﴾ كَذَّبَتۡ ثَمُودُ
وَعَادُۢ بِٱلۡقَارِعَةِ ﴿٤﴾ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهۡلِكُواْ بِٱلطَّاغِيَةِ ﴿٥﴾ وَأَمَّا
عَادٞ فَأُهۡلِكُواْ بِرِيحٖ صَرۡصَرٍ عَاتِيَةٖ ﴿٦﴾ سَخَّرَهَا عَلَيۡهِمۡ
سَبۡعَ لَيَالٖ وَثَمَٰنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومٗا فَتَرَى ٱلۡقَوۡمَ فِيهَا صَرۡعَىٰ
كَأَنَّهُمۡ أَعۡجَازُ نَخۡلٍ خَاوِيَةٖ ﴿٧﴾ فَهَلۡ تَرَىٰ لَهُم مِّنۢ بَاقِيَةٖ ﴿٨﴾

﴿٤٥﴾ و به آنها مهلت (بازگشت) می‌دهم، چرا که نقشه‌های من محکم و دقیق (و عذاب من شدید) است.

﴿٤٦﴾ یا این که تو از آنها مزدی می‌طلبی که پرداختش برای آنها سنگین است.

﴿٤٧﴾ یا اسرار غیب نزد آنهاست، و آن را می‌نویسند.

﴿٤٨﴾ اکنون که چنین است صبر کن و منتظر فرمان پروردگارت باش، و مانند صاحب ماهی (یونس) مباش، که در آن زمان با نهایت اندوه خدا را (از درون شکم ماهی) خواند.

﴿٤٩﴾ و اگر رحمت پروردگارش به یاریش نیامده بود (از شکم ماهی) بیرون افکنده می‌شد در حالی که نکوهیده بود.

﴿٥٠﴾ ولی پروردگارش او را برگزید و از صالحان قرار داد.

﴿٥١﴾ نزدیک است کافران هنگامی که آیات قرآن را می‌شنوند با چشم‌زخم خود تو را از بین ببرند و می‌گویند: او دیوانه است.

﴿٥٢﴾ در حالی که این (قرآن) جز مایهٔ بیداری برای جهانیان نیست.

سُورَةُ الحَاقَّةِ

﴿١﴾ قیامت روزی است که مسلّماً واقع می‌شود.

﴿٢﴾ چه روز واقع شدنی!

﴿٣﴾ و تو چه می‌دانی آن روز واقع شدنی چیست؟

﴿٤﴾ قوم ثمود و عاد عذاب کوبندهٔ الهی را انکار کردند.

﴿٥﴾ اما قوم ثمود با عذابی سرکش هلاک شدند.

﴿٦﴾ و اما قوم عاد با تندبادی طغیانگر و پر سر و صدا به هلاکت رسیدند.

﴿٧﴾ (خداوند) این تندباد بنیان کن را هفت شب و هشت روز پی در پی بر آنها مسلّط ساخت، و اگر می‌دیدی که آن قوم همچون تنه‌های پوسیده و توخالی درختان نخل، در میان این تندباد روی زمین افتاده و هلاک شده‌اند.

﴿٨﴾ آیا از آنان هیچ باقی مانده‌ای را می‌بینی؟

وَجَآءَ فِرۡعَوۡنُ وَمَن قَبۡلَهُۥ وَٱلۡمُؤۡتَفِكَٰتُ بِٱلۡخَاطِئَةِ ﴿٩﴾ فَعَصَوۡاْ رَسُولَ
رَبِّهِمۡ فَأَخَذَهُمۡ أَخۡذَةٗ رَّابِيَةً ﴿١٠﴾ إِنَّا لَمَّا طَغَا ٱلۡمَآءُ حَمَلۡنَٰكُمۡ فِي ٱلۡجَارِيَةِ
﴿١١﴾ لِنَجۡعَلَهَا لَكُمۡ تَذۡكِرَةٗ وَتَعِيَهَآ أُذُنٞ وَٰعِيَةٞ ﴿١٢﴾ فَإِذَا نُفِخَ فِي ٱلصُّورِ
نَفۡخَةٞ وَٰحِدَةٞ ﴿١٣﴾ وَحُمِلَتِ ٱلۡأَرۡضُ وَٱلۡجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةٗ وَٰحِدَةٗ ﴿١٤﴾
فَيَوۡمَئِذٖ وَقَعَتِ ٱلۡوَاقِعَةُ ﴿١٥﴾ وَٱنشَقَّتِ ٱلسَّمَآءُ فَهِيَ يَوۡمَئِذٖ وَاهِيَةٞ
﴿١٦﴾ وَٱلۡمَلَكُ عَلَىٰٓ أَرۡجَآئِهَاۚ وَيَحۡمِلُ عَرۡشَ رَبِّكَ فَوۡقَهُمۡ يَوۡمَئِذٖ ثَمَٰنِيَةٞ
﴿١٧﴾ يَوۡمَئِذٖ تُعۡرَضُونَ لَا تَخۡفَىٰ مِنكُمۡ خَافِيَةٞ ﴿١٨﴾ فَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ
كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ فَيَقُولُ هَآؤُمُ ٱقۡرَءُواْ كِتَٰبِيَهۡ ﴿١٩﴾ إِنِّي ظَنَنتُ أَنِّي مُلَٰقٍ
حِسَابِيَهۡ ﴿٢٠﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٖ رَّاضِيَةٖ ﴿٢١﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٖ ﴿٢٢﴾
قُطُوفُهَا دَانِيَةٞ ﴿٢٣﴾ كُلُواْ وَٱشۡرَبُواْ هَنِيٓـَٔۢا بِمَآ أَسۡلَفۡتُمۡ فِي ٱلۡأَيَّامِ
ٱلۡخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾ وَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ بِشِمَالِهِۦ فَيَقُولُ يَٰلَيۡتَنِي لَمۡ أُوتَ كِتَٰبِيَهۡ
﴿٢٥﴾ وَلَمۡ أَدۡرِ مَا حِسَابِيَهۡ ﴿٢٦﴾ يَٰلَيۡتَهَا كَانَتِ ٱلۡقَاضِيَةَ ﴿٢٧﴾ مَآ أَغۡنَىٰ
عَنِّي مَالِيَهۡۜ ﴿٢٨﴾ هَلَكَ عَنِّي سُلۡطَٰنِيَهۡ ﴿٢٩﴾ خُذُوهُ فَغُلُّوهُ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ ٱلۡجَحِيمَ
صَلُّوهُ ﴿٣١﴾ ثُمَّ فِي سِلۡسِلَةٖ ذَرۡعُهَا سَبۡعُونَ ذِرَاعٗا فَٱسۡلُكُوهُ ﴿٣٢﴾ إِنَّهُۥ
كَانَ لَا يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلۡمِسۡكِينِ ﴿٣٤﴾

(٩) و فرعون و کسانی که پیش از او بودند و همچنین اهل شهرهای زیر و رو شده (قوم لوط) مرتکب گناهان بزرگ شدند.

(١٠) و با فرستادهٔ پروردگارشان مخالفت کردند و خداوند آنها را به عذاب شدیدی گرفتار ساخت.

(١١) و هنگامی که آب طغیان کرد ما شما را بر کشتی سوار کردیم.

(١٢) تا آن را وسیلهٔ تذکری برای شما قرار دهیم، و گوشهای شنوا آن را دریابد و بفهمد.

(١٣) به محض این که یکبار در صور دمیده شود.

(١٤) و(هنگامی که) زمین و کوهها از جا برداشته شوند، و یکباره درهم کوبیده و متلاشی گردند.

(١٥) در آن روز «واقعهٔ عظیم» روی می‌دهد.

(١٦) آسمانها از هم می‌شکافد و سست می‌گردد و فرو می‌ریزد.

(١٧) فرشتگان در اطراف آسمان قرار می‌گیرند، و آن روز عرش پروردگارت را هشت فرشته بر فرازشان حمل می‌کنند.

(١٨) در آن روز همگی به پیشگاه خدا عرضه می‌شوید و چیزی از کارهای شما پنهان نمی‌ماند.

(١٩) پس کسی که نامهٔ اعمالش را به دست راستش دهند، فریاد می‌زند که (ای اهل محشر!) نامهٔ اعمال مرا بخوانید.

(٢٠) من یقین داشتم (که قیامتی در کار است، و) به حساب اعمالم می‌رسم.

(٢١) پس او در یک زندگی (کاملاً) رضایت بخش قرار خواهد داشت.

(٢٢) در بهشتی عالی.

(٢٣) که میوه‌هایش در دسترس است.

(٢٤) بخورید و بیاشامید گوارا، در برابر اعمالی که در روزهای گذشته انجام دادید.

(٢٥) اما کسی که نامهٔ اعمالش را به دست چپش بدهند می‌گوید: ای کاش هرگز نامهٔ اعمالم را به من نمی‌دادند.

(٢٦) و نمی‌دانستم حساب من چیست.

(٢٧) ای کاش مرگم فرا می‌رسید.

(٢٨) مال و ثروتم هرگز مرا بی‌نیاز نکرد.

(٢٩) قدرت من نیز از دست رفت.

(٣٠) او را بگیرید و دربند و زنجیرش کنید.

(٣١) سپس (گفته می‌شود:) او را در دوزخ بیفکنید.

(٣٢) بعد او را به زنجیری که هفتاد ذراع است ببندید.

(٣٣) چرا که او هرگز به خداوند بزرگ ایمان نمی‌آورد.

(٣٤) و هرگز مردم را بر اطعام مستمندان تشویق نمی‌نمود.

فَلَيْسَ لَهُ ٱلْيَوْمَ هَٰهُنَا حَمِيمٌ ﴿٣٥﴾ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غِسْلِينٍ ﴿٣٦﴾ لَّا يَأْكُلُهُۥٓ
إِلَّا ٱلْخَٰطِـُٔونَ ﴿٣٧﴾ فَلَآ أُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٩﴾
إِنَّهُۥ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿٤٠﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ ۚ قَلِيلًا مَّا تُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾
وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ ۚ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ تَنزِيلٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ
تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ ٱلْأَقَاوِيلِ ﴿٤٤﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِٱلْيَمِينِ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا
مِنْهُ ٱلْوَتِينَ ﴿٤٦﴾ فَمَا مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَٰجِزِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِنَّهُۥ لَتَذْكِرَةٌ
لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنكُم مُّكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِنَّهُۥ لَحَسْرَةٌ عَلَى
ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنَّهُۥ لَحَقُّ ٱلْيَقِينِ ﴿٥١﴾ فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

ترتيبها ۷۰ — سُورَةُ ٱلْمَعَارِجِ — آياتها ۴۴

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَأَلَ سَآئِلٌۢ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾ لِّلْكَٰفِرِينَ لَيْسَ لَهُۥ دَافِعٌ ﴿٢﴾ مِّنَ
ٱللَّهِ ذِى ٱلْمَعَارِجِ ﴿٣﴾ تَعْرُجُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَٱلرُّوحُ إِلَيْهِ فِى
يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُۥ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾ فَٱصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿٥﴾
إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُۥ بَعِيدًا ﴿٦﴾ وَنَرَىٰهُ قَرِيبًا ﴿٧﴾ يَوْمَ تَكُونُ ٱلسَّمَآءُ كَٱلْمُهْلِ
﴿٨﴾ وَتَكُونُ ٱلْجِبَالُ كَٱلْعِهْنِ ﴿٩﴾ وَلَا يَسْـَٔلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿١٠﴾

﴿٣٥﴾ از این رو امروز هم در اینجا یار مهربانی ندارد.
﴿٣٦﴾ و نه طعامی جز از چرک و خون.
﴿٣٧﴾ غذائی که جز خطاکاران آن را نمی‌خورند.
﴿٣٨﴾ سوگند به آنچه می‌بینید.
﴿٣٩﴾ و آنچه نمی‌بینید.
﴿٤٠﴾ بی‌تردید این (قرآن)، گفتار و کلام فرستاده‌ای بزرگوار است.
﴿٤١﴾ و گفتهٔ شاعری نیست، اما کمتر ایمان می‌آورید.
﴿٤٢﴾ و نه گفتهٔ کاهنی، هر چند کمتر متذکّر می‌شوید.
﴿٤٣﴾ کلامی است که از سوی پروردگار عالمیان نازل شده است.
﴿٤٤﴾ اگر او سخنی دروغ بر ما می‌بست.
﴿٤٥﴾ ما او را با دست راست انتقام می‌گرفتیم.
﴿٤٦﴾ سپس رگ قلبش را قطع می‌کردیم.
﴿٤٧﴾ و هیچ کس از شما نمی‌توانست از (مجازات) او مانع شود.
﴿٤٨﴾ و آن (قرآن) تذکری برای پرهیزکاران است.
﴿٤٩﴾ و ما می‌دانیم که بعضی از شما (آنرا) تکذیب می‌کنید.
﴿٥٠﴾ و آن مایهٔ حسرت کافران است.
﴿٥١﴾ و آن (قرآن) یقین خالص است.
﴿٥٢﴾ حال که چنین است به نام پروردگار بزرگت تسبیح گوی.

سُورَةُ ٱلْمَعَارِجِ

﴿١﴾ تقاضاکننده‌ای تقاضای عذابی کرد که واقع شد.
﴿٢﴾ (این عذاب) مخصوص کافران است و هیچ کس نمی‌تواند آن را دفع کند.
﴿٣﴾ از سوی خداوند ذی‌المعارج (باعظمت و جلال).
﴿٤﴾ فرشتگان و روح (جبریل) به سوی او عروج می‌کنند در روزی که مقدارش پنجاه هزار سال است.
﴿٥﴾ پس صبر و شکیبائی زیبا پیشه کن.
﴿٦﴾ زیرا آنها آن روز را دور می‌بینند.
﴿٧﴾ و ما آن را نزدیک می‌بینیم.
﴿٨﴾ همان روز که آسمان همچون فلز گداخته می‌شود.
﴿٩﴾ و کوهها مانند پشم رنگین متلاشی خواهد شد.
﴿١٠﴾ و هیچ دوست صمیمی سراغ دوستش را نمی‌گیرد.

يُبَصَّرُونَهُمۡۚ يَوَدُّ ٱلۡمُجۡرِمُ لَوۡ يَفۡتَدِي مِنۡ عَذَابِ يَوۡمِئِذِۭ بِبَنِيهِ ﴿١١﴾
وَصَٰحِبَتِهِۦ وَأَخِيهِ ﴿١٢﴾ وَفَصِيلَتِهِ ٱلَّتِي تُـٔۡوِيهِ ﴿١٣﴾ وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِ
جَمِيعٗا ثُمَّ يُنجِيهِ ﴿١٤﴾ كَلَّآۖ إِنَّهَا لَظَىٰ ﴿١٥﴾ نَزَّاعَةٗ لِّلشَّوَىٰ ﴿١٦﴾ تَدۡعُواْ
مَنۡ أَدۡبَرَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٧﴾ وَجَمَعَ فَأَوۡعَىٰٓ ﴿١٨﴾ ۞ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ خُلِقَ هَلُوعًا
﴿١٩﴾ إِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ جَزُوعٗا ﴿٢٠﴾ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلۡخَيۡرُ مَنُوعًا ﴿٢١﴾ إِلَّا
ٱلۡمُصَلِّينَ ﴿٢٢﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ عَلَىٰ صَلَاتِهِمۡ دَآئِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَٱلَّذِينَ فِيٓ
أَمۡوَٰلِهِمۡ حَقّٞ مَّعۡلُومٞ ﴿٢٤﴾ لِّلسَّآئِلِ وَٱلۡمَحۡرُومِ ﴿٢٥﴾ وَٱلَّذِينَ يُصَدِّقُونَ
بِيَوۡمِ ٱلدِّينِ ﴿٢٦﴾ وَٱلَّذِينَ هُم مِّنۡ عَذَابِ رَبِّهِم مُّشۡفِقُونَ ﴿٢٧﴾ إِنَّ عَذَابَ
رَبِّهِمۡ غَيۡرُ مَأۡمُونٖ ﴿٢٨﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ لِفُرُوجِهِمۡ حَٰفِظُونَ ﴿٢٩﴾ إِلَّا عَلَىٰٓ
أَزۡوَٰجِهِمۡ أَوۡ مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُهُمۡ فَإِنَّهُمۡ غَيۡرُ مَلُومِينَ ﴿٣٠﴾ فَمَنِ ٱبۡتَغَىٰ وَرَآءَ
ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡعَادُونَ ﴿٣١﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ لِأَمَٰنَٰتِهِمۡ وَعَهۡدِهِمۡ رَٰعُونَ
﴿٣٢﴾ وَٱلَّذِينَ هُم بِشَهَٰدَٰتِهِمۡ قَآئِمُونَ ﴿٣٣﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَلَىٰ صَلَاتِهِمۡ يُحَافِظُونَ
﴿٣٤﴾ أُوْلَٰٓئِكَ فِي جَنَّٰتٖ مُّكۡرَمُونَ ﴿٣٥﴾ فَمَالِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ قِبَلَكَ مُهۡطِعِينَ
﴿٣٦﴾ عَنِ ٱلۡيَمِينِ وَعَنِ ٱلشِّمَالِ عِزِينَ ﴿٣٧﴾ أَيَطۡمَعُ كُلُّ ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُمۡ
أَن يُدۡخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٖ ﴿٣٨﴾ كَلَّآۖ إِنَّا خَلَقۡنَٰهُم مِّمَّا يَعۡلَمُونَ ﴿٣٩﴾

(١١) آنها را نشانشان می‌دهند، گنهکار دوست می‌دارد فرزندان خود را در برابر عذاب آن روز فدا کند.

(١٢) حتی همسر و برادرش را.

(١٣) و قبیله‌اش را که همیشه از او حمایت می‌کرد.

(١٤) (بلکه) همهٔ مردم روی زمین را (فدا کند) تا مایهٔ نجاتش شود.

(١٥) هرگز چنین نیست، شعله‌های سوزان آتش است.

(١٦) دست و پا و پوست سر را می‌کَند و با خود می‌برد.

(١٧) و کسانی را که به فرمان خدا پشت کردند (و از اطاعت او روی‌گردان شدند) صدا می‌زند.

(١٨) اموال را جمع و ذخیره کردند (و در راه خدا انفاق نکردند).

(١٩) انسان حریص و کم طاقت آفریده شده است.

(٢٠) هنگامی که بدی به او رسد بیتابی می‌کند.

(٢١) و چون خیری (مالی) به دستش افتد بخل می‌ورزد.

(٢٢) مگر نمازگزاران.

(٢٣) آنها که نمازها را پیوسته به جا می‌آورند.

(٢٤) و آنها که در اموالشان حق معلومی است.

(٢٥) برای تقاضاکننده و محروم.

(٢٦) و آنها که به روز جزا ایمان دارند.

(٢٧) و آنها که از عذاب پروردگارشان بیمناکند.

(٢٨) چرا که هیچ کس از عذاب پروردگارش در امان نیست.

(٢٩) و آنها که دامان خویش را (از بی عفتی) حفظ می‌کنند.

(٣٠) جز با همسران و کنیزانشان، چرا که بهره گیری از اینها مورد سرزنش نخواهند بود.

(٣١) و هر کس جز اینها را طلب کند، متجاوز است.

(٣٢) و آنها که امانتها و عهد خود را رعایت می‌کنند.

(٣٣) و کسانی که به ادای شهادتشان قیام می‌نمایند.

(٣٤) و کسانی که بر نماز مواظبت دارند.

(٣٥) آنها در باغهای بهشتی، (پذیرایی و) گرامی داشته می‌شوند.

(٣٦) این کافران را چه می‌شود که با سرعت نزد تو می‌آیند.

(٣٧) از راست و چپ، گروه گروه.

(٣٨) آیا هر یک از آنها (با این اعمال زشتش) طمع دارد که او را در بهشت پرنعمت الهی وارد کنند؟

(٣٩) هرگز چنین نیست (که وارد باغهای پرنعمت بهشت شوند) ما آنها را از آنچه خودشان می‌دانند آفریده‌ایم.

فَلَآ أُقۡسِمُ بِرَبِّ ٱلۡمَشَٰرِقِ وَٱلۡمَغَٰرِبِ إِنَّا لَقَٰدِرُونَ ﴿٤٠﴾ عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ خَيۡرٗا مِّنۡهُمۡ
وَمَا نَحۡنُ بِمَسۡبُوقِينَ ﴿٤١﴾ فَذَرۡهُمۡ يَخُوضُواْ وَيَلۡعَبُواْ حَتَّىٰ يُلَٰقُواْ يَوۡمَهُمُ ٱلَّذِي
يُوعَدُونَ ﴿٤٢﴾ يَوۡمَ يَخۡرُجُونَ مِنَ ٱلۡأَجۡدَاثِ سِرَاعٗا كَأَنَّهُمۡ إِلَىٰ نُصُبٖ يُوفِضُونَ
﴿٤٣﴾ خَٰشِعَةً أَبۡصَٰرُهُمۡ تَرۡهَقُهُمۡ ذِلَّةٞۚ ذَٰلِكَ ٱلۡيَوۡمُ ٱلَّذِي كَانُواْ يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

سُورَةُ نُوحٍ

ترتيبها ٧١ — آياتها ٢٨

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِنَّآ أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦٓ أَنۡ أَنذِرۡ قَوۡمَكَ مِن قَبۡلِ أَن يَأۡتِيَهُمۡ
عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١﴾ قَالَ يَٰقَوۡمِ إِنِّي لَكُمۡ نَذِيرٞ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ أَنِ ٱعۡبُدُواْ
ٱللَّهَ وَٱتَّقُوهُ وَأَطِيعُونِ ﴿٣﴾ يَغۡفِرۡ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمۡ وَيُؤَخِّرۡكُمۡ
إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمًّىۚ إِنَّ أَجَلَ ٱللَّهِ إِذَا جَآءَ لَا يُؤَخَّرُۚ لَوۡ كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ
﴿٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوۡتُ قَوۡمِي لَيۡلٗا وَنَهَارٗا ﴿٥﴾ فَلَمۡ يَزِدۡهُمۡ دُعَآءِيٓ إِلَّا
فِرَارٗا ﴿٦﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوۡتُهُمۡ لِتَغۡفِرَ لَهُمۡ جَعَلُوٓاْ أَصَٰبِعَهُمۡ
فِيٓ ءَاذَانِهِمۡ وَٱسۡتَغۡشَوۡاْ ثِيَابَهُمۡ وَأَصَرُّواْ وَٱسۡتَكۡبَرُواْ ٱسۡتِكۡبَارٗا
﴿٧﴾ ثُمَّ إِنِّي دَعَوۡتُهُمۡ جِهَارٗا ﴿٨﴾ ثُمَّ إِنِّيٓ أَعۡلَنتُ لَهُمۡ وَأَسۡرَرۡتُ
لَهُمۡ إِسۡرَارٗا ﴿٩﴾ فَقُلۡتُ ٱسۡتَغۡفِرُواْ رَبَّكُمۡ إِنَّهُۥ كَانَ غَفَّارٗا ﴿١٠﴾

﴿٤٠﴾ سوگند به پروردگار مشرقها و مغربها که ما قادریم.

﴿٤١﴾ که جای آنان را به کسانی بدهیم که از آنها بهترند و ما هرگز مغلوب و درمانده نخواهیم شد.

﴿٤٢﴾ آنان را به حال خود واگذار، تا در باطل خود فرو روند، و بازی کنند، تا آنکه به آن روزشان که وعده داده می‌شوند، برسند.

﴿٤٣﴾ همان روز که از قبرها بسرعت خارج می‌شوند، گوئی به سوی بتها می‌دوند.

﴿٤٤﴾ در حالی که چشمهایشان از شرم و وحشت به زیر افتاده و پرده‌ای از ذلت و خواری آنها را پوشانده است این همان روزی است که به آنها وعده داده می‌شدند.

سُورَةُ نُوحٍ

﴿١﴾ ما نوح؛ را به سوی قومش فرستادیم، و گفتیم: قوم خود را انذار کن پیش از آنکه عذاب دردناک به سراغشان آید.

﴿٢﴾ (نوح)گفت: ای قوم! من برای شما بیم دهندهٔ آشکاری هستم.

﴿٣﴾ که خدا را پرستش کنید و از مخالفت او بپرهیزید و مرا اطاعت نمایید.

﴿٤﴾ خداوند گناهانتان را می‌آمرزد، و شما را تا زمان معینی به تأخیر می‌اندازد (مهلت می دهد)، زیرا هنگامی که اجل الهی فرا رسد تأخیری نخواهد داشت اگر می‌دانستید.

﴿٥﴾ (نوح) گفت: پروردگارا! من قوم خود را شب و روز به سوی تو دعوت کردم.

﴿٦﴾ اما دعوت من چیزی جز فرار از حق بر آنان نیفزود.

﴿٧﴾ خداوندا! من هر زمان آنها را دعوت کردم که (ایمان بیاورند که) تو آنها را بیامرزی، انگشتان خویش را در گوشهایشان قرار داده، ولباسهایشان را بر خود پیچیدند و در مخالفت اصرار ورزیدند و به شدت استکبار کردند.

﴿٨﴾ سپس آنها را با صدای بلند (به اطاعت فرمان تو) دعوت کردم.

﴿٩﴾ آشکارا و نهان (حقیقت توحید و ایمان را) برای آنان بیان داشتم.

﴿١٠﴾ به آنها گفتم: از پروردگار خویش آمرزش بطلبید که او بسیار آمرزنده است.

يُرۡسِلِ ٱلسَّمَآءَ عَلَيۡكُم مِّدۡرَارٗا ١١ وَيُمۡدِدۡكُم بِأَمۡوَٰلٖ وَبَنِينَ وَيَجۡعَل
لَّكُمۡ جَنَّٰتٖ وَيَجۡعَل لَّكُمۡ أَنۡهَٰرٗا ١٢ مَّا لَكُمۡ لَا تَرۡجُونَ لِلَّهِ وَقَارٗا ١٣
وَقَدۡ خَلَقَكُمۡ أَطۡوَارًا ١٤ أَلَمۡ تَرَوۡاْ كَيۡفَ خَلَقَ ٱللَّهُ سَبۡعَ سَمَٰوَٰتٖ
طِبَاقٗا ١٥ وَجَعَلَ ٱلۡقَمَرَ فِيهِنَّ نُورٗا وَجَعَلَ ٱلشَّمۡسَ سِرَاجٗا ١٦
وَٱللَّهُ أَنۢبَتَكُم مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ نَبَاتٗا ١٧ ثُمَّ يُعِيدُكُمۡ فِيهَا وَيُخۡرِجُكُمۡ
إِخۡرَاجٗا ١٨ وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ بِسَاطٗا ١٩ لِّتَسۡلُكُواْ مِنۡهَا
سُبُلٗا فِجَاجٗا ٢٠ قَالَ نُوحٞ رَّبِّ إِنَّهُمۡ عَصَوۡنِي وَٱتَّبَعُواْ مَن لَّمۡ يَزِدۡهُ
مَالُهُۥ وَوَلَدُهُۥٓ إِلَّا خَسَارٗا ٢١ وَمَكَرُواْ مَكۡرٗا كُبَّارٗا ٢٢ وَقَالُواْ
لَا تَذَرُنَّ ءَالِهَتَكُمۡ وَلَا تَذَرُنَّ وَدّٗا وَلَا سُوَاعٗا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ
وَنَسۡرٗا ٢٣ وَقَدۡ أَضَلُّواْ كَثِيرٗاۖ وَلَا تَزِدِ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا ضَلَٰلٗا ٢٤
مِّمَّا خَطِيٓـَٰٔتِهِمۡ أُغۡرِقُواْ فَأُدۡخِلُواْ نَارٗا فَلَمۡ يَجِدُواْ لَهُم مِّن دُونِ
ٱللَّهِ أَنصَارٗا ٢٥ وَقَالَ نُوحٞ رَّبِّ لَا تَذَرۡ عَلَى ٱلۡأَرۡضِ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ
دَيَّارًا ٢٦ إِنَّكَ إِن تَذَرۡهُمۡ يُضِلُّواْ عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوٓاْ إِلَّا فَاجِرٗا
كَفَّارٗا ٢٧ رَّبِّ ٱغۡفِرۡ لِي وَلِوَٰلِدَيَّ وَلِمَن دَخَلَ بَيۡتِيَ
مُؤۡمِنٗا وَلِلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ وَلَا تَزِدِ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا تَبَارَۢا ٢٨

١١ تا بارانهای (پربرکت) آسمان را پی در پی بر شما فرو فرستد.

١٢ و شما را با اموال و فرزندان فراوان کمک کند، و باغهای سرسبز و نهرهای جاری در اختیارتان قرار دهد.

١٣ چرا شما (از خدا نمی‌ترسید و) برای خدا عظمت قائل نیستید؟

١٤ در حالی که شما را در مراحل مختلف آفرید.

١٥ آیا نمی‌دانید چگونه خداوند هفت آسمان را یکی بالای دیگری آفریده است؟!

١٦ و ماه را در میان آسمانها مایهٔ روشنائی، و خورشید را چراغ فروزانی قرار داده است.

١٧ و خداوند شما را همچون گیاهی از زمین رویانید.

١٨ سپس شما را به همان زمین باز می‌گرداند، و بار دیگر شما را خارج می‌سازد.

١٩ و خداوند زمین را برایتان گسترده ساخت.

٢٠ تا از راههای وسیع و درّه‌های آن بگذرید.

٢١ نوح گفت: پروردگارا! آنها نافرمانی من کردند، و از کسانی پیروی نمودند که اموال و فرزندانشان چیزی جز زیانکاری بر آنها نیفزوده است.

٢٢ و (این رهبران گمراه) مکر عظیمی به کار بردند.

٢٣ و گفتند: دست از خدایان و بتهای خود برندارید، بتهای ودّ و سُواع و یَغُوث و یعوق و نسر را هرگز رها نکنید و دست از آنها نکشید.

٢٤ آنها (رهبران گمراه و خودخواه) گروه بسیاری را گمراه ساختند، (خداوندا) ظالمان را جز گمراهی میفزا.

٢٥ به خاطر گناهانشان غرق شدند، و در آتش دوزخ وارد گشتند و جز خدا یاورانی نیافتند.

٢٦ نوح گفت: پروردگارا! هیچ یک از کافران را روی زمین باقی مگذار.

٢٧ زیرا اگر آنها را باقی بگذاری بندگانت را گمراه می‌کنند، و جز نسلی فاجر و کافر به وجود نمی‌آورند.

٢٨ پروردگارا! مرا و پدر و مادرم، و تمام کسانی را که با ایمان وارد خانهٔ من شدند و جمیع مردان و زنان با ایمان را بیامرز و ظالمان را جز هلاکت میفزا.

ترتيبها ۷۲ — سُورَةُ الجِنّ — آياتها ۲۸

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا
عَجَبًا ﴿١﴾ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ ۖ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿٢﴾
وَأَنَّهُ تَعَالَىٰ جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا ﴿٣﴾ وَأَنَّهُ كَانَ
يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ﴿٤﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ تَقُولَ الْإِنْسُ
وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾ وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنْسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ
مِنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿٦﴾ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ يَبْعَثَ
اللَّهُ أَحَدًا ﴿٧﴾ وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا مُلِئَتْ حَرَسًا
شَدِيدًا وَشُهُبًا ﴿٨﴾ وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ ۖ فَمَنْ
يَسْتَمِعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شِهَابًا رَصَدًا ﴿٩﴾ وَأَنَّا لَا نَدْرِي أَشَرٌّ أُرِيدَ
بِمَنْ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿١٠﴾ وَأَنَّا مِنَّا الصَّالِحُونَ
وَمِنَّا دُونَ ذَٰلِكَ ۖ كُنَّا طَرَائِقَ قِدَدًا ﴿١١﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ نُعْجِزَ
اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَنْ نُعْجِزَهُ هَرَبًا ﴿١٢﴾ وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ
آمَنَّا بِهِ ۖ فَمَنْ يُؤْمِنْ بِرَبِّهِ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾

سُورَةُ الجِنّ

(۱) بگو: به من وحی شده. جمعی از جنّ به سخنانم گوش فرا دادند، سپس گفتند، ما قرآن عجیبی شنیده‌ایم.

(۲) که (این قرآن همگان را) به راه راست هدایت می‌کند، و لذا ما به آن ایمان آورده‌ایم و هرگز کسی را شریک پروردگارمان قرار نمی‌دهیم.

(۳) بلند است مقام با عظمت پروردگار ما، و او هرگز برای خود همسر و فرزندی انتخاب نکرده است.

(٤) که سفیه ما (ابلیس) دربارهٔ خدا سخنان ناروا می‌گفت.

(٥) و ما گمان می‌کردیم که انس و جنّ هرگز، بر خدا دروغ نمی‌بندند.

(٦) مردانی از بشر به مردانی از جن پناه می‌بردند، و آنها سبب افزایش گمراهی و طغیانشان می‌شدند.

(۷) و این که آنها گمان کردند ـ همانگونه که شما گمان کردید ـ که خداوند هرگز کسی را (به نبوت) مبعوث نمی‌کند.

(۸) ما آسمان را جستجو کردیم و همه را پر از محافظان قوی و تیرهای شهاب یافتیم.

(۹) ما پیش از این به استراق سمع در آسمانها می‌نشستیم (و اخباری از آن دریافت می‌داشتیم و به اطلاع دوستان خود می‌رساندیم) اما اکنون هر کس بخواهد استراق سمع کند، شهابی را در کمین خود می‌یابد.

(۱۰) ما نمی‌دانیم آیا (این ممنوعیت از استراق سمع دلیل بر این است که) ارادهٔ شرّی دربارهٔ اهل زمین شده، یا خداوند می‌خواهد از این طریق آنها را هدایت فرماید.

(۱۱) و در میان ما افرادی صالح و افرادی غیر صالحند و ما گروههای متفاوتی هستیم.

(۱۲) و ما یقین داریم هرگز نمی‌توانیم بر ارادهٔ خداوند در زمین غالب شویم و نمی‌توانیم از او بگریزیم.

(۱۳) ما هنگامی که هدایت قرآن را شنیدیم به آن ایمان آوردیم، زیرا کسی که به پروردگارش ایمان آورد نه از کاسته شدن ثواب می‌ترسد و نه از اینکه سختی و رنجی او را احاطه کند.

وَأَنَّا مِنَّا ٱلۡمُسۡلِمُونَ وَمِنَّا ٱلۡقَٰسِطُونَۖ فَمَنۡ أَسۡلَمَ فَأُوْلَٰٓئِكَ
تَحَرَّوۡاْ رَشَدٗا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا ٱلۡقَٰسِطُونَ فَكَانُواْ لِجَهَنَّمَ حَطَبٗا ﴿١٥﴾
وَأَلَّوِ ٱسۡتَقَٰمُواْ عَلَى ٱلطَّرِيقَةِ لَأَسۡقَيۡنَٰهُم مَّآءً غَدَقٗا ﴿١٦﴾ لِّنَفۡتِنَهُمۡ
فِيهِۚ وَمَن يُعۡرِضۡ عَن ذِكۡرِ رَبِّهِۦ يَسۡلُكۡهُ عَذَابٗا صَعَدٗا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ
ٱلۡمَسَٰجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدۡعُواْ مَعَ ٱللَّهِ أَحَدٗا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُۥ لَمَّا قَامَ عَبۡدُ ٱللَّهِ
يَدۡعُوهُ كَادُواْ يَكُونُونَ عَلَيۡهِ لِبَدٗا ﴿١٩﴾ قُلۡ إِنَّمَآ أَدۡعُواْ رَبِّي وَلَآ أُشۡرِكُ
بِهِۦٓ أَحَدٗا ﴿٢٠﴾ قُلۡ إِنِّي لَآ أَمۡلِكُ لَكُمۡ ضَرّٗا وَلَا رَشَدٗا ﴿٢١﴾ قُلۡ إِنِّي
لَن يُجِيرَنِي مِنَ ٱللَّهِ أَحَدٞ وَلَنۡ أَجِدَ مِن دُونِهِۦ مُلۡتَحَدًا ﴿٢٢﴾ إِلَّا بَلَٰغٗا
مِّنَ ٱللَّهِ وَرِسَٰلَٰتِهِۦۚ وَمَن يَعۡصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ لَهُۥ نَارَ جَهَنَّمَ
خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ﴿٢٣﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا رَأَوۡاْ مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعۡلَمُونَ
مَنۡ أَضۡعَفُ نَاصِرٗا وَأَقَلُّ عَدَدٗا ﴿٢٤﴾ قُلۡ إِنۡ أَدۡرِيٓ أَقَرِيبٞ
مَّا تُوعَدُونَ أَمۡ يَجۡعَلُ لَهُۥ رَبِّيٓ أَمَدًا ﴿٢٥﴾ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ فَلَا
يُظۡهِرُ عَلَىٰ غَيۡبِهِۦٓ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ إِلَّا مَنِ ٱرۡتَضَىٰ مِن رَّسُولٖ فَإِنَّهُۥ
يَسۡلُكُ مِنۢ بَيۡنِ يَدَيۡهِ وَمِنۡ خَلۡفِهِۦ رَصَدٗا ﴿٢٧﴾ لِّيَعۡلَمَ أَن قَدۡ أَبۡلَغُواْ
رِسَٰلَٰتِ رَبِّهِمۡ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيۡهِمۡ وَأَحۡصَىٰ كُلَّ شَيۡءٍ عَدَدَۢا ﴿٢٨﴾

﴿١٤﴾ گروهی از ما مسلمان و گروهی ظالمند، و هر کس اسلام را اختیار کند راه راست را برگزیده است

﴿١٥﴾ و اما ظالمان، آتشگیره و هیزم دوزخند.

﴿١٦﴾ اگر آنها (جن و انس) در راه ایمان استقامت ورزند با آب فراوان (و گوارا) سیرابشان می‌کنیم.

﴿١٧﴾ هدف این است که ما آنها را با این نعمت فراوان بیازمائیم، و هر کس از یاد پروردگارش روی گرداند او را به عذاب شدید و فزاینده‌ای گرفتار می‌سازد.

﴿١٨﴾ مساجد از آنِ خداست، پس هیچ کس را با خدا نخوانید.

﴿١٩﴾ هنگامی که بندهٔ خدا (محمد) به عبادت برمی‌خاست و او را می‌خواند گروهی (از جن) پیرامون او بشدت ازدحام می‌کردند (تا قرآن را بشنوند).

﴿٢٠﴾ بگو: من تنها پروردگارم را می‌خوانم (و فقط او را عبادت می‌کنم) و هیچ کس را شریک او قرار نمی‌دهم.

﴿٢١﴾ بگو: من مالک زیان و هدایتی برای شما نیستم.

﴿٢٢﴾ بگو: (اگر من نیز بر خلاف فرمانش رفتار کنم) هیچ کس مرا در برابر او حمایت نمی‌کند، و پناهگاهی جز او نمی‌یابم.

﴿٢٣﴾ تنها وظیفهٔ من ابلاغ از سوی خدا و رساندن رسالت‌های اوست، هر کس نافرمانی خدا و رسولش کند آتش دوزخ از آنِ اوست، و جاودانه در آن می‌ماند.

﴿٢٤﴾ تا آنچه را به آنها وعده داده شده ببینند، آنگاه می‌دانند چه کسی یاورش ضعیف‌تر، و جمعیتش کمتر است.

﴿٢٥﴾ بگو: من نمی‌دانم آنچه به شما وعده داده شده (از عذاب دنیا) نزدیک است، یا پروردگارم زمانی برای آن قرار می‌دهد؟.

﴿٢٦﴾ دانای غیب اوست و هیچ کس را بر اسرار غیبش آگاه نمی‌سازد.

﴿٢٧﴾ مگر رسولانی که آنان را برگزیده، سپس مراقبینی از پیش رو و پشتِ سر برای آنها قرار می‌دهد.

﴿٢٨﴾ تا بداند که پیامبرانش رسالتهای پروردگارشان را (بی‌کم و کاست) ابلاغ کرده‌اند، و او به آنچه نزد آنهاست احاطه دارد، و همه چیز را احصا و شمارش کرده است.

سُورَةُ المُزَّمِّل | ترتيبها ٧٣ | آياتها ٢٠

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمُزَّمِّلُ ١ قُمِ ٱلَّيۡلَ إِلَّا قَلِيلٗا ٢ نِّصۡفَهُۥٓ أَوِ ٱنقُصۡ مِنۡهُ قَلِيلًا
٣ أَوۡ زِدۡ عَلَيۡهِ وَرَتِّلِ ٱلۡقُرۡءَانَ تَرۡتِيلًا ٤ إِنَّا سَنُلۡقِي عَلَيۡكَ قَوۡلٗا
ثَقِيلًا ٥ إِنَّ نَاشِئَةَ ٱلَّيۡلِ هِيَ أَشَدُّ وَطۡـٔٗا وَأَقۡوَمُ قِيلًا ٦ إِنَّ لَكَ فِي
ٱلنَّهَارِ سَبۡحٗا طَوِيلٗا ٧ وَٱذۡكُرِ ٱسۡمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلۡ إِلَيۡهِ تَبۡتِيلٗا ٨
رَّبُّ ٱلۡمَشۡرِقِ وَٱلۡمَغۡرِبِ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَٱتَّخِذۡهُ وَكِيلٗا ٩ وَٱصۡبِرۡ
عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَٱهۡجُرۡهُمۡ هَجۡرٗا جَمِيلٗا ١٠ وَذَرۡنِي وَٱلۡمُكَذِّبِينَ
أُوْلِي ٱلنَّعۡمَةِ وَمَهِّلۡهُمۡ قَلِيلًا ١١ إِنَّ لَدَيۡنَآ أَنكَالٗا وَجَحِيمٗا ١٢
وَطَعَامٗا ذَا غُصَّةٖ وَعَذَابًا أَلِيمٗا ١٣ يَوۡمَ تَرۡجُفُ ٱلۡأَرۡضُ وَٱلۡجِبَالُ
وَكَانَتِ ٱلۡجِبَالُ كَثِيبٗا مَّهِيلًا ١٤ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡكُمۡ رَسُولٗا شَٰهِدًا
عَلَيۡكُمۡ كَمَآ أَرۡسَلۡنَآ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ رَسُولٗا ١٥ فَعَصَىٰ فِرۡعَوۡنُ ٱلرَّسُولَ
فَأَخَذۡنَٰهُ أَخۡذٗا وَبِيلٗا ١٦ فَكَيۡفَ تَتَّقُونَ إِن كَفَرۡتُمۡ يَوۡمٗا يَجۡعَلُ
ٱلۡوِلۡدَٰنَ شِيبًا ١٧ ٱلسَّمَآءُ مُنفَطِرُۢ بِهِۦۚ كَانَ وَعۡدُهُۥ مَفۡعُولًا ١٨
إِنَّ هَٰذِهِۦ تَذۡكِرَةٞۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلًا ١٩

سُورَةُ المُزَّمِّل

١ ای جامه به خود پیچیده!

٢ شب را جز کمی به پا خیز.

٣ نیمی از شب را، یا کمی از آن کم کن.

٤ یا بر نصف آن بیفزا، و قرآن را شمرده و روشن و واضح بخوان.

٥ ما به زودی سخنی سنگین را به تو القاء خواهیم کرد.

٦ مسلّماً نماز و عبادت شبانه پابرجاتر و با استقامت‌تر (و در سازگاری زبان و دل مؤثّرتر) است و گفتار در آن درست‌تر و استوارتر است.

٧ در روز تلاش و کوشش مستمر و طولانی خواهی داشت (و کمتر به عبادت می رسی).

٨ و نام پروردگارت را یاد کن، و تنها به او دل ببند.

٩ همان پروردگار شرق و غرب که معبودی جز او نیست، او را نگاهبان و وکیل خود انتخاب کن.

١٠ و در برابر آنچه (دشمنان) می‌گویند صابر و شکیبا باش، و به طرزی شایسته از آنان دوری گزین.

١١ مرا با تکذیب‌کنندگان صاحب نعمت واگذار، و آنها را کمی مهلت ده.

١٢ نزد ما غل و زنجیرها و(آتش) دوزخ است.

١٣ و غذایی گلوگیر و عذابی دردناک است.

١٤ در آن روز که زمین و کوهها سخت به لرزه در می‌آید و کوهها (چنان در هم کوبیده می‌شود که) به شکل توده‌هائی از شِن نرم در می‌آید.

١٥ ما پیامبری به سوی شما فرستادیم که گواه بر شماست، همانگونه که به سوی فرعون رسولی فرستادیم.

١٦ فرعون به مخالفت و نافرمانی آن رسول برخاست، پس او را به عذابی سخت گرفتیم.

١٧ اگر امروز کفر بورزید، پس چگونه خود را [از عذاب] روزی که کودکان را پیر می‌کند، حفظ می‌نمایید؟!

١٨ آسمان از هم شکافته می‌شود، و وعدهٔ او شدنی و حتمی است.

١٩ بی‌تردید این [قرآن] مایه تذکر و پند است، پس هر کس بخواهد راهی به سوی پروردگارش [باتکیه‌براین‌قرآن] برگزیند.

۞ إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِن ثُلُثَيِ ٱلَّيْلِ وَنِصْفَهُۥ وَثُلُثَهُۥ وَطَآئِفَةٌ
مِّنَ ٱلَّذِينَ مَعَكَ ۚ وَٱللَّهُ يُقَدِّرُ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ ۚ عَلِمَ أَن لَّن تُحْصُوهُ فَتَابَ
عَلَيْكُمْ ۖ فَٱقْرَءُوا۟ مَا تَيَسَّرَ مِنَ ٱلْقُرْءَانِ ۚ عَلِمَ أَن سَيَكُونُ مِنكُم مَّرْضَىٰ ۙ
وَءَاخَرُونَ يَضْرِبُونَ فِى ٱلْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِن فَضْلِ ٱللَّهِ ۙ وَءَاخَرُونَ
يُقَٰتِلُونَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ۖ فَٱقْرَءُوا۟ مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ ۚ وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟
ٱلزَّكَوٰةَ وَأَقْرِضُوا۟ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا ۚ وَمَا تُقَدِّمُوا۟ لِأَنفُسِكُم مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ
عِندَ ٱللَّهِ هُوَ خَيْرًا وَأَعْظَمَ أَجْرًا ۚ وَٱسْتَغْفِرُوا۟ ٱللَّهَ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌۢ ﴿٢٠﴾

سُورَةُ المُدَّثِّر

ترتيبها ٧٤ — آياتها ٢٠

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمُدَّثِّرُ ﴿١﴾ قُمْ فَأَنذِرْ ﴿٢﴾ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ﴿٣﴾ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ﴿٤﴾
وَٱلرُّجْزَ فَٱهْجُرْ ﴿٥﴾ وَلَا تَمْنُن تَسْتَكْثِرُ ﴿٦﴾ وَلِرَبِّكَ فَٱصْبِرْ ﴿٧﴾
فَإِذَا نُقِرَ فِى ٱلنَّاقُورِ ﴿٨﴾ فَذَٰلِكَ يَوْمَئِذٍ يَوْمٌ عَسِيرٌ ﴿٩﴾ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ
غَيْرُ يَسِيرٍ ﴿١٠﴾ ذَرْنِى وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْتُ لَهُۥ مَالًا
مَّمْدُودًا ﴿١٢﴾ وَبَنِينَ شُهُودًا ﴿١٣﴾ وَمَهَّدتُّ لَهُۥ تَمْهِيدًا ﴿١٤﴾ ثُمَّ يَطْمَعُ
أَنْ أَزِيدَ ﴿١٥﴾ كَلَّآ ۖ إِنَّهُۥ كَانَ لِءَايَٰتِنَا عَنِيدًا ﴿١٦﴾ سَأُرْهِقُهُۥ صَعُودًا ﴿١٧﴾

(۲۰) پروردگارت می‌داند که تو و گروهی از آنها که با تو هستند نزدیک دوسوم از شب یا نصف یا ثلث آن را به پا می‌خیزید، خداوند شب و روز را اندازه‌گیری (دقیق و منظم) می‌کند، او می‌داند که شما نمی‌توانید تمام شب را (برای عبادت کردن) بپا خیزید، لذا شما را بخشید (و از شما در گذشت)، اکنون آنچه برای شما میسر است قرآن بخوانید، [خدا] می‌داند که در میانتان بیمارانی خواهند بود، و [عدّه‌ای] دیگر در زمین سفر می‌کنند [و] در پی روزی خدا هستند، و گروهی دیگر در راه خدا جهاد می‌کنند، پس به اندازه‌ای که برای شما ممکن است از آن تلاوت کنید، و نماز را بر پا دارید، و زکات را بپردازید و به خدا قرض‌الحسنه دهید (در راه او انفاق نمایید) و هر کار خوبی برای خویش از پیش فرستید آن را نزد خدا بهتر و با پاداشی بیشتر باز خواهید یافت. و از خدا طلب آمرزش کنید که خدا آمرزنده مهربان است.

سُورَةُ المُدَّثِّر

(۱) ای جامه به خود پیچیده.
(۲) برخیز و هشدار و بیم ده.
(۳) و پروردگارت را بزرگ دار (به بزرگی یاد کن).
(۴) و لباست را پاک کن.
(۵) و از پلیدی دوری کن.
(۶) و منت مگذار و فزونی طلب نکن.
(۷) و به خاطر پروردگارت شکیبائی کن.
(۸) هنگامی که در صور دمیده می‌شود.
(۹) آن روز، روز سختی است.
(۱۰) برای کافران آسان نیست.
(۱۱) مرا با کسی که او را به تنهائی آفریده‌ام واگذار.
(۱۲) همان کس که برای او مال گسترده قرار دادم.
(۱۳) و فرزندانی که همواره نزد او و در خدمت او هستند.
(۱۴) و وسائل زندگی را از هر نظر برای وی فراهم ساختم.
(۱۵) باز هم طمع دارد که بر (نعمتهای) او بیفزایم.
(۱۶) هرگز چنین نخواهد شد چرا که او نسبت به آیات ما دشمنی ورزید.
(۱۷) و به زودی او را درگیر عذاب سخت و سنگینی می‌کنم که هیچ راحتی در آن نباشد. (مقصود ولید بن مغیره مخزومی است).

إِنَّهُۥ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾ فَقُتِلَ كَيۡفَ قَدَّرَ ﴿١٩﴾ ثُمَّ قُتِلَ كَيۡفَ قَدَّرَ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ نَظَرَ
﴿٢١﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ أَدۡبَرَ وَٱسۡتَكۡبَرَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا سِحۡرٞ
يُؤۡثَرُ ﴿٢٤﴾ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا قَوۡلُ ٱلۡبَشَرِ ﴿٢٥﴾ سَأُصۡلِيهِ سَقَرَ ﴿٢٦﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ
مَا سَقَرُ ﴿٢٧﴾ لَا تُبۡقِي وَلَا تَذَرُ ﴿٢٨﴾ لَوَّاحَةٞ لِّلۡبَشَرِ ﴿٢٩﴾ عَلَيۡهَا تِسۡعَةَ عَشَرَ
﴿٣٠﴾ وَمَا جَعَلۡنَآ أَصۡحَٰبَ ٱلنَّارِ إِلَّا مَلَٰٓئِكَةٗۙ وَمَا جَعَلۡنَا عِدَّتَهُمۡ إِلَّا فِتۡنَةٗ
لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ لِيَسۡتَيۡقِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ وَيَزۡدَادَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِيمَٰنٗاۙ
وَلَا يَرۡتَابَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَۙ وَلِيَقُولَ ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ
وَٱلۡكَٰفِرُونَ مَاذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِهَٰذَا مَثَلٗاۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ مَن يَشَآءُ وَيَهۡدِي
مَن يَشَآءُۚ وَمَا يَعۡلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَۚ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكۡرَىٰ لِلۡبَشَرِ ﴿٣١﴾ كَلَّا
وَٱلۡقَمَرِ ﴿٣٢﴾ وَٱلَّيۡلِ إِذۡ أَدۡبَرَ ﴿٣٣﴾ وَٱلصُّبۡحِ إِذَآ أَسۡفَرَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهَا لَإِحۡدَى
ٱلۡكُبَرِ ﴿٣٥﴾ نَذِيرٗا لِّلۡبَشَرِ ﴿٣٦﴾ لِمَن شَآءَ مِنكُمۡ أَن يَتَقَدَّمَ أَوۡ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾ كُلُّ
نَفۡسِۭ بِمَا كَسَبَتۡ رَهِينَةٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّآ أَصۡحَٰبَ ٱلۡيَمِينِ ﴿٣٩﴾ فِي جَنَّٰتٖ يَتَسَآءَلُونَ
﴿٤٠﴾ عَنِ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٤١﴾ مَا سَلَكَكُمۡ فِي سَقَرَ ﴿٤٢﴾ قَالُواْ لَمۡ نَكُ مِنَ
ٱلۡمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾ وَلَمۡ نَكُ نُطۡعِمُ ٱلۡمِسۡكِينَ ﴿٤٤﴾ وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ
ٱلۡخَآئِضِينَ ﴿٤٥﴾ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوۡمِ ٱلدِّينِ ﴿٤٦﴾ حَتَّىٰٓ أَتَىٰنَا ٱلۡيَقِينُ ﴿٤٧﴾

﴿١٨﴾ او اندیشه کرد (که پیامبر و قرآن را به چه چیزی متهم کند؟) و مطلب را آماده ساخت.

﴿١٩﴾ مرگ بر او باد، چگونه مطلب را آماده کرد.

﴿٢٠﴾ باز هم مرگ بر او، چگونه مطلب را آماده نمود.

﴿٢١﴾ سپس نگاهی افکند.

﴿٢٢﴾ رو ترش کرد و پیشانی و چهره درهم کشید.

﴿٢٣﴾ سپس پشت (به حق) کرد و تکبر ورزید.

﴿٢٤﴾ و سرانجام گفت: این (قرآن) چیزی جز افسون و سحری همچون سحرهای پیشینیان نیست.

﴿٢٥﴾ این فقط سخن انسان است (و هیچ ارتباطی با وحی آسمانی ندارد).

﴿٢٦﴾ به زودی او را وارد سقر (دوزخ) می‌کنم.

﴿٢٧﴾ و تو نمی‌دانی سقر چیست؟

﴿٢٨﴾ نه چیزی را باقی می‌گذارد، و نه چیزی را رها می‌سازد.

﴿٢٩﴾ پوست تن را بکلی دگرگون می‌کند.

﴿٣٠﴾ نوزده نفر (از فرشتگان عذاب) بر آن گمارده شده‌اند.

﴿٣١﴾ مأموران دوزخ را فقط فرشتگان (عذاب) قرار دادیم، و تعداد آنها را جز برای آزمایش کافران معین نکردیم، تا اهل کتاب (یهود و نصاری) یقین پیدا کنند، و بر ایمان مؤمنان بیفزاید، تا اهل کتاب و مؤمنان (در حقانیت قرآن) تردید و شک به خود راه ندهند، و بیماردلان و کافران بگویند: خدا از این توصیف چه منظوری دارد، این گونه خداوند هرکس را بخواهد گمراه می‌سازد، و هرکس را بخواهد هدایت می‌کند، و (به هر حال) لشکریان پروردگارت را جز او کسی نمی‌داند، و این جز هشدار و تذکری برای انسانها نیست.

﴿٣٢﴾ نه چنین است [که می‌پندارند!] سوگند به ماه.

﴿٣٣﴾ و(سوگند) به شب هنگامی که پشت کند.

﴿٣٤﴾ و به صبح هنگامی که روشن شود.

﴿٣٥﴾ هر آئینه آن (آتش دوزخ) یکی از چیزهای بزرگ است.

﴿٣٦﴾ هشدار و انذاری برای انسانها است.

﴿٣٧﴾ برای کسانی از شما که می‌خواهند پیش افتند یا عقب بمانند (به سوی هدایت و نیکی پیش روند یا به سوی گناه روند).

﴿٣٨﴾ هرکس در گرو اعمال خویش است.

﴿٣٩﴾ مگر اصحاب یمین (نیکوکاران)

﴿٤٠﴾ آنها در باغهای بهشتند، و سؤال می‌کنند.

﴿٤١﴾ از مجرمان.

﴿٤٢﴾ چه چیز شما را به دوزخ وارد ساخت؟!

﴿٤٣﴾ می‌گویند: ما از نمازگزاران نبودیم.

﴿٤٤﴾ و ما اطعام مستمند نمی‌کردیم.

فَمَا تَنفَعُهُمۡ شَفَٰعَةُ ٱلشَّٰفِعِينَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَهُمۡ عَنِ ٱلتَّذۡكِرَةِ مُعۡرِضِينَ
﴿٤٩﴾ كَأَنَّهُمۡ حُمُرٞ مُّسۡتَنفِرَةٞ ﴿٥٠﴾ فَرَّتۡ مِن قَسۡوَرَةِۭ ﴿٥١﴾ بَلۡ يُرِيدُ
كُلُّ ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُمۡ أَن يُؤۡتَىٰ صُحُفٗا مُّنَشَّرَةٗ ﴿٥٢﴾ كَلَّاۖ بَل لَّا يَخَافُونَ
ٱلۡأٓخِرَةَ ﴿٥٣﴾ كَلَّآ إِنَّهُۥ تَذۡكِرَةٞ ﴿٥٤﴾ فَمَن شَآءَ ذَكَرَهُۥ ﴿٥٥﴾
وَمَا يَذۡكُرُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُۚ هُوَ أَهۡلُ ٱلتَّقۡوَىٰ وَأَهۡلُ ٱلۡمَغۡفِرَةِ ﴿٥٦﴾

سُورَةُ القِيَامَةِ

ترتيبها ٧٥ — آياتها ٤٠

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

لَآ أُقۡسِمُ بِيَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ ﴿١﴾ وَلَآ أُقۡسِمُ بِٱلنَّفۡسِ ٱللَّوَّامَةِ ﴿٢﴾ أَيَحۡسَبُ
ٱلۡإِنسَٰنُ أَلَّن نَّجۡمَعَ عِظَامَهُۥ ﴿٣﴾ بَلَىٰ قَٰدِرِينَ عَلَىٰٓ أَن نُّسَوِّيَ بَنَانَهُۥ ﴿٤﴾ بَلۡ
يُرِيدُ ٱلۡإِنسَٰنُ لِيَفۡجُرَ أَمَامَهُۥ ﴿٥﴾ يَسۡـَٔلُ أَيَّانَ يَوۡمُ ٱلۡقِيَٰمَةِ ﴿٦﴾ فَإِذَا بَرِقَ ٱلۡبَصَرُ
﴿٧﴾ وَخَسَفَ ٱلۡقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ ٱلشَّمۡسُ وَٱلۡقَمَرُ ﴿٩﴾ يَقُولُ ٱلۡإِنسَٰنُ يَوۡمَئِذٍ
أَيۡنَ ٱلۡمَفَرُّ ﴿١٠﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١١﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوۡمَئِذٍ ٱلۡمُسۡتَقَرُّ ﴿١٢﴾ يُنَبَّؤُاْ ٱلۡإِنسَٰنُ
يَوۡمَئِذِۭ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿١٣﴾ بَلِ ٱلۡإِنسَٰنُ عَلَىٰ نَفۡسِهِۦ بَصِيرَةٞ ﴿١٤﴾ وَلَوۡ أَلۡقَىٰ
مَعَاذِيرَهُۥ ﴿١٥﴾ لَا تُحَرِّكۡ بِهِۦ لِسَانَكَ لِتَعۡجَلَ بِهِۦٓ ﴿١٦﴾ إِنَّ عَلَيۡنَا جَمۡعَهُۥ
وَقُرۡءَانَهُۥ ﴿١٧﴾ فَإِذَا قَرَأۡنَٰهُ فَٱتَّبِعۡ قُرۡءَانَهُۥ ﴿١٨﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيۡنَا بَيَانَهُۥ ﴿١٩﴾

(٤٥) و پیوسته با اهل باطل همنشین و همصدا می‌شدیم.
(٤٦) و ما همواره روز جزا را انکار می‌کردیم.
(٤٧) تا زمانی که مرگ ما فرا رسید.
(٤٨) از این رو شفاعت شفاعت‌کنندگان به حال آنها سودی نمی‌بخشد.
(٤٩) چرا آنها از تذکر و هشدار روی گردانند؟
(٥٠) گوئی گورخرانی وحشی و رمیده‌اند.
(٥١) که از (مقابل) شیری فرار کرده‌اند.
(٥٢) هرکدام از آنها انتظار دارد نامهٔ جداگانه‌ای (از سوی خداوند) برای او فرستاده شود.
(٥٣) چنین نیست، آنها از آخرت نمی‌ترسند.
(٥٤) چنین نیست، آن (قرآن) یک تذکر و یادآوری است.
(٥٥) هرکس بخواهد از آن پند می‌گیرد.
(٥٦) و آنها پند نمی‌گیرند مگر این که خدا بخواهد، اوست سزاوار پروا و اوست سزاوار آمرزش.

سُورَةُ القِيَامَةِ

(١) سوگند به روز قیامت.
(٢) و قسم میخورم بنفس ملامت کننده.
(٣) آیا انسان می‌پندارد که هرگز استخوانهای او را جمع نخواهیم کرد؟
(٤) آری! قادریم که (حتی خطوط سر) انگشتان او را موزون و مرتب کنیم.
(٥) بلکه انسان می‌خواهد [در مهلتی که] فراروی خویش دارد، بد کاری کند.
(٦) می‌پرسد قیامت کی خواهد بود؟
(٧) آن گاه که چشم خیره شود (از هولناکی آن).
(٨) و ماه بی‌نور گردد.
(٩) و خورشید و ماه یکجا جمع شوند.
(١٠) آن روز انسان می‌گوید: راه فرار کجاست.
(١١) هرگز! راه فرار و پناهگاهی وجود ندارد.
(١٢) آن روز قرارگاه نهائی به سوی پروردگار توست.
(١٣) در آن روز انسان را از تمام کارهائی که پیش یا پس فرستاده آگاه می‌کنند.
(١٤) بلکه انسان خودش از وضع خود آگاه است.
(١٥) هر چند (در ظاهر) برای خود عذرهائی بتراشد.
(١٦) زبانت را به خاطر عجله برای خواندن آن (قرآن) حرکت مده.
(١٧) چرا که جمع کردن و خواندن آن بر عهدهٔ ماست.
(١٨) هرگاه آن را خواندیم، از خواندن آن پیروی کن.
(١٩) سپس بیان آن نیز بر عهدهٔ ماست.

كَلَّا بَلۡ تُحِبُّونَ ٱلۡعَاجِلَةَ ﴿۲۰﴾ وَتَذَرُونَ ٱلۡأٓخِرَةَ ﴿۲۱﴾ وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٖ نَّاضِرَةٌ ﴿۲۲﴾
إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٞ ﴿۲۳﴾ وَوُجُوهٞ يَوۡمَئِذِۭ بَاسِرَةٞ ﴿۲۴﴾ تَظُنُّ أَن يُفۡعَلَ بِهَا فَاقِرَةٞ ﴿۲۵﴾
كَلَّآ إِذَا بَلَغَتِ ٱلتَّرَاقِيَ ﴿۲۶﴾ وَقِيلَ مَنۡۜ رَاقٖ ﴿۲۷﴾ وَظَنَّ أَنَّهُ ٱلۡفِرَاقُ ﴿۲۸﴾ وَٱلۡتَفَّتِ
ٱلسَّاقُ بِٱلسَّاقِ ﴿۲۹﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوۡمَئِذٍ ٱلۡمَسَاقُ ﴿۳۰﴾ فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلَّىٰ
﴿۳۱﴾ وَلَٰكِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿۳۲﴾ ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰٓ أَهۡلِهِۦ يَتَمَطَّىٰٓ ﴿۳۳﴾ أَوۡلَىٰ لَكَ
فَأَوۡلَىٰ ﴿۳۴﴾ ثُمَّ أَوۡلَىٰ لَكَ فَأَوۡلَىٰٓ ﴿۳۵﴾ أَيَحۡسَبُ ٱلۡإِنسَٰنُ أَن يُتۡرَكَ سُدًى ﴿۳۶﴾
أَلَمۡ يَكُ نُطۡفَةٗ مِّن مَّنِيّٖ يُمۡنَىٰ ﴿۳۷﴾ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةٗ فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿۳۸﴾ فَجَعَلَ مِنۡهُ
ٱلزَّوۡجَيۡنِ ٱلذَّكَرَ وَٱلۡأُنثَىٰٓ ﴿۳۹﴾ أَلَيۡسَ ذَٰلِكَ بِقَٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَن يُحۡـِۧيَ ٱلۡمَوۡتَىٰ ﴿۴۰﴾

ترتيبها ۷۶ — سُورَةُ الإنسَانِ — آياتها ۳۱

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

هَلۡ أَتَىٰ عَلَى ٱلۡإِنسَٰنِ حِينٞ مِّنَ ٱلدَّهۡرِ لَمۡ يَكُن شَيۡـٔٗا مَّذۡكُورًا ﴿۱﴾
إِنَّا خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ مِن نُّطۡفَةٍ أَمۡشَاجٖ نَّبۡتَلِيهِ فَجَعَلۡنَٰهُ سَمِيعَۢا
بَصِيرًا ﴿۲﴾ إِنَّا هَدَيۡنَٰهُ ٱلسَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرٗا وَإِمَّا كَفُورًا ﴿۳﴾
إِنَّآ أَعۡتَدۡنَا لِلۡكَٰفِرِينَ سَلَٰسِلَاْ وَأَغۡلَٰلٗا وَسَعِيرًا ﴿۴﴾ إِنَّ
ٱلۡأَبۡرَارَ يَشۡرَبُونَ مِن كَأۡسٖ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿۵﴾

(۲۰) چنین نیست که شما می‌پندارید بلکه شما این دنیای زودگذر را دوست دارید.

(۲۱) و آخرت را رها می‌کنید.

(۲۲) در آن روز صورتهای(اهل سعادت) شاداب و مسرور است.

(۲۳) و (با شادابی) به پروردگارش می‌نگرد.

(۲۴) صورتهای (اهل کفر) عبوس و درهم کشیده است.

(۲۵) زیرا می‌داند عذابی در پیش دارد که پشت را درهم می‌شکند.

(۲۶) چنین نیست (که انسان می‌پندارد، او ایمان نمی‌آورد) تا موقعی که جان به گلوگاهش برسد.

(۲۷) و گفته می‌شود: آیا کسی هست که (این بیمار را از مرگ) نجات دهد و بر او دم و دعا کند؟

(۲۸) و به جدائی از دنیا یقین پیدا کند.

(۲۹) و ساق پاها (از سختی جان دادن) به هم بپیچد.

(۳۰) مسیر (همهٔ خلایق) در آن روز به سوی پروردگار توست.

(۳۱) (در آن روز گفته می‌شود:) او هرگز ایمان نیاورد و نماز نخواند.

(۳۲) بلکه تکذیب کرد و روی‌گردان شد.

(۳۳) سپس به سوی خانوادهٔ خود بازگشت، در حالی که متکبرانه قدم برمی‌داشت.

(۳۴) عذاب الهی برای تو شایسته تر است، شایسته تر.

(۳۵) سپس عذاب الهی برای تو شایسته تر است، شایسته تر.

(۳۶) آیا انسان گمان می‌کند که بی‌هدف رها می‌شود؟

(۳۷) آیا او نطفه‌ای از منی که در رحم ریخته می‌شود نبود؟

(۳۸) سپس به صورت خون بسته در آمد، و خداوند او را آفرید و موزون ساخت.

(۳۹) و از او دو زوج مرد و زن آفرید.

(۴۰) آیا چنین کسی قادر نیست که مردگان را زنده کند؟

سُورَةُ الإنسَانِ

(۱) آیا بر انسان روزگارانی نگذشت، که چیزی قابل ذکر نبود.

(۲) ما آدمی را از نطفه‌ای آمیخته بیافریده‌ایم، تا او را امتحان کنیم و او را شنوا و بینا قرار داده ایم.

(۳) ما راه را به او نشان دادیم، خواه شاکر باشد یا ناسپاس (و کافر).

(۴) ما برای کافران زنجیرها و غلها و شعله‌های سوزان آتش آماده کرده‌ایم.

(۵) به یقین ابرار (و نیکان) از جامی می‌نوشند که با عطری خوشبو آمیخته است.

عَيۡنٗا يَشۡرَبُ بِهَا عِبَادُ ٱللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفۡجِيرٗا ﴿٦﴾ يُوفُونَ بِٱلنَّذۡرِ وَيَخَافُونَ
يَوۡمٗا كَانَ شَرُّهُۥ مُسۡتَطِيرٗا ﴿٧﴾ وَيُطۡعِمُونَ ٱلطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ مِسۡكِينٗا
وَيَتِيمٗا وَأَسِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّمَا نُطۡعِمُكُمۡ لِوَجۡهِ ٱللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنكُمۡ جَزَآءٗ وَلَا شُكُورًا
﴿٩﴾ إِنَّا نَخَافُ مِن رَّبِّنَا يَوۡمًا عَبُوسٗا قَمۡطَرِيرٗا ﴿١٠﴾ فَوَقَىٰهُمُ ٱللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ
ٱلۡيَوۡمِ وَلَقَّىٰهُمۡ نَضۡرَةٗ وَسُرُورٗا ﴿١١﴾ وَجَزَىٰهُم بِمَا صَبَرُواْ جَنَّةٗ وَحَرِيرٗا
﴿١٢﴾ مُّتَّكِـِٔينَ فِيهَا عَلَى ٱلۡأَرَآئِكِۖ لَا يَرَوۡنَ فِيهَا شَمۡسٗا وَلَا زَمۡهَرِيرٗا ﴿١٣﴾
وَدَانِيَةً عَلَيۡهِمۡ ظِلَٰلُهَا وَذُلِّلَتۡ قُطُوفُهَا تَذۡلِيلٗا ﴿١٤﴾ وَيُطَافُ عَلَيۡهِم بِـَٔانِيَةٖ
مِّن فِضَّةٖ وَأَكۡوَابٖ كَانَتۡ قَوَارِيرَا۠ ﴿١٥﴾ قَوَارِيرَاْ مِن فِضَّةٖ قَدَّرُوهَا تَقۡدِيرٗا ﴿١٦﴾
وَيُسۡقَوۡنَ فِيهَا كَأۡسٗا كَانَ مِزَاجُهَا زَنجَبِيلًا ﴿١٧﴾ عَيۡنٗا فِيهَا تُسَمَّىٰ سَلۡسَبِيلٗا
﴿١٨﴾ ۞ وَيَطُوفُ عَلَيۡهِمۡ وِلۡدَٰنٞ مُّخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيۡتَهُمۡ حَسِبۡتَهُمۡ لُؤۡلُؤٗا مَّنثُورٗا
﴿١٩﴾ وَإِذَا رَأَيۡتَ ثَمَّ رَأَيۡتَ نَعِيمٗا وَمُلۡكٗا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾ عَٰلِيَهُمۡ ثِيَابُ سُندُسٍ
خُضۡرٞ وَإِسۡتَبۡرَقٞۖ وَحُلُّوٓاْ أَسَاوِرَ مِن فِضَّةٖ وَسَقَىٰهُمۡ رَبُّهُمۡ شَرَابٗا
طَهُورًا ﴿٢١﴾ إِنَّ هَٰذَا كَانَ لَكُمۡ جَزَآءٗ وَكَانَ سَعۡيُكُم مَّشۡكُورًا ﴿٢٢﴾ إِنَّا
نَحۡنُ نَزَّلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡقُرۡءَانَ تَنزِيلٗا ﴿٢٣﴾ فَٱصۡبِرۡ لِحُكۡمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعۡ
مِنۡهُمۡ ءَاثِمًا أَوۡ كَفُورٗا ﴿٢٤﴾ وَٱذۡكُرِ ٱسۡمَ رَبِّكَ بُكۡرَةٗ وَأَصِيلٗا ﴿٢٥﴾

﴿٦﴾ از چشمه‌ای که بندگان خاص خدا از آن می‌نوشند، و از هر جا بخواهند آن را جاری می‌سازند.

﴿٧﴾ آنها به نذر خود وفا می‌کنند، و از روزی که شر و عذابش گسترده است بیمناکند.

﴿٨﴾ و غذای (خود) را با اینکه به آن علاقه (و نیاز) دارند به مسکین و یتیم و اسیر می‌دهند.

﴿٩﴾ ما شما را تنها به خاطر خدا اطعام می‌کنیم، و هیچ پاداش و سپاسی از شما نمی‌خواهیم.

﴿١٠﴾ ما از روزی که [رویها] عبوس شوند و بس دشوار است از پروردگارمان می‌ترسیم.

﴿١١﴾ خداوند آنان را از شرّ آن روز نگه می‌دارد و آنها را می‌پذیرد در حالی که غرق شادی و سرورند.

﴿١٢﴾ در برابر صبرشان بهشت و لباسهای حریر بهشتی را به آنها پاداش می‌دهد.

﴿١٣﴾ در آنجا بر تختها تکیه داده‌اند. در آنجا [حرارت] خورشیدی و سرمایی تند [به خود] نبینند.

﴿١٤﴾ سایه‌هایش بر آنان از نزدیک پرتو افکند و میوه‌هایش بسیار در دسترس قرار داده می شود.

﴿١٥﴾ و در گرداگرد آنها ظرفهائی سیمین و کوزه های بلورین می گردانند.

﴿١٦﴾ ظرفهای بلورینی از نقره! که آنها را به اندازهٔ مناسب آماده کرده‌اند.

﴿١٧﴾ و در آنجا از جامهائی که لبریز از شراب پاک و آمیخته با زنجبیل است سیراب می‌شوند.

﴿١٨﴾ (این جامها) از چشمه‌ای در بهشت که نامش سلسبیل است (پر می‌شود).

﴿١٩﴾ و بر گردشان (برای پذیرائی) نوجوانانی جاودان می گردند که هرگاه آنها را ببینی گمان می‌کنی مروارید پراکنده‌اند.

﴿٢٠﴾ و هنگامی که آنجا را ببینی نعمتها و ملک عظیمی را می‌بینی.

﴿٢١﴾ بر اندام آنها لباسهائی است از حریر نازک سبزرنگ، و از دیبای ضخیم، و با دستنبدهائی که از نقره آراسته‌اند، و پروردگارشان شراب طهور به آنان می‌نوشاند.

﴿٢٢﴾ این پاداش شماست، و سعی و تلاش شما (در طریق اطاعت فرمان حق) مورد قدردانی است.

﴿٢٣﴾ مسلّماً ما قرآن را بر تو نازل کردیم.

﴿٢٤﴾ پس در (تبلیغ و اجرای) حکم پروردگارت شکیبا (و با استقامت) باش، و از هیچ گنهکار یا کافری از آنان اطاعت مکن.

﴿٢٥﴾ و ذکر پروردگارت را هر صبح و شام به یادآور.

وَمِنَ ٱلَّيۡلِ فَٱسۡجُدۡ لَهُۥ وَسَبِّحۡهُ لَيۡلٗا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ
هَٰٓؤُلَآءِ يُحِبُّونَ ٱلۡعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَآءَهُمۡ يَوۡمٗا ثَقِيلٗا ﴿٢٧﴾ نَّحۡنُ
خَلَقۡنَٰهُمۡ وَشَدَدۡنَآ أَسۡرَهُمۡۖ وَإِذَا شِئۡنَا بَدَّلۡنَآ أَمۡثَٰلَهُمۡ تَبۡدِيلًا
﴿٢٨﴾ إِنَّ هَٰذِهِۦ تَذۡكِرَةٞۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلٗا ﴿٢٩﴾
وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿٣٠﴾
يُدۡخِلُ مَن يَشَآءُ فِي رَحۡمَتِهِۦۚ وَٱلظَّٰلِمِينَ أَعَدَّ لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمَۢا ﴿٣١﴾

ترتيبها ٧٧ — سُورَةُ المُرۡسَلَاتِ — آياتها ٥٠

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلۡمُرۡسَلَٰتِ عُرۡفٗا ﴿١﴾ فَٱلۡعَٰصِفَٰتِ عَصۡفٗا ﴿٢﴾ وَٱلنَّٰشِرَٰتِ نَشۡرٗا ﴿٣﴾
فَٱلۡفَٰرِقَٰتِ فَرۡقٗا ﴿٤﴾ فَٱلۡمُلۡقِيَٰتِ ذِكۡرًا ﴿٥﴾ عُذۡرًا أَوۡ نُذۡرًا ﴿٦﴾ إِنَّمَا
تُوعَدُونَ لَوَٰقِعٞ ﴿٧﴾ فَإِذَا ٱلنُّجُومُ طُمِسَتۡ ﴿٨﴾ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ فُرِجَتۡ
﴿٩﴾ وَإِذَا ٱلۡجِبَالُ نُسِفَتۡ ﴿١٠﴾ وَإِذَا ٱلرُّسُلُ أُقِّتَتۡ ﴿١١﴾ لِأَيِّ يَوۡمٍ أُجِّلَتۡ
﴿١٢﴾ لِيَوۡمِ ٱلۡفَصۡلِ ﴿١٣﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ ٱلۡفَصۡلِ ﴿١٤﴾ وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ
لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾ أَلَمۡ نُهۡلِكِ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ نُتۡبِعُهُمُ ٱلۡأٓخِرِينَ
﴿١٧﴾ كَذَٰلِكَ نَفۡعَلُ بِٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١٨﴾ وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١٩﴾

﴿٢٦﴾ و در شبانگاه برای او سجده کن، و مقدار طولانی از شب او را تسبیح گوی.

﴿٢٧﴾ آنها زندگی زودگذر دنیا را دوست دارند، در حالی که روز سختی را در پشت سر خود رها می‌کنند.

﴿٢٨﴾ ما آنها را آفریدیم، و پیوندهای وجودشان را محکم کردیم و هر زمان بخواهیم جای آنها را به گروه دیگری می‌دهیم.

﴿٢٩﴾ بی‌تردید این [قرآن] مایه تذکر و پند است، پس هر کس بخواهد راهی به سوی پروردگارش [باتکیه بر این قرآن] برگزیند.

﴿٣٠﴾ و نمی‌خواهید مگر آنکه خدا بخواهد، بی گمان خداوند، دانا و با حکت هست.

﴿٣١﴾ هرکس را بخواهد (وشایسته بداند) در رحمتش وارد می‌کند، و برای ظالمان عذاب دردناکی آماده ساخته است.

سُورَةُ المُرۡسَلَاتِ

﴿١﴾ سوگند به فرشتگانی که پی در پی فرستاده می‌شوند.

﴿٢﴾ و آنها که همچون تندباد حرکت می‌کنند.

﴿٣﴾ و سوگند به آنها که (ابرها را) می‌گسترانند.

﴿٤﴾ و سوگند به آنها که (حق را از باطل) جدا می‌کنند.

﴿٥﴾ و سوگند به فرشتگان فرود آورنده وحی.

﴿٦﴾ برای اتمام حجت یا برای انذار و هشدار.

﴿٧﴾ آنچه به شما (درباره قیامت) وعده داده می‌شود یقیناً واقع شدنی است.

﴿٨﴾ در آن هنگام که ستارگان محو و تاریک شوند.

﴿٩﴾ و هنگامی که آسمان شکافته می‌شود.

﴿١٠﴾ و در آن زمان که کوهها از جا کنده شوند.

﴿١١﴾ و در آن هنگام که برای پیامبران (به منظور ادای شهادت) تعیین وقت شود.

﴿١٢﴾ برای چه روزی (شهادت این رسولان و گواهی آنها بر امتها) به تأخیر افتاده؟!

﴿١٣﴾ برای روز جدائی.

﴿١٤﴾ تو چه می‌دانی روز جدائی چیست؟

﴿١٥﴾ وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان.

﴿١٦﴾ آیا ما اقوام (مجرم) نخستین را (که راه کفر و انکار پیش گرفتند) هلاک نکردیم.

﴿١٧﴾ سپس دیگر (مجرمان) را به دنبال آنها می‌فرستیم.

﴿١٨﴾ این‌گونه ما با مجرمان رفتار می‌کنیم.

﴿١٩﴾ وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان.

أَلَمْ نَخْلُقكُّم مِّن مَّآءٍ مَّهِينٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنَٰهُ فِى قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿٢١﴾ إِلَىٰ قَدَرٍ
مَّعْلُومٍ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ ٱلْقَٰدِرُونَ ﴿٢٣﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٤﴾
أَلَمْ نَجْعَلِ ٱلْأَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٥﴾ أَحْيَآءً وَأَمْوَٰتًا ﴿٢٦﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَٰسِىَ
شَٰمِخَٰتٍ وَأَسْقَيْنَٰكُم مَّآءً فُرَاتًا ﴿٢٧﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾
ٱنطَلِقُوٓا۟ إِلَىٰ مَا كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٩﴾ ٱنطَلِقُوٓا۟ إِلَىٰ ظِلٍّ ذِى ثَلَٰثِ
شُعَبٍ ﴿٣٠﴾ لَّا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِى مِنَ ٱللَّهَبِ ﴿٣١﴾ إِنَّهَا تَرْمِى بِشَرَرٍ
كَٱلْقَصْرِ ﴿٣٢﴾ كَأَنَّهُۥ جِمَٰلَتٌ صُفْرٌ ﴿٣٣﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾
هَٰذَا يَوْمُ لَا يَنطِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٣٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ
لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾ هَٰذَا يَوْمُ ٱلْفَصْلِ ۖ جَمَعْنَٰكُمْ وَٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ فَإِن كَانَ
لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ ﴿٣٩﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾ إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِى
ظِلَٰلٍ وَعُيُونٍ ﴿٤١﴾ وَفَوَٰكِهَ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٤٢﴾ كُلُوا۟ وَٱشْرَبُوا۟ هَنِيٓـًٔا
بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ
لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾ كُلُوا۟ وَتَمَتَّعُوا۟ قَلِيلًا إِنَّكُم مُّجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ
لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱرْكَعُوا۟ لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾ وَيْلٌ
يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ فَبِأَىِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُۥ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

(٢٠) آیا ما شما را از آبی پست و ناچیز نیافریدیم.

(٢١) پس آن را در جایگاهی استوار قرار دادیم.

(٢٢) تا مدتی معین.

(٢٣) ما قدرت بر این کار داشتیم (که از نطفهٔ بی‌ارزش و حقیر و ناچیز انسان شریف و کاملی بسازیم) پس ما قدرتمند خوبی هستیم.

(٢٤) وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان.

(٢٥) آیا زمین را فراگیر نساخته‌ایم؟

(٢٦) هم در حال حیاتشان و هم مرگشان.

(٢٧) و در آن کوههای استوار و بلندی قرار دادیم، و آبی گوارا به شما نوشاندیم.

(٢٨) وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان.

(٢٩) بی‌درنگ به سوی همان چیزی که پیوسته آن را انکار می‌کردید بروید.

(٣٠) و [نیز] به سوی سایه‌ای [از دود متراکم و آتش‌زا] که دارای سه شاخه است، بروید.

(٣١) سایه‌ای که نه آرام بخش است، و نه از شعله های آتش جلوگیری می‌کند.

(٣٢) شراره‌هایی از خود پرتاب می‌کند مانند یک کاخ.

(٣٣) گویی شترانی زرد رنگند.

(٣٤) وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان.

(٣٥) امروز، روزی است که سخن نمی‌گویند.

(٣٦) و به آنها اجازه داده نمی‌شود که عذرخواهی کنند.

(٣٧) وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان.

(٣٨) امروز همان روز جدائی (حق از باطل) است که همهٔ شما و پیشینیان را در آن جمع کرده‌ایم.

(٣٩) اکنون اگر چاره‌ای در برابر من دارید، انجام دهید.

(٤٠) وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان.

(٤١) پرهیزگاران در سایه‌ها و چشمه‌ساران خواهند بود.

(٤٢) و هر میوه‌ای که آرزو کنند.

(٤٣) بخورید و بنوشید گوارا باد، اینها در برابر اعمالی است که انجام می‌دادید.

(٤٤) ما اینگونه، نیکوکاران را پاداش می‌دهیم.

(٤٥) وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان.

(٤٦) بخورید و بهره‌گیرید در این مدت کم (از زندگی دنیا و بدانید عذاب الهی در انتظار شماست) چرا که شما مجرمید.

(٤٧) وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان.

(٤٨) و هنگامی که به آنان (مشرکان) گفته شود (در برابر پروردگار) رکوع کنید و خشوع نمایید، رکوع نمی‌کنند و خشوع نمی‌نمایند، بلکه بر تکبر خود می‌افزایند.

(٤٩) وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان.

(٥٠) پس به کدام سخن بعد از آن ایمان می‌آورند؟!

سُورَةُ النَّبَإِ

(١) آنها از چه چیز از یکدیگر سؤال می‌کنند.
(٢) از خبر بزرگ و پراهمیّت.
(٣) همان خبری که پیوسته در آن اختلاف دارند.
(٤) نه هرگز(چنین نیست که آنها فکر می‌کنند)، به زودی خواهند فهمید.
(٥) باز هم نه هرگز، به زودی خواهند فهمید.
(٦) آیا زمین را محل آرامش (شما) قرار ندادیم؟
(٧) و کوهها را میخهای زمین قرار ندادیم؟
(٨) و شما را به صورت زوجها آفریدیم.
(٩) و خواب شما را مایهٔ آرامشتان قرار دادیم.
(١٠) و شب را پوششی (برای شما) قرار دادیم.
(١١) و روز را وسیله‌ای برای زندگی و معاش قرار دادیم.
(١٢) و بر فراز شما هفت (آسمان) محکم بنا کردیم.
(١٣) و (خورشید) را چراغی درخشان و گرما ده آفریدیم.
(١٤) و از ابرهای باران‌زا آبی فراوان نازل کردیم.
(١٥) تا به وسیلهٔ آن دانه و گیاه بسیار برویانیم.
(١٦) و باغهایی پر درخت.
(١٧) روز جدائی (قیامت) میعاد همگان است.
(١٨) روزی که در صور دمیده می‌شود، و شما فوج فوج(گروه گروه) به (محشر) می‌آیید.
(١٩) و آسمان گشوده می‌شود، و به صورت درهای متعددی در می‌آید.
(٢٠) و کوهها به حرکت در می‌آید و به صورت سرابی می‌شود.
(٢١) مسلّماً (در آن روز) جهنم کمینگاهی بزرگ است.
(٢٢) و محل بازگشتی است برای طغیانگران.
(٢٣) مدتهای طولانی در آن می‌مانند.

سُورَةُ النَّبَإِ — ترتیبها ٧٨ — آیاتها ٤٠

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

عَمَّ يَتَسَآءَلُونَ (١) عَنِ ٱلنَّبَإِ ٱلْعَظِيمِ (٢) ٱلَّذِى هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ (٣)
كَلَّا سَيَعْلَمُونَ (٤) ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ (٥) أَلَمْ نَجْعَلِ ٱلْأَرْضَ مِهَٰدًا (٦)
وَٱلْجِبَالَ أَوْتَادًا (٧) وَخَلَقْنَٰكُمْ أَزْوَٰجًا (٨) وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا
(٩) وَجَعَلْنَا ٱلَّيْلَ لِبَاسًا (١٠) وَجَعَلْنَا ٱلنَّهَارَ مَعَاشًا (١١) وَبَنَيْنَا
فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا (١٢) وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا (١٣) وَأَنزَلْنَا
مِنَ ٱلْمُعْصِرَٰتِ مَآءً ثَجَّاجًا (١٤) لِّنُخْرِجَ بِهِۦ حَبًّا وَنَبَاتًا (١٥) وَجَنَّٰتٍ
أَلْفَافًا (١٦) إِنَّ يَوْمَ ٱلْفَصْلِ كَانَ مِيقَٰتًا (١٧) يَوْمَ يُنفَخُ فِى ٱلصُّورِ
فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا (١٨) وَفُتِحَتِ ٱلسَّمَآءُ فَكَانَتْ أَبْوَٰبًا (١٩) وَسُيِّرَتِ
ٱلْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا (٢٠) إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا (٢١) لِّلطَّٰغِينَ
مَـَٔابًا (٢٢) لَّٰبِثِينَ فِيهَآ أَحْقَابًا (٢٣) لَّا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا
(٢٤) إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا (٢٥) جَزَآءً وِفَاقًا (٢٦) إِنَّهُمْ كَانُوا۟
لَا يَرْجُونَ حِسَابًا (٢٧) وَكَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا كِذَّابًا (٢٨) وَكُلَّ شَىْءٍ
أَحْصَيْنَٰهُ كِتَٰبًا (٢٩) فَذُوقُوا۟ فَلَن نَّزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا (٣٠)

(٢٤) در آنجا نه چیز خنکی می‌چشند (که گرمای وحشتناک دوزخ را فرو نشاند) و نه نوشیدنی گوارائی (که عطش شدید آنها را تسکین بخشد).
(٢٥) جز آبی سوزان و مایعی از چرک و خون.
(٢٦) این مجازاتی است موافق و مناسب.
(٢٧) چرا که آنها هیچ امیدی به حساب (و ترسی از عقاب خداوند) نداشتند.
(٢٨) و آیات ما را بکلی تکذیب کردند.
(٢٩) و ما همه چیز را شمارش و ثبت کرده‌ایم.
(٣٠) پس بچشید که چیزی جز عذاب بر شما نمی‌افزائیم.
(٣١) برای پرهیزکاران نجات و پیروزی بزرگی است.
(٣٢) باغهائی سرسبز و انواع انگورها (برایشان).

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿٣١﴾ حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا ﴿٣٢﴾ وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ﴿٣٣﴾ وَكَأْسًا
دِهَاقًا ﴿٣٤﴾ لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَّابًا ﴿٣٥﴾ جَزَاءً مِّن رَّبِّكَ عَطَاءً
حِسَابًا ﴿٣٦﴾ رَّبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَٰنِ لَا يَمْلِكُونَ
مِنْهُ خِطَابًا ﴿٣٧﴾ يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَّا يَتَكَلَّمُونَ
إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَٰنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٨﴾ ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ فَمَن
شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ مَآبًا ﴿٣٩﴾ إِنَّا أَنذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ
يَنظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَا لَيْتَنِي كُنتُ تُرَابًا ﴿٤٠﴾

سُورَةُ النَّازِعَاتِ

ترتيبها ٧٩ — آياتها ٤٦

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ﴿١﴾ وَالنَّاشِطَاتِ نَشْطًا ﴿٢﴾ وَالسَّابِحَاتِ سَبْحًا
﴿٣﴾ فَالسَّابِقَاتِ سَبْقًا ﴿٤﴾ فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا ﴿٥﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ
﴿٦﴾ تَتْبَعُهَا الرَّادِفَةُ ﴿٧﴾ قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ﴿٨﴾ أَبْصَارُهَا
خَاشِعَةٌ ﴿٩﴾ يَقُولُونَ أَإِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ﴿١٠﴾ أَإِذَا كُنَّا
عِظَامًا نَّخِرَةً ﴿١١﴾ قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ﴿١٢﴾ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ
وَاحِدَةٌ ﴿١٣﴾ فَإِذَا هُم بِالسَّاهِرَةِ ﴿١٤﴾ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ﴿١٥﴾

﴿٣٣﴾ و (برای آنها) حوریانی بسیار جوان و هم سنّ و سال است.

﴿٣٤﴾ و جامهائی لبریز (و پیاپی از شراب طهور).

﴿٣٥﴾ در آنجا نه سخن لغو و بیهوده‌ای می‌شنوند، و نه دروغی.

﴿٣٦﴾ این پاداشی است از سوی پروردگارت، و عطیّه‌ای است کافی.

﴿٣٧﴾ همان پروردگار آسمانها و زمین و آنچه در میان آن دو است، پروردگار رحمان، و (در آن روز) هیچکس حق ندارد بدون اجازهٔ او سخنی بگوید.

﴿٣٨﴾ روزی (است) که روح (جبرئیل) و ملائکه در یک صف می‌ایستند و هیچ یک، جز به اذن خداوند رحمان سخن نمی‌گویند و (آنگاه که می‌گویند) درست و راست می‌گویند.

﴿٣٩﴾ آن روز حق است، پس هرکس بخواهد راهی به سوی پروردگارش برمی‌گزیند، و به سوی او باز می‌گردد.

﴿٤٠﴾ ما شما را از عذابی نزدیک هشدار دادیم: روزی که آدمی آنچه را با دست خویش پیش فرستاده است بنگرد و کافر گوید: «کاش من خاک بودم.»

سُورَةُ النَّازِعَاتِ

﴿١﴾ سوگند به فرشتگانی که (جان مجرمان را بشدت و سختی از بدنهایشان) بر می‌کشند.

﴿٢﴾ و سوگند به فرشتگانی که [جان مؤمنان را] به نرمی و ملایمت می‌گیرند.

﴿٣﴾ و سوگند به فرشتگانی که (در اجرای فرمان الهی) با سرعت حرکت می‌کنند.

﴿٤﴾ و سپس بر یکدیگر سبقت می‌گیرند.

﴿٥﴾ و آنها که امور را تدبیر می‌کنند.

﴿٦﴾ در آن روز است که زلزله‌های وحشتناک همه چیز را به لرزه در می‌آورد.

﴿٧﴾ و لرزاننده دیگری در پی آن، حادثه دومین (صیحهٔ عظیم محشر) رخ می‌دهد.

﴿٨﴾ دلهائی در آن روز سخت مضطرب است.

﴿٩﴾ و چشمهای آنان از شدت ترس فرو افتاده است.

﴿١٠﴾ می‌گویند: آیا ما به زندگی مجدد باز می‌گردیم؟!

﴿١١﴾ آیا هنگامی که استخوانهای پوسیده‌ای شدیم، (ممکن است زنده شویم)؟

﴿١٢﴾ می‌گویند: اگر قیامتی در کار باشد بازگشتی است زیانبار.

﴿١٣﴾ این بازگشت تنها با یک صیحهٔ عظیم است.

﴿١٤﴾ ناگهان همگی بر عرصهٔ زمین ظاهر می‌گردند.

﴿١٥﴾ آیا داستان موسی به تو رسیده است؟

إِذۡ نَادَىٰهُ رَبُّهُۥ بِٱلۡوَادِ ٱلۡمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٦﴾ ٱذۡهَبۡ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿١٧﴾
فَقُلۡ هَل لَّكَ إِلَىٰٓ أَن تَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَأَهۡدِيَكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخۡشَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَرَىٰهُ
ٱلۡأٓيَةَ ٱلۡكُبۡرَىٰ ﴿٢٠﴾ فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ﴿٢١﴾ ثُمَّ أَدۡبَرَ يَسۡعَىٰ ﴿٢٢﴾ فَحَشَرَ
فَنَادَىٰ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ أَنَا۠ رَبُّكُمُ ٱلۡأَعۡلَىٰ ﴿٢٤﴾ فَأَخَذَهُ ٱللَّهُ نَكَالَ ٱلۡأٓخِرَةِ وَٱلۡأُولَىٰٓ
﴿٢٥﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبۡرَةً لِّمَن يَخۡشَىٰٓ ﴿٢٦﴾ ءَأَنتُمۡ أَشَدُّ خَلۡقًا أَمِ ٱلسَّمَآءُۚ بَنَىٰهَا
﴿٢٧﴾ رَفَعَ سَمۡكَهَا فَسَوَّىٰهَا ﴿٢٨﴾ وَأَغۡطَشَ لَيۡلَهَا وَأَخۡرَجَ ضُحَىٰهَا ﴿٢٩﴾
وَٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ ذَٰلِكَ دَحَىٰهَآ ﴿٣٠﴾ أَخۡرَجَ مِنۡهَا مَآءَهَا وَمَرۡعَىٰهَا ﴿٣١﴾
وَٱلۡجِبَالَ أَرۡسَىٰهَا ﴿٣٢﴾ مَتَٰعٗا لَّكُمۡ وَلِأَنۡعَٰمِكُمۡ ﴿٣٣﴾ فَإِذَا جَآءَتِ ٱلطَّآمَّةُ
ٱلۡكُبۡرَىٰ ﴿٣٤﴾ يَوۡمَ يَتَذَكَّرُ ٱلۡإِنسَٰنُ مَا سَعَىٰ ﴿٣٥﴾ وَبُرِّزَتِ ٱلۡجَحِيمُ
لِمَن يَرَىٰ ﴿٣٦﴾ فَأَمَّا مَن طَغَىٰ ﴿٣٧﴾ وَءَاثَرَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا ﴿٣٨﴾ فَإِنَّ ٱلۡجَحِيمَ
هِيَ ٱلۡمَأۡوَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَمَّا مَنۡ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِۦ وَنَهَى ٱلنَّفۡسَ عَنِ ٱلۡهَوَىٰ
﴿٤٠﴾ فَإِنَّ ٱلۡجَنَّةَ هِيَ ٱلۡمَأۡوَىٰ ﴿٤١﴾ يَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلسَّاعَةِ أَيَّانَ مُرۡسَىٰهَا
﴿٤٢﴾ فِيمَ أَنتَ مِن ذِكۡرَىٰهَآ ﴿٤٣﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ مُنتَهَىٰهَآ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَآ أَنتَ مُنذِرُ
مَن يَخۡشَىٰهَا ﴿٤٥﴾ كَأَنَّهُمۡ يَوۡمَ يَرَوۡنَهَا لَمۡ يَلۡبَثُوٓاْ إِلَّا عَشِيَّةً أَوۡ ضُحَىٰهَا ﴿٤٦﴾

ترتيبها ٨٠ — سُورَةُ عَبَسَ — آياتها ٤٢

(١٦) در آن هنگام که پروردگارش او را در سرزمین مقدس طوی ندا داد.

(١٧) به سوی فرعون برو که طغیان کرده است.

(١٨) و به او بگو: آیا می‌خواهی (از آلودگی شرک و طغیان) پاکیزه شوی؟

(١٩) و (پس از پاک شدن) من تو را به سوی پروردگارت هدایت کنم، تا از او بترسی،(و گناه نکنی).

(٢٠) به دنبال این سخن بزرگترین معجزه را به او نشان داد.

(٢١) او (دعوی موسی را) تکذیب، و عصیان کرد.

(٢٢) سپس پشت کرد و پیوسته (برای نابودی آیین حق) تلاش نمود.

(٢٣) و [مردمش را] جمع کرد، سپس ندا داد.

(٢٤) و گفت: من پروردگار برتر شما هستم.

(٢٥) از این رو خداوند او را به عذاب آخرت و دنیا گرفتار ساخت.

(٢٦) در این (داستان موسی و فرعون و عاقبت آنان درس) عبرتی است برای کسی که (از خدا) بترسد.

(٢٧) آیا آفرینش شما مشکل‌تر است یا آفرینش آسمان، که خداوند آن را بنا نهاده است؟

(٢٨) سقف آسمان را برافراشت و آن را منظم ساخت.

(٢٩) و شبش را تاریک، و روزش را آشکار نمود.

(٣٠) و زمین را بعد از آن گسترش داد.

(٣١) و از آن، آب و چراگاهش را بیرون آورد.

(٣٢) و کوهها را ثابت و محکم نمود.

(٣٣) همهٔ اینها برای بهره‌گیری شما و چهارپایان‌تان است.

(٣٤) هنگامی که آن حادثهٔ برزگ، رخ دهد.

(٣٥) در آن روز انسان به یاد کوشش‌هایش می‌افتد.

(٣٦) و (در آن روز) جهنّم برای هر بیننده‌ای آشکار می‌گردد.

(٣٧) اما آن کسی که طغیان کرده.

(٣٨) و زندگی دنیا را (بر همه چیز) مقدم داشته.

(٣٩) مسلّماً دوزخ جایگاه اوست.

(٤٠) و آن کسی که از مقام پروردگارش ترسان باشد، و نفس را از هوی باز دارد.

(٤١) قطعاً بهشت جایگاه اوست.

(٤٢) و از تو دربارهٔ قیامت می‌پرسند که در چه زمانی واقع می‌شود.

(٤٣) تو را با یادآوری این سخن چه کار؟

(٤٤) نهایت آن (قیامت) به سوی پروردگار تو است.

(٤٥) کار تو فقط بیم دادن کسانی است که از آن می‌ترسند.

(٤٦) آنها در آن روز که قیام قیامت را می‌بینند چنین احساس می‌کنند که گوئی توقفشان (در دنیا و برزخ) جز شامگاهی یا صبح آن بیشتر نبوده است.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

عَبَسَ وَتَوَلَّىٰٓ (١) أَن جَآءَهُ ٱلْأَعْمَىٰ (٢) وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُۥ يَزَّكَّىٰٓ (٣) أَوْ
يَذَّكَّرُ فَتَنفَعَهُ ٱلذِّكْرَىٰٓ (٤) أَمَّا مَنِ ٱسْتَغْنَىٰ (٥) فَأَنتَ لَهُۥ تَصَدَّىٰ (٦)
وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يَزَّكَّىٰ (٧) وَأَمَّا مَن جَآءَكَ يَسْعَىٰ (٨) وَهُوَ يَخْشَىٰ (٩) فَأَنتَ
عَنْهُ تَلَهَّىٰ (١٠) كَلَّآ إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ (١١) فَمَن شَآءَ ذَكَرَهُۥ (١٢) فِى صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ
(١٣) مَّرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍۭ (١٤) بِأَيْدِى سَفَرَةٍ (١٥) كِرَامٍۭ بَرَرَةٍ (١٦) قُتِلَ ٱلْإِنسَٰنُ
مَآ أَكْفَرَهُۥ (١٧) مِنْ أَىِّ شَىْءٍ خَلَقَهُۥ (١٨) مِن نُّطْفَةٍ خَلَقَهُۥ فَقَدَّرَهُۥ (١٩) ثُمَّ
ٱلسَّبِيلَ يَسَّرَهُۥ (٢٠) ثُمَّ أَمَاتَهُۥ فَأَقْبَرَهُۥ (٢١) ثُمَّ إِذَا شَآءَ أَنشَرَهُۥ (٢٢) كَلَّا لَمَّا
يَقْضِ مَآ أَمَرَهُۥ (٢٣) فَلْيَنظُرِ ٱلْإِنسَٰنُ إِلَىٰ طَعَامِهِۦٓ (٢٤) أَنَّا صَبَبْنَا ٱلْمَآءَ صَبًّا
(٢٥) ثُمَّ شَقَقْنَا ٱلْأَرْضَ شَقًّا (٢٦) فَأَنۢبَتْنَا فِيهَا حَبًّا (٢٧) وَعِنَبًا وَقَضْبًا (٢٨)
وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا (٢٩) وَحَدَآئِقَ غُلْبًا (٣٠) وَفَٰكِهَةً وَأَبًّا (٣١) مَّتَٰعًا لَّكُمْ
وَلِأَنْعَٰمِكُمْ (٣٢) فَإِذَا جَآءَتِ ٱلصَّآخَّةُ (٣٣) يَوْمَ يَفِرُّ ٱلْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ (٣٤)
وَأُمِّهِۦ وَأَبِيهِ (٣٥) وَصَٰحِبَتِهِۦ وَبَنِيهِ (٣٦) لِكُلِّ ٱمْرِئٍ مِّنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ
يُغْنِيهِ (٣٧) وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ (٣٨) ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ (٣٩) وَوُجُوهٌ
يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ (٤٠) تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ (٤١) أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْكَفَرَةُ ٱلْفَجَرَةُ (٤٢)

سُورَةُ عَبَسَ

(١) چهره در هم کشید و روی گردانید.
(٢) از این که نابینائی به سراغ او آمده بود.
(٣) تو چه می‌دانی شاید او پاکی و تقوا پیشه کند.
(٤) یا (از شنیدن سخنان حق) متذکّر گردد، و این تذکر به حال او مفید باشد.
(٥) اما آن کس که توانگر است.
(٦) تو به او روی می‌آوری.
(٧) در حالی که اگر او خود را پاک نسازد چیزی بر تو نیست.
(٨) اما کسی که به سراغ تو می‌آید، و(برای هدایت و پاکی) کوشش می‌کند.
(٩) و از خدا ترسان است.
(١٠) تو از او غافل می‌شوی (و به دیگری می‌پردازی).
(١١) هرگز، (چرا که) این (قرآن) تذکر و یادآوری است.
(١٢) و هر کس بخواهد از آن پند می‌گیرد.
(١٣) در الواح گرانقدری ثبت است.
(١٤) بلند مرتبه و پاکیزه است.
(١٥) به دست سفیرانی است.
(١٦) والا مقام و فرمانبردار و نیکوکار.
(١٧) مرگ بر این انسان، چقدر کافر و ناسپاس است.
(١٨) (خداوند) او را از چه چیز آفرید.
(١٩) او را از نطفهٔ ناچیزی آفرید، پس او را [در ذات، صفات و اندام] اندازهٔ لازم عطا کرد.
(٢٠) سپس راه را برای او آسان کرد.
(٢١) سپس او را میراند. آن گاه او را در گور کرد.
(٢٢) سپس هرگاه که بخواهد او را زنده (برای حساب و جزا) محشور می‌کند.
(٢٣) چنین نیست که او می‌پندارد، او هنوز آنچه را (خدا) فرمان داده، اطاعت نکرده است.
(٢٤) انسان باید به غذای خویش (و آفرینش آن) بنگرد.
(٢٥) ما آب فراوان از آسمان فرو ریختیم.
(٢٦) سپس زمین را از هم شکافتیم.
(٢٧) و در آن دانه‌های فراوانی رویاندیم.
(٢٨) و (همچنین) انگور و سبزی بسیار.
(٢٩) و زیتون و نخل فراوان.
(٣٠) و باغهای پردرخت.
(٣١) و میوه و علف دواب را (چراگاه).
(٣٢) تا وسیله‌ای برای بهره‌گیری شما و چارپایانتان باشد.
(٣٣) هنگامی که آن صدای مهیب [صیحهٔ رستاخیز] بیاید.
(٣٤) در آن روز که انسان از برادر خود می‌گریزد.
(٣٥) و (همچنین) از مادر و پدرش.
(٣٦) و زن و فرزندانش.
(٣٧) در آن روز هرکدام از آنها وضعی دارد که او را کاملاً به خود مشغول می‌سازد.
(٣٨) در آن روز چهره‌هایی درخشان و نورانی است.

﴿٣٩﴾ خندان و مسرور است.
﴿٤٠﴾ و صورتهائی در آن روز غبارآلود است.
﴿٤١﴾ و دود تاریکی آن را پوشانده است.
﴿٤٢﴾ آنان همان کافران فاجرند.

سُورَةُ التَّكْوِيرِ

سُورَةُ التَّكْوِيرِ — ترتيبها ٨١ — آياتها ٢٩

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا ٱلشَّمْسُ كُوِّرَتْ ﴿١﴾ وَإِذَا ٱلنُّجُومُ ٱنكَدَرَتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا ٱلْجِبَالُ
سُيِّرَتْ ﴿٣﴾ وَإِذَا ٱلْعِشَارُ عُطِّلَتْ ﴿٤﴾ وَإِذَا ٱلْوُحُوشُ حُشِرَتْ
﴿٥﴾ وَإِذَا ٱلْبِحَارُ سُجِّرَتْ ﴿٦﴾ وَإِذَا ٱلنُّفُوسُ زُوِّجَتْ ﴿٧﴾ وَإِذَا
ٱلْمَوْءُۥدَةُ سُئِلَتْ ﴿٨﴾ بِأَىِّ ذَنۢبٍ قُتِلَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا ٱلصُّحُفُ نُشِرَتْ
﴿١٠﴾ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ كُشِطَتْ ﴿١١﴾ وَإِذَا ٱلْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ﴿١٢﴾ وَإِذَا ٱلْجَنَّةُ
أُزْلِفَتْ ﴿١٣﴾ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّآ أَحْضَرَتْ ﴿١٤﴾ فَلَآ أُقْسِمُ بِٱلْخُنَّسِ ﴿١٥﴾
ٱلْجَوَارِ ٱلْكُنَّسِ ﴿١٦﴾ وَٱلَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ ﴿١٧﴾ وَٱلصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ﴿١٨﴾
إِنَّهُۥ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿١٩﴾ ذِى قُوَّةٍ عِندَ ذِى ٱلْعَرْشِ مَكِينٍ ﴿٢٠﴾ مُّطَاعٍ
ثَمَّ أَمِينٍ ﴿٢١﴾ وَمَا صَاحِبُكُم بِمَجْنُونٍ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ رَءَاهُ بِٱلْأُفُقِ ٱلْمُبِينِ
﴿٢٣﴾ وَمَا هُوَ عَلَى ٱلْغَيْبِ بِضَنِينٍ ﴿٢٤﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَٰنٍ رَّجِيمٍ ﴿٢٥﴾
فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ ﴿٢٦﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٧﴾ لِمَن شَآءَ مِنكُمْ أَن
يَسْتَقِيمَ ﴿٢٨﴾ وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٩﴾

سُورَةُ الانفِطَارِ — ترتيبها ٨٢ — آياتها ٢٩

﴿١﴾ در آن هنگام که خورشید درهم پیچیده شود.
﴿٢﴾ و هنگامی که ستارگان تیره و بی‌نور شوند.
﴿٣﴾ و در آن هنگام که کوهها به حرکت درآیند.
﴿٤﴾ و در آن هنگام که ماده شتران آبستن را وانهند. (یعنی باارزشترین اموال به دست فراموشی سپرده می شود.)
﴿٥﴾ و در آن هنگام که جانوران وحشی جمع شوند.
﴿٦﴾ و در آن هنگام که دریاها برافرواخته شوند.
﴿٧﴾ و در آن هنگام که هرکس با همسان خود قرین گردد.
﴿٨﴾ و در آن هنگام که از دختران زنده به گور شده سؤال شود.
﴿٩﴾ به کدامین گناه کشته شدند؟
﴿١٠﴾ و در آن هنگام که نامه‌های اعمال گشوده شود.
﴿١١﴾ و در آن هنگام که پرده از روی آسمان برگرفته شود.
﴿١٢﴾ و در آن هنگام که دوزخ شعله‌ور گردد.
﴿١٣﴾ و در آن زمان که بهشت (به پرهیزکاران) نزدیک شود.
﴿١٤﴾ هرکس می‌داند چه چیزی را آماده کرده است.
﴿١٥﴾ سوگند به ستارگانی که بازمی‌گردند.
﴿١٦﴾ حرکت می‌کنند و از دیده‌ها پنهان می‌شوند.
﴿١٧﴾ وقسم به شب، هنگامی که پشت کند و به آخر رسد.
﴿١٨﴾ و سوگند به صبح هنگامی که می‌دمد.
﴿١٩﴾ یقیناً این (قرآن) کلام (خدا و توسط) فرستاده بزرگواری است (جبرئیل امین) (که از سوی خداوند برای پیامبرش آورده).
﴿٢٠﴾ او صاحب قدرت است، و نزد (خداوند) صاحب عرش مقام والائی دارد.
﴿٢١﴾ در آسمانها مورد اطاعت (فرشتگان) و امین است.
﴿٢٢﴾ و صاحب شما (پیامبر) دیوانه نیست.
﴿٢٣﴾ او (جبرئیل) را در افق روشن دیده است.
﴿٢٤﴾ و او آنچه را از غیب (وحی) به او گویند در ابلاغ (آن وحی) بخل نمی ورزد.
﴿٢٥﴾ و این (قرآن) گفتهٔ شیطان رجیم نیست.
﴿٢٦﴾ پس به کجا می‌روید.
﴿٢٧﴾ این(قرآن) چیزی جز تذکّری برای جهانیان نیست.
﴿٢٨﴾ برای کسی از شما که بخواهد راه مستقیم را پیش گیرد.
﴿٢٩﴾ و شما اراده نمی‌کنید مگر این که خداوند ـ پروردگار جهانیان ـ اراده کند و بخواهد.

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنفَطَرَتْ ﴿١﴾ وَإِذَا ٱلْكَوَاكِبُ ٱنتَثَرَتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا ٱلْبِحَارُ
فُجِّرَتْ ﴿٣﴾ وَإِذَا ٱلْقُبُورُ بُعْثِرَتْ ﴿٤﴾ عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ
وَأَخَّرَتْ ﴿٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْإِنسَٰنُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ ٱلْكَرِيمِ ﴿٦﴾ ٱلَّذِى
خَلَقَكَ فَسَوَّىٰكَ فَعَدَلَكَ ﴿٧﴾ فِىٓ أَىِّ صُورَةٍ مَّا شَآءَ رَكَّبَكَ ﴿٨﴾
كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُونَ بِٱلدِّينِ ﴿٩﴾ وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَٰفِظِينَ ﴿١٠﴾ كِرَامًا
كَٰتِبِينَ ﴿١١﴾ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ﴿١٢﴾ إِنَّ ٱلْأَبْرَارَ لَفِى نَعِيمٍ ﴿١٣﴾ وَإِنَّ
ٱلْفُجَّارَ لَفِى جَحِيمٍ ﴿١٤﴾ يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ ٱلدِّينِ ﴿١٥﴾ وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَآئِبِينَ
﴿١٦﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا يَوْمُ ٱلدِّينِ ﴿١٧﴾ ثُمَّ مَآ أَدْرَىٰكَ مَا يَوْمُ ٱلدِّينِ
﴿١٨﴾ يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ شَيْـًٔا ۖ وَٱلْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِّلَّهِ ﴿١٩﴾

ترتيبها ۸۳ — سُورَةُ المُطَفِّفِين — آياتها ۳۶

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ﴿١﴾ ٱلَّذِينَ إِذَا ٱكْتَالُوا۟ عَلَى ٱلنَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ﴿٢﴾
وَإِذَا كَالُوهُمْ أَو وَّزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ﴿٣﴾ أَلَا يَظُنُّ أُو۟لَٰٓئِكَ أَنَّهُم
مَّبْعُوثُونَ ﴿٤﴾ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥﴾ يَوْمَ يَقُومُ ٱلنَّاسُ لِرَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦﴾

سُورَةُ الانفطار

(۱) در آن زمان که آسمان از هم شکافته شود.
(۲) در آن زمان که ستارگان پراکنده شوند و فرو ریزند.
(۳) و آن زمان که دریاها به هم پیوسته شود.
(۴) و آن زمان که قبرها زیرورو گردد.
(۵) هرکس می‌داند آنچه را که از پیش فرستاده و آنچه را برای بعد گذاشته است.
(۶) ای انسان! چه چیز تو را در برابر پروردگار کریمت مغرور ساخته؟
(۷) همان خدائی که تو را آفرید، و سامان داد و منظم ساخت.
(۸) و در هر صورتی که می‌خواست تو را ترکیب نمود.
(۹) آنگونه که شما می‌پندارید نیست بلکه شما روز جزا را منکرید.
(۱۰) وبی شک نگاهبانانی بر شما گمارده شده است.
(۱۱) والا مقام و نویسنده (اعمال نیک و بد شما).
(۱۲) که می‌دانند شما چه می‌کنید.
(۱۳) به یقین نیکان در نعمتی فراوانند.
(۱۴) و بدکاران در دوزخند.
(۱۵) روز جزا وارد آن می‌شوند (و می‌سوزند).
(۱۶) و آنان هرگز از آن غایب و دور نیستند.
(۱۷) تو چه می‌دانی روز جزا چیست؟
(۱۸) باز چه می‌دانی روز جزا چیست؟
(۱۹) روزی است که هیچ کس قادر بر انجام کاری به سود دیگری نیست، و همهٔ امور در آن روز از آنِ خداست.

سُورَةُ المُطَفِّفِين

(۱) وای بر کم فروشان.
(۲) آنان که وقتی برای خود پیمانه می‌کنند حق خود را بطور کامل می‌گیرند.
(۳) اما هنگامی که می‌خواهند برای دیگران پیمانه یا وزن کنند کم می‌گذارند.
(۴) آیا آنها گمان نمی‌کنند که برانگیخته می‌شوند.
(۵) در روزی بزرگ.
(۶) روزی که مردم در پیشگاه پروردگار جهانیان می‌ایستند.

كَلَّآ إِنَّ كِتَٰبَ ٱلْفُجَّارِ لَفِى سِجِّينٍ ﴿۷﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا سِجِّينٌ ﴿۸﴾ كِتَٰبٌ
مَّرْقُومٌ ﴿۹﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿۱۰﴾ ٱلَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بِيَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿۱۱﴾
وَمَا يُكَذِّبُ بِهِۦٓ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿۱۲﴾ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ أَسَٰطِيرُ
ٱلْأَوَّلِينَ ﴿۱۳﴾ كَلَّا ۖ بَلْ ۜ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿۱۴﴾ كَلَّآ إِنَّهُمْ
عَن رَّبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّمَحْجُوبُونَ ﴿۱۵﴾ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا۟ ٱلْجَحِيمِ ﴿۱۶﴾ ثُمَّ يُقَالُ
هَٰذَا ٱلَّذِى كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿۱۷﴾ كَلَّآ إِنَّ كِتَٰبَ ٱلْأَبْرَارِ لَفِى عِلِّيِّينَ
﴿۱۸﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا عِلِّيُّونَ ﴿۱۹﴾ كِتَٰبٌ مَّرْقُومٌ ﴿۲۰﴾ يَشْهَدُهُ ٱلْمُقَرَّبُونَ
﴿۲۱﴾ إِنَّ ٱلْأَبْرَارَ لَفِى نَعِيمٍ ﴿۲۲﴾ عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ يَنظُرُونَ ﴿۲۳﴾ تَعْرِفُ فِى
وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ ٱلنَّعِيمِ ﴿۲۴﴾ يُسْقَوْنَ مِن رَّحِيقٍ مَّخْتُومٍ ﴿۲۵﴾
خِتَٰمُهُۥ مِسْكٌ ۚ وَفِى ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ ٱلْمُتَنَٰفِسُونَ ﴿۲۶﴾ وَمِزَاجُهُۥ
مِن تَسْنِيمٍ ﴿۲۷﴾ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا ٱلْمُقَرَّبُونَ ﴿۲۸﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
أَجْرَمُوا۟ كَانُوا۟ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يَضْحَكُونَ ﴿۲۹﴾ وَإِذَا مَرُّوا۟ بِهِمْ
يَتَغَامَزُونَ ﴿۳۰﴾ وَإِذَا ٱنقَلَبُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَهْلِهِمُ ٱنقَلَبُوا۟ فَكِهِينَ ﴿۳۱﴾
وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوٓا۟ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ لَضَآلُّونَ ﴿۳۲﴾ وَمَآ أُرْسِلُوا۟ عَلَيْهِمْ
حَٰفِظِينَ ﴿۳۳﴾ فَٱلْيَوْمَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنَ ٱلْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ﴿۳۴﴾

﴿۷﴾ چنین نیست که آنها (دربارهٔ قیامت) می‌پندارند به یقین نامهٔ اعمال بدکاران در سجّین است.

﴿۸﴾ تو چه می‌دانی سجّین چیست؟

﴿۹﴾ نامه‌ای است رقم زده شده و سرنوشتی است حتمی.

﴿۱۰﴾ وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان.

﴿۱۱﴾ همان‌ها که روز جزا را انکار و تکذیب می‌کنند.

﴿۱۲﴾ تنها کسانی آن را تکذیب می‌کنند که متجاوز و گنهکارند.

﴿۱۳﴾ (همان کس که) وقتی آیات ما بر او خوانده می‌شود می‌گوید: این افسانه‌های پیشینیان است.

﴿۱۴﴾ چنین نیست که آنها می‌پندارند، بلکه اعمالشان (کارهای بدشان) چون زنگاری بر دلهایشان نشسته.

﴿۱۵﴾ چنین نیست که می‌پندارند، بلکه آنها در آن روز از پروردگارشان محجوبند.

﴿۱۶﴾ سپس آنان بی‌تردید وارد دوزخ می‌شوند.

﴿۱۷﴾ سپس به آنها گفته می‌شود: این همان چیزی است که آن را تکذیب می‌کردید.

﴿۱۸﴾ چنان نیست که آنها (دربارهٔ معاد) می‌پندارند، بلکه نامهٔ اعمال ابرار و نیکان در علّیّین است.

﴿۱۹﴾ و تو چه می‌دانی علّیّین چیست.

﴿۲۰﴾ نامه‌ای است رقم خورده و سرنوشتی است قطعی.

﴿۲۱﴾ مقرّبان شاهد آنند، یا بر آن گواهی می‌دهند.

﴿۲۲﴾ مسلّماً نیکان در انواع نعمت‌اند.

﴿۲۳﴾ بر تختهای زیبای بهشتی تکیه کرده، و به (زیباییهای بهشت) می‌نگرند.

﴿۲۴﴾ در چهره‌هایشان طراوت و نشاط نعمت را می‌بینی و می‌شناسی.

﴿۲۵﴾ آنها از شراب (طهور) زلال دست نخورده سربسته‌ای سیراب می‌شوند.

﴿۲۶﴾ مهری که بر آن نهاده شده از مشک است و در این نعمتهای بهشتی راغبان باید بر یکدیگر پیشی گیرند!

﴿۲۷﴾ و آمیزه آن شراب از (چشمه) تسنیم است.

﴿۲۸﴾ همان چشمه‌ای که مقرّبان از آن می‌نوشند.

﴿۲۹﴾ بدکاران (در دنیا) پیوسته به مؤمنان می‌خندیدند.

﴿۳۰﴾ و هنگامی که از کنارشان می‌گذشتند آنها را با اشاره تمسخر می‌کردند.

﴿۳۱﴾ و هنگامی که به سوی خانوادهٔ خود باز می‌گشتند مسرور و خندان بودند.

﴿۳۲﴾ وقتی آنان را می‌دیدند می‌گفتند: اینها گمراهانند.

﴿۳۳﴾ در حالی که هرگز مأمور مراقبت و متکفل آنان (مؤمنان) نبودند.

﴿۳۴﴾ ولی امروز مؤمنان به کفّار می‌خندند.

عَلَى ٱلۡأَرَآئِكِ يَنظُرُونَ ﴿٣٥﴾ هَلۡ ثُوِّبَ ٱلۡكُفَّارُ مَا كَانُواْ يَفۡعَلُونَ ﴿٣٦﴾

ترتیبها ۸۴ — سُورَةُ الانشِقَاق — آیاتها ۲۵

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنشَقَّتۡ ﴿١﴾ وَأَذِنَتۡ لِرَبِّهَا وَحُقَّتۡ ﴿٢﴾ وَإِذَا ٱلۡأَرۡضُ مُدَّتۡ
﴿٣﴾ وَأَلۡقَتۡ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتۡ ﴿٤﴾ وَأَذِنَتۡ لِرَبِّهَا وَحُقَّتۡ ﴿٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلۡإِنسَٰنُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدۡحٗا فَمُلَٰقِيهِ ﴿٦﴾ فَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ
كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ ﴿٧﴾ فَسَوۡفَ يُحَاسَبُ حِسَابٗا يَسِيرٗا ﴿٨﴾ وَيَنقَلِبُ
إِلَىٰٓ أَهۡلِهِۦ مَسۡرُورٗا ﴿٩﴾ وَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ وَرَآءَ ظَهۡرِهِۦ ﴿١٠﴾ فَسَوۡفَ
يَدۡعُواْ ثُبُورٗا ﴿١١﴾ وَيَصۡلَىٰ سَعِيرًا ﴿١٢﴾ إِنَّهُۥ كَانَ فِيٓ أَهۡلِهِۦ مَسۡرُورًا ﴿١٣﴾
إِنَّهُۥ ظَنَّ أَن لَّن يَحُورَ ﴿١٤﴾ بَلَىٰٓۚ إِنَّ رَبَّهُۥ كَانَ بِهِۦ بَصِيرٗا ﴿١٥﴾ فَلَآ أُقۡسِمُ
بِٱلشَّفَقِ ﴿١٦﴾ وَٱلَّيۡلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾ وَٱلۡقَمَرِ إِذَا ٱتَّسَقَ ﴿١٨﴾
لَتَرۡكَبُنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٖ ﴿١٩﴾ فَمَا لَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قُرِئَ
عَلَيۡهِمُ ٱلۡقُرۡءَانُ لَا يَسۡجُدُونَ ۩ ﴿٢١﴾ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُكَذِّبُونَ
﴿٢٢﴾ وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾ فَبَشِّرۡهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾
إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمۡ أَجۡرٌ غَيۡرُ مَمۡنُونِۭ ﴿٢٥﴾

(۳۵) در حالی که بر تختهای آراستهٔ بهشتی نشسته و (به سرنوشت شوم آنها) می‌نگرند.

(۳۶) آیا (با این حال) کافران پاداش اعمال خود را گرفتند؟!

سُورَةُ الانشِقَاق

(۱) در آن هنگام که آسمان شکافته شود.

(۲) و تسلیم فرمان پروردگارش شود و شایسته است چنین باشد.

(۳) و در آن هنگام که زمین گسترده شود.

(۴) و (زمین) آنچه در درون دارد بیرون افکنده و خالی می‌شود.

(۵) و تسلیم فرمان پروردگارش گردد و شایسته است (که تسلیم باشد).

(۶) ای انسان تو با تلاش و رنج به سوی پروردگارت می‌روی، و او را ملاقات خواهی کرد.

(۷) پس کسی که نامهٔ اعمالش به دست راستش داده شود.

(۸) به زودی حساب آسانی برای او می‌شود.

(۹) و خوشحال به اهل و خانواده اش باز می‌گردد.

(۱۰) و اما کسی که نامهٔ اعمالش از پشتِ سرش داده شود.

(۱۱) به زودی فریاد می‌زند: ای وای بر من که هلاک شدم.

(۱۲) و در شعله‌های سوزان آتش می‌سوزد.

(۱۳) چرا که او در میان خانواده‌اش پیوسته (از کفر و گناه خود) مسرور بود.

(۱۴) او گمان می‌کرد هرگز بازگشت نمی‌کند.

(۱۵) آری پروردگارش نسبت به او بینا بود.

(۱۶) سوگند به شفق.

(۱۷) و سوگند به شب و آنچه را (از امور پراکنده) جمع آوری می‌کند.

(۱۸) و سوگند به ماه آنگاه که بدر کامل می‌شود.

(۱۹) که همهٔ شما پیوسته از حالی به حال دیگر منتقل می‌شوید.

(۲۰) پس چرا آنها ایمان نمی‌آورند.

(۲۱) (چرا) هنگامی که قرآن بر آنها خوانده می‌شود سجده نمی‌کنند؟

(۲۲) بلکه کافران پیوسته آیات الهی را تکذیب می‌کنند.

(۲۳) و خداوند آنچه را در دل پنهان می‌دارند به خوبی می‌داند.

(۲۴) پس آنها را به عذابی دردناک بشارت ده.

(۲۵) مگر کسانی که ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده‌اند که برای آنها پاداشی قطع نشدنی است.

ترتيبها ٨٥ — **سُورَةُ البُرُوجِ** — آياتها ٢٢

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلۡبُرُوجِ ﴿١﴾ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡمَوۡعُودِ ﴿٢﴾ وَشَاهِدٖ وَمَشۡهُودٖ
﴿٣﴾ قُتِلَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡأُخۡدُودِ ﴿٤﴾ ٱلنَّارِ ذَاتِ ٱلۡوَقُودِ ﴿٥﴾ إِذۡ هُمۡ عَلَيۡهَا
قُعُودٞ ﴿٦﴾ وَهُمۡ عَلَىٰ مَا يَفۡعَلُونَ بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ شُهُودٞ ﴿٧﴾ وَمَا نَقَمُواْ
مِنۡهُمۡ إِلَّآ أَن يُؤۡمِنُواْ بِٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَمِيدِ ﴿٨﴾ ٱلَّذِي لَهُۥ مُلۡكُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدٌ ﴿٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
فَتَنُواْ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ ثُمَّ لَمۡ يَتُوبُواْ فَلَهُمۡ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمۡ
عَذَابُ ٱلۡحَرِيقِ ﴿١٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمۡ
جَنَّٰتٞ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡكَبِيرُ ﴿١١﴾ إِنَّ بَطۡشَ
رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ﴿١٢﴾ إِنَّهُۥ هُوَ يُبۡدِئُ وَيُعِيدُ ﴿١٣﴾ وَهُوَ ٱلۡغَفُورُ ٱلۡوَدُودُ ﴿١٤﴾
ذُو ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡمَجِيدُ ﴿١٥﴾ فَعَّالٞ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٦﴾ هَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ٱلۡجُنُودِ
﴿١٧﴾ فِرۡعَوۡنَ وَثَمُودَ ﴿١٨﴾ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فِي تَكۡذِيبٖ ﴿١٩﴾ وَٱللَّهُ مِن
وَرَآئِهِم مُّحِيطُۢ ﴿٢٠﴾ بَلۡ هُوَ قُرۡءَانٞ مَّجِيدٞ ﴿٢١﴾ فِي لَوۡحٖ مَّحۡفُوظِۭ ﴿٢٢﴾

ترتيبها ٨٦ — **سُورَةُ الطَّارِقِ** — آياتها ١٧

سُورَةُ البُرُوجِ

(١) سوگند به آسمان که دارای برجهای بسیار است.

(٢) و سوگند به آن روز موعود.

(٣) و قسم به شاهد و مشهود. (شاهد: اشاره به شهود روز قیامت اعم از پیامبر ﷺ یا سایر پیامبران نسبت به امتهای خود، و ملائکه و اعضای پیکر آدمی و شب و روز، و مانند آنها، و مشهود: انسانها، یا اعمال آنها، و هر چیزی را که بر آن گواهی می‌دهند).

(٤) مرگ بر شکنجه‌گران صاحب گودال آتش.

(٥) آتشی عظیم و شعله‌ور.

(٦) هنگامی که در کنار آن نشسته بودند.

(٧) و آنچه را با مؤمنان انجام می‌دادند (با خونسردی و قساوت) تماشا می‌کردند.

(٨) آنها (شکنجه‌گران) هیچ ایرادی بر مؤمنان نداشتند جز اینکه به خداوند عزیز و حمید ایمان آورده بودند.

(٩) همان کسی که ملک آسمانها و زمین از آنِ اوست، و خداوند بر همه چیز گواه است.

(١٠) کسانی که مردان و زنان با ایمان را شکنجه و آزار دادند، سپس توبه نکردند، برای آنها عذاب دوزخ و عذاب آتش سوزان است.

(١١) و برای کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند باغهایی از بهشت است که نهرها زیر درختانش جاری است، و این نجات و پیروزی بزرگ است.

(١٢) عقاب و مجازات پروردگارت به یقین بسیار شدید است.

(١٣) اوست که آفرینش را آغاز می‌کند، و باز می‌گرداند.

(١٤) و او آمرزنده و دوستدار (مؤمنان) است.

(١٥) صاحب عرش و دارای مجد و عظمت است.

(١٦) و آنچه را می‌خواهد انجام می‌دهد.

(١٧) آیا داستان لشکرها به تو رسیده است.

(١٨) (لشکریان) فرعون و ثمود.

(١٩) ولی کافران پیوسته در تکذیب حقند.

(٢٠) و خداوند به همهٔ آنها احاطه دارد.

(٢١) بلکه قرآن با عظمت و گرامی قدرست.

(٢٢) که در لوحِ محفوظ جای دارد.

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلسَّمَآءِ وَٱلطَّارِقِ ١ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلطَّارِقُ ٢ ٱلنَّجۡمُ ٱلثَّاقِبُ ٣ إِن كُلُّ
نَفۡسٖ لَّمَّا عَلَيۡهَا حَافِظٞ ٤ فَلۡيَنظُرِ ٱلۡإِنسَٰنُ مِمَّ خُلِقَ ٥ خُلِقَ مِن مَّآءٖ
دَافِقٖ ٦ يَخۡرُجُ مِنۢ بَيۡنِ ٱلصُّلۡبِ وَٱلتَّرَآئِبِ ٧ إِنَّهُۥ عَلَىٰ رَجۡعِهِۦ لَقَادِرٞ ٨
يَوۡمَ تُبۡلَى ٱلسَّرَآئِرُ ٩ فَمَا لَهُۥ مِن قُوَّةٖ وَلَا نَاصِرٖ ١٠ وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلرَّجۡعِ ١١
وَٱلۡأَرۡضِ ذَاتِ ٱلصَّدۡعِ ١٢ إِنَّهُۥ لَقَوۡلٞ فَصۡلٞ ١٣ وَمَا هُوَ بِٱلۡهَزۡلِ ١٤ إِنَّهُمۡ
يَكِيدُونَ كَيۡدٗا ١٥ وَأَكِيدُ كَيۡدٗا ١٦ فَمَهِّلِ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَمۡهِلۡهُمۡ رُوَيۡدَۢا ١٧

ترتيبها ٨٧ — سُورَةُ الأَعۡلَىٰ — آياتها ١٩

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

سَبِّحِ ٱسۡمَ رَبِّكَ ٱلۡأَعۡلَى ١ ٱلَّذِي خَلَقَ فَسَوَّىٰ ٢ وَٱلَّذِي قَدَّرَ فَهَدَىٰ
٣ وَٱلَّذِيٓ أَخۡرَجَ ٱلۡمَرۡعَىٰ ٤ فَجَعَلَهُۥ غُثَآءً أَحۡوَىٰ ٥ سَنُقۡرِئُكَ
فَلَا تَنسَىٰٓ ٦ إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّهُۥ يَعۡلَمُ ٱلۡجَهۡرَ وَمَا يَخۡفَىٰ ٧ وَنُيَسِّرُكَ
لِلۡيُسۡرَىٰ ٨ فَذَكِّرۡ إِن نَّفَعَتِ ٱلذِّكۡرَىٰ ٩ سَيَذَّكَّرُ مَن يَخۡشَىٰ ١٠
وَيَتَجَنَّبُهَا ٱلۡأَشۡقَى ١١ ٱلَّذِي يَصۡلَى ٱلنَّارَ ٱلۡكُبۡرَىٰ ١٢ ثُمَّ لَا يَمُوتُ
فِيهَا وَلَا يَحۡيَىٰ ١٣ قَدۡ أَفۡلَحَ مَن تَزَكَّىٰ ١٤ وَذَكَرَ ٱسۡمَ رَبِّهِۦ فَصَلَّىٰ ١٥

سُورَةُ الطَّارِق

١ سوگند به آسمان و کوبندهٔ شب.
٢ و تو نمی‌دانی کوبندهٔ شب چیست؟
٣ همان ستارهٔ درخشان و شکافندهٔ تاریکی‌هاست.
٤ مسلّماً هرکس مراقب و محافظی دارد.
٥ انسان باید بنگرد از چه چیز آفریده شده است؟
٦ از یک آب جهنده آفریده شده است.
٧ آبی که از میان پشت و سینه‌ها خارج می‌شود.
٨ مسلّماً او (خدایی که انسان را از چنین چیزی آفرید) می‌تواند او را بازگرداند.
٩ در آن روز که اسرار پنهان (انسان) آشکار می‌شود.
١٠ و برای او هیچ نیرو و یاوری نیست.
١١ سوگند به آسمان پرباران.
١٢ و سوگند به زمین دارای شکاف.
١٣ که این (قرآن) سخنی است که حق را از باطل جدا می‌کند.
١٤ و آن [سخنی] بیهوده نیست.
١٥ آنها پیوسته حیله می‌کنند، و نقشه ها می‌ریزند.
١٦ و من هم در مقابل مکرشان، مکر خواهم کرد.
١٧ حال که چنین است، کافران را (فقط) اندکی مهلت ده (تا عاقبت کار خویش را ببینند).

سُورَةُ الأَعۡلَىٰ

١ منزّه شمار نام پروردگار بلند مرتبه‌ات را.
٢ همان خداوندی که آفرید و منظم کرد.
٣ و همان که اندازه‌گیری وتقدیر کرد و هدایت نمود.
٤ و آن کسی که چراگاه را به وجود آورد.
٥ سپس آن را خشک و تیره قرار داد.
٦ ما به زودی (قرآن را) بر تو می‌خوانیم و هرگز فراموش نخواهی کرد.
٧ مگر آنچه را خدا بخواهد که او آشکار و پنهان را می‌داند.
٨ و ما تو را بر طریقه (شریعت) آسان موفق می‌داریم.
٩ پس پند و اندرز ده اگر اندرز مفید باشد.
١٠ و به زودی کسی که از خدا می‌ترسد، متذکر می‌شود.
١١ اما بدبخت‌ترین افراد از آن دوری می‌گزینند.
١٢ همان کسی که در آتش بزرگ وارد می‌شود.
١٣ سپس در آن آتش (برای همیشه می‌ماند) نه می‌میرد، و نه زنده می‌شود.
١٤ به یقین کسی که پاکی جست (و خود را تزکیه کرد) رستگار شد.
١٥ و (آنکه) نام پروردگارش را یاد کرد سپس نماز خواند.

﴿١٦﴾ ولی شما زندگی دنیا را مقدم می‌دارید.

﴿١٧﴾ در حالی که آخرت بهتر و پایدارتر است.

﴿١٨﴾ این دستورها (که گفته شد منحصر به این کتاب آسمانی نیست، بلکه) در کتب آسمانی پیشین (نیز) آمده است.

﴿١٩﴾ در کتب إبراهیم و موسی.

سُورَةُ الغَاشِيَةِ

﴿١﴾ آیا داستان غاشیه (روز قیامت که حوادث وحشتناک همه را می‌پوشاند) به تو رسیده است ؟

﴿٢﴾ چهره‌هائی در آن روز زبون وذلت بارند.

﴿٣﴾ آنها که پیوسته عمل کرده و خسته شده‌اند.

﴿٤﴾ و (سرانجام این زحمتکشان خسته و بیهوده‌گر) در آتش سوزان وارد می‌گردند.

﴿٥﴾ از چشمه‌ای بسیار داغ به آنها می‌نوشانند.

﴿٦﴾ غذایی جز از ضریع (خار خشک تلخ و بد بو) ندارند.

﴿٧﴾ غذائی که نه آنها را فربه می‌کند، و نه از گرسنگی می‌رهاند.

﴿٨﴾ چهره‌هائی در آن روز شاداب و باطراوتند.

﴿٩﴾ از سعی و تلاش خود خشنودند.

﴿١٠﴾ در بهشتی عالی جای دارند.

﴿١١﴾ در آنجا هیچ سخن لغو و بیهوده‌ای نمی‌شنوند.

﴿١٢﴾ در آن چشمه‌ای جاری است.

﴿١٣﴾ در آن (باغهای بهشتی) تختهای زیبای بلندی است.

﴿١٤﴾ و قدحهایی (که در کنار این چشمه) نهاده.

﴿١٥﴾ و بالشها و پشتیهایی صف داده شده.

﴿١٦﴾ و (در آنجا) فرشهای فاخر گسترده شده.

﴿١٧﴾ آیا آنان به شتر نمی‌نگرند که چگونه آفریده شده است؟

بَلۡ تُؤۡثِرُونَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا ﴿١٦﴾ وَٱلۡأٓخِرَةُ خَيۡرٞ وَأَبۡقَىٰٓ ﴿١٧﴾ إِنَّ
هَٰذَا لَفِي ٱلصُّحُفِ ٱلۡأُولَىٰ ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبۡرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾

سُورَةُ الغَاشِيَةِ
ترتيبها ٨٨ — آياتها ٢٦

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

هَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ٱلۡغَٰشِيَةِ ﴿١﴾ وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٍ خَٰشِعَةٌ ﴿٢﴾
عَامِلَةٞ نَّاصِبَةٞ ﴿٣﴾ تَصۡلَىٰ نَارًا حَامِيَةٗ ﴿٤﴾ تُسۡقَىٰ مِنۡ عَيۡنٍ ءَانِيَةٖ ﴿٥﴾
لَّيۡسَ لَهُمۡ طَعَامٌ إِلَّا مِن ضَرِيعٖ ﴿٦﴾ لَّا يُسۡمِنُ وَلَا يُغۡنِي مِن جُوعٖ ﴿٧﴾
وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٖ نَّاعِمَةٞ ﴿٨﴾ لِّسَعۡيِهَا رَاضِيَةٞ ﴿٩﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٖ ﴿١٠﴾
لَّا تَسۡمَعُ فِيهَا لَٰغِيَةٗ ﴿١١﴾ فِيهَا عَيۡنٞ جَارِيَةٞ ﴿١٢﴾ فِيهَا سُرُرٞ مَّرۡفُوعَةٞ ﴿١٣﴾
وَأَكۡوَابٞ مَّوۡضُوعَةٞ ﴿١٤﴾ وَنَمَارِقُ مَصۡفُوفَةٞ ﴿١٥﴾ وَزَرَابِيُّ مَبۡثُوثَةٌ ﴿١٦﴾
أَفَلَا يَنظُرُونَ إِلَى ٱلۡإِبِلِ كَيۡفَ خُلِقَتۡ ﴿١٧﴾ وَإِلَى ٱلسَّمَآءِ كَيۡفَ
رُفِعَتۡ ﴿١٨﴾ وَإِلَى ٱلۡجِبَالِ كَيۡفَ نُصِبَتۡ ﴿١٩﴾ وَإِلَى ٱلۡأَرۡضِ كَيۡفَ
سُطِحَتۡ ﴿٢٠﴾ فَذَكِّرۡ إِنَّمَآ أَنتَ مُذَكِّرٞ ﴿٢١﴾ لَّسۡتَ عَلَيۡهِم
بِمُصَيۡطِرٍ ﴿٢٢﴾ إِلَّا مَن تَوَلَّىٰ وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾ فَيُعَذِّبُهُ ٱللَّهُ ٱلۡعَذَابَ
ٱلۡأَكۡبَرَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ إِلَيۡنَآ إِيَابَهُمۡ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيۡنَا حِسَابَهُم ﴿٢٦﴾

﴿١٨﴾ و به آسمان نگاه نمی‌کنند که چگونه برافراشته شده؟

﴿١٩﴾ و (آیا) به کوهها نگاه نمی‌کنند که چگونه در جای خود نصب گردیده؟

﴿٢٠﴾ و (آیا) به زمین (نگاه نمی‌کنند) که چگونه گسترده و هموار گشته است؟

﴿٢١﴾ پس اکنون که چنین است آنها را تذکر (پند و اندرز) ده که تو فقط تذکردهنده‌ای.

﴿٢٢﴾ تو سلطه‌گر بر آنان نیستی که (بر ایمان) مجبورشان کنی.

﴿٢٣﴾ مگر کسی که پشت کند و کافر شود.

﴿٢٤﴾ که خداوند او را به عذاب بزرگ مجازات می‌کند.

﴿٢٥﴾ به یقین بازگشت (همهٔ) آنها به سوی ما است.

﴿٢٦﴾ و مسلّماً حسابشان (نیز) با ماست.

ترتيبها ٨٩ — سُورَةُ الفَجْرِ — آياتها ٣٠

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

وَالْفَجْرِ ﴿١﴾ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ﴿٢﴾ وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ﴿٣﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا يَسْرِ
﴿٤﴾ هَلْ فِي ذَٰلِكَ قَسَمٌ لِّذِي حِجْرٍ ﴿٥﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ
﴿٦﴾ إِرَمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ﴿٧﴾ الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ ﴿٨﴾
وَثَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ ﴿٩﴾ وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ﴿١٠﴾
الَّذِينَ طَغَوْا فِي الْبِلَادِ ﴿١١﴾ فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفَسَادَ ﴿١٢﴾ فَصَبَّ
عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ﴿١٣﴾ إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا
الْإِنسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ
﴿١٥﴾ وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهَانَنِ ﴿١٦﴾
كَلَّا بَل لَّا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ ﴿١٧﴾ وَلَا تَحَاضُّونَ عَلَىٰ طَعَامِ
الْمِسْكِينِ ﴿١٨﴾ وَتَأْكُلُونَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَّمًّا ﴿١٩﴾
وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ﴿٢٠﴾ كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا
دَكًّا ﴿٢١﴾ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ﴿٢٢﴾ وَجِيءَ يَوْمَئِذٍ
بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنسَانُ وَأَنَّىٰ لَهُ الذِّكْرَىٰ ﴿٢٣﴾

سُورَةُ الفَجْرِ

﴿١﴾ به سپیده‌دم سوگند.

﴿٢﴾ و به شب‌های ده‌گانه(آغاز ذی حجه).

﴿٣﴾ و به زوج و فرد از همهٔ اشیاء. به قولی: مراد از زوج، روز اول و دوم تشریق است، و مراد از وتر: روز سوم تشریق است. در تفسیر آن اقوال زیادی نقل شده است.

﴿٤﴾ و سوگند به شب (هنگامی که به سوی روشنائی روز) حرکت می‌کند.

﴿٥﴾ آیا در آنچه گفته شد سوگند مهمی برای صاحبان خرد نیست؟

﴿٦﴾ آیا ندیدی پروردگارت با قوم عاد چه کرد؟

﴿٧﴾ و با آن قبیله اِرَم باقوت و بنیانهایی باعظمت. (اِرَم: نام دیگر عاد اوّل است. به قولی: اِرَم نام جدّ قوم عاد اوّل است. در تفسیر آن اقوال دیگری نیز نقل شده است.).

﴿٨﴾ آنهایی که در بزرگی جسم و نیروی بدنی همانندشان آفریده نشده بود.

﴿٩﴾ و قوم ثمود که صخره‌های عظیم را از (کنار) درّه می‌بریدند (و از آن خانه و کاخ می‌ساختند).

﴿١٠﴾ و فرعونی که دارای لشکر فراوان و قدرتمند و شکنجه گر بود.

﴿١١﴾ همان اقوامی که در شهرها طغیان کردند.

﴿١٢﴾ و فساد فراوان در آنها به بار آوردند.

﴿١٣﴾ به همین سبب خداوند تازیانهٔ عذاب را بر آنها فرو ریخت.

﴿١٤﴾ به یقین پروردگار تو در کمینگاه (ستمگران) است.

﴿١٥﴾ اما انسان هنگامی که پروردگارش او را برای آزمایش، اکرام می‌کند و نعمت می‌بخشد (مغرور می‌شود و) می‌گوید: پروردگارم مرا گرامی داشته است.

﴿١٦﴾ و اما هنگامی که برای امتحان، روزیش را بر او تنگ می‌گیرد (مأیوس می‌شود و) می‌گوید: پروردگارم مرا خوار کرده است.

﴿١٧﴾ چنان نیست که شما می‌پندارید (که اموالتان دلیل بر مقام شما نزد پروردگار است.) بلکه شما یتیمان را گرامی نمی‌دارید.

﴿١٨﴾ و یکدیگر را بر اطعام مستمندان تشویق نمی‌کنید.

﴿١٩﴾ و به شدّت مال میراث را می‌خورید [و حق دیگران که ضعیف و میراث برند را نمی‌دهید].

﴿٢٠﴾ و مال و ثروت را بسیار دوست می‌دارید.

﴿٢١﴾ و چنان نیست که آنها می‌پندارند، در آن هنگام که زمین سخت در هم کوبیده شود.

﴿٢٢﴾ و خداوند برای فصل قضاوت بین خلایق بیاید، و فرشتگان صف در صف حاضر شوند.

﴿٢٣﴾ و در آن روز جهنم را حاضر مـی‌کننـد (آری)
در آن روز انسان متذکر می‌شود، اما ایـن تـذکر
چه سودی برای او دارد.
﴿٢٤﴾ (انسان) می‌گوید: ای کاش برای (این) زندگیم
چیزی از پیش فرستاده بودم.
﴿٢٥﴾ در آن روز هـیچ کـس هماننـد او (خداونـد)
عذاب نمی‌کند.
﴿٢٦﴾ و هیچ کس همچون او کسی را به بند نمی‌کشد.
﴿٢٧﴾ تو ای روح آرام یافته!
﴿٢٨﴾ به سوی پروردگارت بازگرد، در حالی که هـم
تو از او خشنودی، و هم او از تو خشنود است.
﴿٢٩﴾ پس در زمرهٔ بندگان [نیک] من در آی.
﴿٣٠﴾ و در بهشتم وارد شو.

سُورَةُ البَلَدِ

﴿١﴾ قسم به این شهر مقدس (مکه).
﴿٢﴾ شهری که تو در آن ساکن هستی.
﴿٣﴾ و قسم به پدر بشریت (آدم) و فرزندانش.
﴿٤﴾ ما انسان را در رنج و سختی آفریدیم.
﴿٥﴾ آیا او گمان می‌کند که هیچ کس نمی‌تواند بـر
او دست یابد؟
﴿٦﴾ می‌گوید : من مال زیادی را نـابود و مـصرف
کرده‌ام.
﴿٧﴾ آیا می‌پندارد که کسی او را ندیـده اسـت(کـه
مالش را در چه راههایی صرف کرده است)؟
﴿٨﴾ آیا برای او دو چشم قرار ندادیم؟
﴿٩﴾ و یک زبان و دو لب؟
﴿١٠﴾ و او را به راه خیر و شرّ هدایت کردیم!
﴿١١﴾ ولی او (انسان ناسپاس) از آن گردنهٔ مهم نگذشت.
﴿١٢﴾ تو نمی‌دانی آن گردنه چیست؟
﴿١٣﴾ آزاد کردن برده‌ای.

يَقُولُ يَٰلَيۡتَنِي قَدَّمۡتُ لِحَيَاتِي ﴿٢٤﴾ فَيَوۡمَئِذٖ لَّا يُعَذِّبُ عَذَابَهُۥٓ أَحَدٞ ﴿٢٥﴾
وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُۥٓ أَحَدٞ ﴿٢٦﴾ يَٰٓأَيَّتُهَا ٱلنَّفۡسُ ٱلۡمُطۡمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾ ٱرۡجِعِيٓ
إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةٗ مَّرۡضِيَّةٗ ﴿٢٨﴾ فَٱدۡخُلِي فِي عِبَٰدِي ﴿٢٩﴾ وَٱدۡخُلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾

سُورَةُ البَلَدِ
ترتیبها ٩٠ — آیاتها ٢٠

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

لَآ أُقۡسِمُ بِهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ﴿١﴾ وَأَنتَ حِلُّۢ بِهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ﴿٢﴾ وَوَالِدٖ وَمَا وَلَدَ
﴿٣﴾ لَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ فِي كَبَدٍ ﴿٤﴾ أَيَحۡسَبُ أَن لَّن يَقۡدِرَ عَلَيۡهِ
أَحَدٞ ﴿٥﴾ يَقُولُ أَهۡلَكۡتُ مَالٗا لُّبَدًا ﴿٦﴾ أَيَحۡسَبُ أَن لَّمۡ يَرَهُۥٓ أَحَدٌ
﴿٧﴾ أَلَمۡ نَجۡعَل لَّهُۥ عَيۡنَيۡنِ ﴿٨﴾ وَلِسَانٗا وَشَفَتَيۡنِ ﴿٩﴾ وَهَدَيۡنَٰهُ
ٱلنَّجۡدَيۡنِ ﴿١٠﴾ فَلَا ٱقۡتَحَمَ ٱلۡعَقَبَةَ ﴿١١﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡعَقَبَةُ ﴿١٢﴾
فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾ أَوۡ إِطۡعَٰمٞ فِي يَوۡمٖ ذِي مَسۡغَبَةٖ ﴿١٤﴾ يَتِيمٗا ذَا مَقۡرَبَةٍ
﴿١٥﴾ أَوۡ مِسۡكِينٗا ذَا مَتۡرَبَةٖ ﴿١٦﴾ ثُمَّ كَانَ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَتَوَاصَوۡاْ
بِٱلصَّبۡرِ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلۡمَرۡحَمَةِ ﴿١٧﴾ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَيۡمَنَةِ ﴿١٨﴾ وَٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا هُمۡ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَشۡـَٔمَةِ ﴿١٩﴾ عَلَيۡهِمۡ نَارٞ مُّؤۡصَدَةُۢ ﴿٢٠﴾

سُورَةُ الشَّمۡسِ
ترتیبها ٩١ — آیاتها ١٥

﴿١٤﴾ یا غذا دادن در روز گرسنگی.
﴿١٥﴾ یتیمی از خویشاوندان.
﴿١٦﴾ یا مستمندی خاک‌نشین را.
﴿١٧﴾ سـپس از کـسانی باشـد کـه ایمـان آورده، و
یکـدیگر را بـه صـبر و رحمـت (شـفقفت و
مهرورزی) توصیه می‌کنند.
﴿١٨﴾ آنها اصحاب یمین هستند (که نامهٔ اعمالشان
را به دست راستشان می‌دهند).
﴿١٩﴾ و کسانیَ کـه آیـات مـا را انکـار کـرده‌انـد
اصـحاب شـوم و اهـل شـقاوتند. (کـه نامـهٔ
اعمالشان به دست چپشان داده می‌شود).
﴿٢٠﴾ بر آنها آتشی است فروبسته کـه راه فـراری از
آن نیست.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ﴿١﴾ وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَاهَا ﴿٢﴾ وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّاهَا ﴿٣﴾
وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ﴿٤﴾ وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا ﴿٥﴾ وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا
﴿٦﴾ وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا ﴿٧﴾ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ﴿٨﴾ قَدْ
أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا ﴿٩﴾ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا ﴿١٠﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ
بِطَغْوَاهَا ﴿١١﴾ إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا ﴿١٢﴾ فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ
نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ﴿١٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ
عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ بِذَنْبِهِمْ فَسَوَّاهَا ﴿١٤﴾ وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ﴿١٥﴾

سُورَةُ اللَّيْلِ

ترتيبها ٩٢ — آياتها ٢١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ ﴿١﴾ وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ﴿٢﴾ وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنْثَىٰ ﴿٣﴾
إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّىٰ ﴿٤﴾ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ﴿٥﴾ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ﴿٦﴾
فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَىٰ ﴿٧﴾ وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ ﴿٨﴾ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ
﴿٩﴾ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْعُسْرَىٰ ﴿١٠﴾ وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّىٰ ﴿١١﴾ إِنَّ عَلَيْنَا
لَلْهُدَىٰ ﴿١٢﴾ وَإِنَّ لَنَا لَلْآخِرَةَ وَالْأُولَىٰ ﴿١٣﴾ فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّىٰ ﴿١٤﴾

سُورَةُ الشَّمْسِ

١ سوگند به خورشید و پرتو آن.

٢ و قسم به ماه هنگامی که بعد از آن (خورشید) درآید.

٣ و به روز هنگامی که صفحهٔ زمین را روشن سازد.

٤ و به شب، آن هنگام که زمین را فرو پوشاند.

٥ و قسم به آسمان و کسی که آسمان را بنا کرد.

٦ و به زمین و کسی که آن را گسترانیده.

٧ و قسم به جان آدمی، و آن کس که آن را (آفریده و) منظم ساخته.

٨ سپس راه فجور و تقوا (خیر و شرّ) را به او نشان داده است.

٩ که هر کس نفس خود را پاک و تزکیه کرده رستگار شده است.

١٠ و آن کس که نفس خویش را با معصیت و گناه آلوده ساخته، نومید و محروم گشته است.

١١ و قوم ثمود بر اثر طغیان (پیامبرشان را) تکذیب کردند.

١٢ آنگاه که شقی‌ترین آنها به پا خواست.

١٣ و فرستادهٔ الهی (پیامبر صالح) به آنان گفت: ناقهٔ خدا (همان شتری که معجزه الهی بود) را با آبشخورش واگذارید (و مزاحم آن نشوید)!.

١٤ پس او را تکذیب و ناقه (ماده شتر) را کشتند. از این رو پروردگارشان آنها (و سرزمینشان) را به خاطر گناهشان در هم کوبید و با خاک یکسان و صاف کرد.

١٥ و (خداوند) هرگز از فرجام این کار (مجازات ستمگران) بیم ندارد.

سُورَةُ اللَّيْلِ

١ قسم به شب در آن هنگام که (جهان را) بپوشاند.

٢ و قسم به روز هنگامی که تجلی کند.

٣ و قسم به آنکس که جنس مذکر و مؤنث را آفرید.

٤ که سعی و تلاش شما (در زندگی) مختلف است.

٥ اما آن کس که (در راه خدا) انفاق کند و پرهیزکاری پیش گیرد.

٦ و جزای نیک (الهی) را تصدیق کند.

٧ ما او را در مسیر آسانی قرار می‌دهیم.

٨ اما کسی که بخل ورزد و (از این راه) بی‌نیازی طلبد.

٩ و پاداش نیک (الهی) را تکذیب کند.

١٠ بزودی او را در مسیر دشواری قرار می‌دهیم.

١١ و در آن هنگام که (در جهنم) سقوط می‌کند اموالش به حال او سودی نخواهد داشت.

١٢ به یقین هدایت کردن بر ما است.

١٣ و آخرت و دنیا از آنِ ما است.

لَا يَصْلَىٰهَآ إِلَّا ٱلْأَشْقَى ﴿١٥﴾ ٱلَّذِى كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٦﴾ وَسَيُجَنَّبُهَا
ٱلْأَتْقَى ﴿١٧﴾ ٱلَّذِى يُؤْتِى مَالَهُۥ يَتَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَمَا لِأَحَدٍ عِندَهُۥ مِن
نِّعْمَةٍ تُجْزَىٰٓ ﴿١٩﴾ إِلَّا ٱبْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٢٠﴾ وَلَسَوْفَ يَرْضَىٰ ﴿٢١﴾

سُورَةُ الضُّحَىٰ

ترتيبها ٩٣ — آياتها ١١

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلضُّحَىٰ ﴿١﴾ وَٱلَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ ﴿٢﴾ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ ﴿٣﴾
وَلَلْءَاخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ ٱلْأُولَىٰ ﴿٤﴾ وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ
فَتَرْضَىٰٓ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَـَٔاوَىٰ ﴿٦﴾ وَوَجَدَكَ ضَآلًّا
فَهَدَىٰ ﴿٧﴾ وَوَجَدَكَ عَآئِلًا فَأَغْنَىٰ ﴿٨﴾ فَأَمَّا ٱلْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ
﴿٩﴾ وَأَمَّا ٱلسَّآئِلَ فَلَا تَنْهَرْ ﴿١٠﴾ وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ﴿١١﴾

سُورَةُ الشَّرْح

ترتيبها ٩٤ — آياتها ٨

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ﴿١﴾ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ﴿٢﴾ ٱلَّذِىٓ
أَنقَضَ ظَهْرَكَ ﴿٣﴾ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ﴿٤﴾ فَإِنَّ مَعَ ٱلْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٥﴾ إِنَّ
مَعَ ٱلْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٦﴾ فَإِذَا فَرَغْتَ فَٱنصَبْ ﴿٧﴾ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَٱرْغَب ﴿٨﴾

﴿١٤﴾ من شما را از آتشی که زبانه می‌کشد بیم می‌دهم.

﴿١٥﴾ کسی جز بدبخت‌ترین مردم وارد آن نمی‌شود.

﴿١٦﴾ همان کسی که (آیات خدا را) تکذیب کرد و به آن پشت نمود.

﴿١٧﴾ به زودی باتقواترین مردم از آن (آتش سوزان) دور داشته می‌شود.

﴿١٨﴾ همان کسی که مال خود را (در راه خدا) می‌بخشد تا پاک شود.

﴿١٩﴾ و هیچ کس را نزد او حق نعمتی نیست تا بخواهد (به این وسیله) او را جزا دهد.

﴿٢٠﴾ بلکه تنها هدفش جلب رضای پروردگار بزرگ اوست.

﴿٢١﴾ و به زودی راضی و خشنود می‌شود.

سُورَةُ الضُّحَىٰ

﴿١﴾ قسم به روز در آن هنگام که آفتاب برآید.

﴿٢﴾ و سوگند به شب در آن هنگام که آرام گیرد.

﴿٣﴾ خداوند هرگز تو را وانگذاشته، و مورد خشم قرار نداده است.

﴿٤﴾ و مسلّماً آخرت برای تو از دنیا بهتر است.

﴿٥﴾ و به زودی پروردگارت آنقدر به تو عطا خواهد کرد که خشنود شوی.

﴿٦﴾ آیا او (خداوند) تو را یتیم نیافت و پناه داد.

﴿٧﴾ و تو را گمشده یافت و هدایت کرد.

﴿٨﴾ و تو را فقیر یافت و بی‌نیاز کرد.

﴿٩﴾ حال که چنین است یتیم را تحقیر و ستم مکن.

﴿١٠﴾ و سؤال کننده (تهیدست حاجت خواه) را (به بانگ زدن) از خود مران.

﴿١١﴾ و نعمت‌های پروردگارت را بازگو کن.

سُورَةُ الشَّرْح

﴿١﴾ آیا ما سینهٔ تو را (به نعمت حکمت و رسالت) گشاده نساختیم.

﴿٢﴾ و (آیا) بار سنگین را از (دوش) تو بر نداشتیم.

﴿٣﴾ همان باری که سخت برپشت تو سنگینی می‌کرد.

﴿٤﴾ و آوازهٔ تو را بلند ساختیم.

﴿٥﴾ به یقین با (هر) سختی، آسانی است.

﴿٦﴾ مسلّماً با هر سختی، آسانی است.

﴿٧﴾ پس هنگامی که [از کارهایت] فراغت یافتی [در عبادت پروردگارت] بکوش.

﴿٨﴾ و به سوی پروردگارت توجه و رغبت کن (به سوی او روی آور).

سُورَةُ التِّين

ترتيبها ٩٥ — آياتها ٨

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلتِّينِ وَٱلزَّيۡتُونِ ﴿١﴾ وَطُورِ سِينِينَ ﴿٢﴾ وَهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ٱلۡأَمِينِ ﴿٣﴾
لَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ فِيٓ أَحۡسَنِ تَقۡوِيمٖ ﴿٤﴾ ثُمَّ رَدَدۡنَٰهُ أَسۡفَلَ سَٰفِلِينَ
﴿٥﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَلَهُمۡ أَجۡرٌ غَيۡرُ مَمۡنُونٖ ﴿٦﴾
فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعۡدُ بِٱلدِّينِ ﴿٧﴾ أَلَيۡسَ ٱللَّهُ بِأَحۡكَمِ ٱلۡحَٰكِمِينَ ﴿٨﴾

سُورَةُ العَلَق

ترتيبها ٩٦ — آياتها ١٩

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱقۡرَأۡ بِٱسۡمِ رَبِّكَ ٱلَّذِي خَلَقَ ﴿١﴾ خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ مِنۡ عَلَقٍ ﴿٢﴾ ٱقۡرَأۡ وَرَبُّكَ
ٱلۡأَكۡرَمُ ﴿٣﴾ ٱلَّذِي عَلَّمَ بِٱلۡقَلَمِ ﴿٤﴾ عَلَّمَ ٱلۡإِنسَٰنَ مَا لَمۡ يَعۡلَمۡ ﴿٥﴾ كَلَّآ إِنَّ
ٱلۡإِنسَٰنَ لَيَطۡغَىٰٓ ﴿٦﴾ أَن رَّءَاهُ ٱسۡتَغۡنَىٰٓ ﴿٧﴾ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ ٱلرُّجۡعَىٰٓ ﴿٨﴾ أَرَءَيۡتَ
ٱلَّذِي يَنۡهَىٰ ﴿٩﴾ عَبۡدًا إِذَا صَلَّىٰٓ ﴿١٠﴾ أَرَءَيۡتَ إِن كَانَ عَلَى ٱلۡهُدَىٰٓ ﴿١١﴾ أَوۡ أَمَرَ
بِٱلتَّقۡوَىٰٓ ﴿١٢﴾ أَرَءَيۡتَ إِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰٓ ﴿١٣﴾ أَلَمۡ يَعۡلَم بِأَنَّ ٱللَّهَ يَرَىٰ ﴿١٤﴾ كَلَّا لَئِن
لَّمۡ يَنتَهِ لَنَسۡفَعَۢا بِٱلنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾ نَاصِيَةٖ كَٰذِبَةٍ خَاطِئَةٖ ﴿١٦﴾ فَلۡيَدۡعُ نَادِيَهُۥ
﴿١٧﴾ سَنَدۡعُ ٱلزَّبَانِيَةَ ﴿١٨﴾ كَلَّا لَا تُطِعۡهُ وَٱسۡجُدۡۤ وَٱقۡتَرِب ۩ ﴿١٩﴾

سُورَةُ التِّين

﴿١﴾ قسم به انجیر و زیتون.

﴿٢﴾ و سوگند به طور سینین.

﴿٣﴾ و قسم به این شهر امن و امان (شهر مکه).

﴿٤﴾ مسلّماً ما انسان را در نیکوترین صورت و اعتدال آفریدیم.

﴿٥﴾ سپس او را به پایین‌ترین مرحله (مرحله ضعف و پیری و ناتوانی) بازگرداندیم.

﴿٦﴾ مگر کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند که برای آنها پاداشی تمام نشدنی است.

﴿٧﴾ پس چه چیز سبب می‌شود که بعد از این همه (دلائل روشن) روز جزا را انکار می‌کنی؟

﴿٨﴾ آیا خداوند بهترین حکم کنندگان و داوران نیست؟!

سُورَةُ العَلَق

﴿١﴾ بخوان به نام پروردگارت که آفرید.

﴿٢﴾ همان کس که انسان را از خون بسته ای خلق کرد.

﴿٣﴾ بخوان که پروردگارت (از همه) بزرگوارتر است.

﴿٤﴾ همان کسی که به وسیلهٔ قلم تعلیم نمود.

﴿٥﴾ و به انسان آنچه را نمی‌دانست یاد داد.

﴿٦﴾ چنین نیست، به یقین انسان طغیان می‌کند.

﴿٧﴾ هنگامی که خود را بی نیاز می‌بیند.

﴿٨﴾ و به یقین بازگشت (همه) به سوی پروردگار تو است.

﴿٩﴾ آیا دیدی آن کس را که باز می‌داشت و منع میکرد؟

﴿١٠﴾ بنده‌ای را هنگامی که نماز می‌خواند.

﴿١١﴾ به من بگو: اگر بر راه هدایت می‌بود [چه اتفاقی می‌افتاد؟]

﴿١٢﴾ یا به پرهیزگاری فرمان می‌داد؟

﴿١٣﴾ آیا اندیشیده‌ای که اگر [حق را] دروغ انگارد و رویگردان شود [چه اتفاقی می‌افتد؟]

﴿١٤﴾ آیا او ندانست که خداوند می‌بیند، (و همه را برای حساب و جزا ثبت و ضبط می‌کند)؟

﴿١٥﴾ چنان نیست، اگر دست (از این جهل و غرور خود) برندارد، ناصیه‌اش(موی پیش سرش) را گرفته، و با ذلّت و خواری به سوی عذاب می‌کشانیم.

﴿١٦﴾ همان ناصیهٔ دروغگوی خطاکار را.

﴿١٧﴾ سپس هر که را می‌خواهد صدا بزند تا یاریش کند.

﴿١٨﴾ ما هم به زودی مأموران دوزخ را صدا می‌زنیم تا او را به دوزخ افکنند.

﴿١٩﴾ چنین نیست که آن طغیانگر می‌پندارد و اصرار بر ترک سجدهٔ تو دارد، هرگز او را اطاعت مکن و سجده نما و (به خدا) تقرّب جوی.

سُورَةُ القَدْرِ

١ ما آن (قرآن) را در شب قدر نازل کردیم.

٢ و تو چه می‌دانی شب قدر چیست؟

٣ شب قدر بهتر از هزار ماه است.

٤ فرشتگان و روح (جبرئیل) در آن [شب] به إذن (اجازهٔ) پروردگارشان برای سرانجام دادن هر کاری فرود می‌آیند.

٥ شبی است سرشار از سلامت (و برکت و رحمت) تا طلوع فجر(سپیده).

سُورَةُ البَيِّنَةِ

١ کافران از اهل کتاب و مشرکان (می‌گفتند) دست از آیین خود برنمی‌دارند تا دلیل روشنی برای آنها بیاید.

٢ پیامبری از سوی خدا (بیاید) که صحیفه های پاکی را (بر آنها) بخواند.

٣ در آن نوشته های صحیح و پرارزشی از عدل و راستی باشد.

٤ و اهل کتاب اختلاف نکردند مگر بعد از آنکه دلیل روشن (پیامبر راستین و آشکار) برای آنها آمد.

٥ و دستوری به آنها داده نشده بود جز این که خدا را بپرستند، در حالی که دین خود را برای او خالص کنند، و از شرک به توحید بازگردند، نماز را برپا دارند و زکات را بپردازند، و این است آیین و دین مستقیم و پایدار.

٦ کافران از اهل کتاب و مشرکان (به این آیین جدید) در آتش دوزخند، جاودانه در آن می‌مانند، و آنها بدترین مخلوقاتند.

سُورَةُ القَدْرِ — ترتيبها ٩٧ — آياتها ٥

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِنَّآ أَنزَلۡنَٰهُ فِي لَيۡلَةِ ٱلۡقَدۡرِ ١ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا لَيۡلَةُ ٱلۡقَدۡرِ ٢
لَيۡلَةُ ٱلۡقَدۡرِ خَيۡرٞ مِّنۡ أَلۡفِ شَهۡرٖ ٣ تَنَزَّلُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَٱلرُّوحُ
فِيهَا بِإِذۡنِ رَبِّهِم مِّن كُلِّ أَمۡرٖ ٤ سَلَٰمٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطۡلَعِ ٱلۡفَجۡرِ ٥

سُورَةُ البَيِّنَةِ — ترتيبها ٩٨ — آياتها ٨

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

لَمۡ يَكُنِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ وَٱلۡمُشۡرِكِينَ مُنفَكِّينَ
حَتَّىٰ تَأۡتِيَهُمُ ٱلۡبَيِّنَةُ ١ رَسُولٞ مِّنَ ٱللَّهِ يَتۡلُواْ صُحُفٗا مُّطَهَّرَةٗ ٢
فِيهَا كُتُبٞ قَيِّمَةٞ ٣ وَمَا تَفَرَّقَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ إِلَّا مِنۢ
بَعۡدِ مَا جَآءَتۡهُمُ ٱلۡبَيِّنَةُ ٤ وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ
لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ وَيُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُواْ ٱلزَّكَوٰةَۚ وَذَٰلِكَ دِينُ
ٱلۡقَيِّمَةِ ٥ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ وَٱلۡمُشۡرِكِينَ
فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمۡ شَرُّ ٱلۡبَرِيَّةِ ٦ إِنَّ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُوْلَٰٓئِكَ هُمۡ خَيۡرُ ٱلۡبَرِيَّةِ ٧

٧ کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند بهترین مخلوقات خدا هستند.

٨ پاداش آنها نزد پروردگارشان، باغهای بهشت جاویدان است که نهرها از زیر درختانش جاری است (در حالی که) همیشه در آن می‌مانند. هم خدا از آنها خشنود است، و (هم) آنها از خدا خشنودند. و این (مقام والا و پاداشهای مهم و بی‌نظیر) برای کسی است که از پروردگارش بترسد.

جَزَآؤُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ
فِيهَآ أَبَدًاۖ رَّضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا۟ عَنْهُۚ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُۥ ﴿٨﴾

سُورَةُ الزَّلزَلَةِ

ترتيبها ٩٩ — آياتها ٨

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا زُلْزِلَتِ ٱلْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ﴿١﴾ وَأَخْرَجَتِ ٱلْأَرْضُ أَثْقَالَهَا
﴿٢﴾ وَقَالَ ٱلْإِنسَٰنُ مَا لَهَا ﴿٣﴾ يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا ﴿٤﴾
بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا ﴿٥﴾ يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ ٱلنَّاسُ أَشْتَاتًا
لِّيُرَوْا۟ أَعْمَٰلَهُمْ ﴿٦﴾ فَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا
يَرَهُۥ ﴿٧﴾ وَمَن يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُۥ ﴿٨﴾

سُورَةُ العَادِيَاتِ

ترتيبها ١٠٠ — آياتها ١١

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلْعَٰدِيَٰتِ ضَبْحًا ﴿١﴾ فَٱلْمُورِيَٰتِ قَدْحًا ﴿٢﴾ فَٱلْمُغِيرَٰتِ صُبْحًا
﴿٣﴾ فَأَثَرْنَ بِهِۦ نَقْعًا ﴿٤﴾ فَوَسَطْنَ بِهِۦ جَمْعًا ﴿٥﴾ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ
لِرَبِّهِۦ لَكَنُودٌ ﴿٦﴾ وَإِنَّهُۥ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ ﴿٧﴾ وَإِنَّهُۥ لِحُبِّ
ٱلْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ﴿٨﴾ ۞ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي ٱلْقُبُورِ ﴿٩﴾

سُورَةُ الزَّلزَلَةِ

(١) هنگامی که زمین شدیداً به لرزه درآید.

(٢) و زمین (چنان زیر و رو شود که) بارهای سنگینش را خارج سازد.

(٣) انسان (از این صحنهٔ بی‌سابقه، سخت وحشت میکند و) می‌گوید: زمین را چه شده است (که این گونه می‌لرزد؟).

(٤) در آن روز (زمین) تمام خبرهایش را بازگو می‌کند.

(٥) این به خاطر آن است که پروردگارت به او وحی کرده است.

(٦) در آن روز مردم بصورت گروه‌های پراکنده (از قبرها) خارج می‌شوند تا اعمالشان به آنها نشان داده شود.

(٧) پس هر کس به قدر ذره‌ای کار نیک کرده باشد (پاداش) آن را خواهد دید.

(٨) و هر کس به قدر ذره‌ای کار بدی مرتکب شده (آن هم) آن را خواهد دید (و به کیفرش خواهد رسید).

سُورَةُ العَادِيَاتِ

(١) قسم به اسبانی که (سواران اسلام در جهاد با کفار تاختند تا جایی که) نفس زنان به پیش می رفتند.

(٢) و سوگند به افروزندگان جرقهٔ آتش. (در برخورد سمهایشان با سنگهای بیابان).

(٣) و سوگند به اسبانی که بامدادان هجوم آورند.

(٤) که گرد و غبار به هر سو پراکندند.

(٥) و (ناگهان) در میان دشمن ظاهر شدند.

(٦) مسلّماً انسان در برابر نعمتهای پروردگارش بسیار ناسپاس و بخیل است.

(٧) و بی‌تردید خود او بر این ناسپاسی گواه است.

(٨) و هر آئینه آدمی در دوست داشتن مال مبالغه (زیاده روی) می کند.

(٩) آیا (این انسان ناسپاس و بخیل و دنیاپرست) نمی‌داند در آن روز تمام کسانی که در قبرها هستند برانگیخته می‌شوند.

(١٠) و آنچه در درون سینه‌ها (از کفر و ایمان، اخلاص، و ریا، کبر و تواضع، نیّات خیر و سوء) است آشکار می‌گردد.

وَحُصِّلَ مَا فِي ٱلصُّدُورِ ﴿١٠﴾ إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌ ﴿١١﴾

سُورَةُ ٱلْقَارِعَةِ — ترتيبها ١٠١ — آياتها ١١

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ٱلْقَارِعَةُ ﴿١﴾ مَا ٱلْقَارِعَةُ ﴿٢﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْقَارِعَةُ
﴿٣﴾ يَوْمَ يَكُونُ ٱلنَّاسُ كَٱلْفَرَاشِ ٱلْمَبْثُوثِ ﴿٤﴾
وَتَكُونُ ٱلْجِبَالُ كَٱلْعِهْنِ ٱلْمَنفُوشِ ﴿٥﴾ فَأَمَّا
مَن ثَقُلَتْ مَوَٰزِينُهُۥ ﴿٦﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ
﴿٧﴾ وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَٰزِينُهُۥ ﴿٨﴾ فَأُمُّهُۥ هَاوِيَةٌ
﴿٩﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا هِيَهْ ﴿١٠﴾ نَارٌ حَامِيَةٌۢ ﴿١١﴾

سُورَةُ ٱلتَّكَاثُرِ — ترتيبها ١٠٢ — آياتها ٨

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَلْهَىٰكُمُ ٱلتَّكَاثُرُ ﴿١﴾ حَتَّىٰ زُرْتُمُ ٱلْمَقَابِرَ ﴿٢﴾ كَلَّا سَوْفَ
تَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ
عِلْمَ ٱلْيَقِينِ ﴿٥﴾ لَتَرَوُنَّ ٱلْجَحِيمَ ﴿٦﴾ ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا
عَيْنَ ٱلْيَقِينِ ﴿٧﴾ ثُمَّ لَتُسْـَٔلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٨﴾

(١١) در آن روز پروردگارشان از آنها کاملاً باخبر است.

سُورَةُ ٱلْقَارِعَةِ

(١) آن حادثهٔ کوبنده (القارعه یکی از نامهای قیامت است).
(٢) و چیست آن حادثهٔ کوبنده.
(٣) و تو چه می‌دانی که حادثهٔ کوبنده چیست؟
(٤) روزی که مردم مانند پروانه‌های پراکنده خواهند بود.
(٥) و کوهها مانند پشم رنگین حلاجی شده می‌گردد.
(٦) پس امّا هر کس که ترازوی [نیکیهای] او سنگین باشد.
(٧) در یک زندگی خشنود کننده خواهد بود.
(٨) و اما کسی که ترازوی(نیکیهای) او سبک است.
(٩) پناهگاهش هاویه (دوزخ) است.
(١٠) و تو چه می‌دانی هاویه چیست؟
(١١) آتشی است سوزان (در نهایت گرمی).

سُورَةُ ٱلتَّكَاثُرِ

(١) (افزون طلبی (وتفاخر) شما را به خود مشغول داشته (و از خدا غافل نموده) است.
(٢) تا آنجا که بگورستانها رسیدید و در آن دفن شدید.
(٣) چنین نیست که می‌پندارید، به زودی (نتیجهٔ این تفاخر موهوم خود را) خواهید دانست.
(٤) باز چنان نیست که شما می‌پندارید به زودی خواهید دانست.
(٥) چنان نیست (که شما خیال می‌کنید) اگر شما علم الیقین (به آخرت) داشتید (افزون طلبی شما را از خدا غافل نمی‌کرد).
(٦) قطعاً شما جهنم را خواهید دید.
(٧) سپس (با ورود به آن) آن را به عین‌الیقین خواهید دید.
(٨) سپس در آن روز (همهٔ شما) از نعمتهائی که داشته‌اید بازپرسی و سؤال خواهید شد.

سُورَةُ العَصۡرِ

ترتیبها ١٠٣ — آیاتها ٣

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلۡعَصۡرِ ﴿١﴾ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ لَفِي خُسۡرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلۡحَقِّ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلصَّبۡرِ ﴿٣﴾

سُورَةُ الهُمَزَةِ

ترتیبها ١٠٤ — آیاتها ٩

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَيۡلٞ لِّكُلِّ هُمَزَةٖ لُّمَزَةٍ ﴿١﴾ ٱلَّذِي جَمَعَ مَالٗا وَعَدَّدَهُۥ ﴿٢﴾
يَحۡسَبُ أَنَّ مَالَهُۥٓ أَخۡلَدَهُۥ ﴿٣﴾ كَلَّاۖ لَيُنۢبَذَنَّ فِي ٱلۡحُطَمَةِ ﴿٤﴾
وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡحُطَمَةُ ﴿٥﴾ نَارُ ٱللَّهِ ٱلۡمُوقَدَةُ ﴿٦﴾ ٱلَّتِي تَطَّلِعُ
عَلَى ٱلۡأَفۡـِٔدَةِ ﴿٧﴾ إِنَّهَا عَلَيۡهِم مُّؤۡصَدَةٞ ﴿٨﴾ فِي عَمَدٖ مُّمَدَّدَةِۭ ﴿٩﴾

سُورَةُ الفِيلِ

ترتیبها ١٠٥ — آیاتها ٥

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

أَلَمۡ تَرَ كَيۡفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصۡحَٰبِ ٱلۡفِيلِ ﴿١﴾ أَلَمۡ يَجۡعَلۡ كَيۡدَهُمۡ
فِي تَضۡلِيلٖ ﴿٢﴾ وَأَرۡسَلَ عَلَيۡهِمۡ طَيۡرًا أَبَابِيلَ ﴿٣﴾ تَرۡمِيهِم
بِحِجَارَةٖ مِّن سِجِّيلٖ ﴿٤﴾ فَجَعَلَهُمۡ كَعَصۡفٖ مَّأۡكُولِۭ ﴿٥﴾

سُورَةُ العَصۡرِ

﴿١﴾ به عصر (زمان) سوگند.

﴿٢﴾ به یقین انسانها همه در زیانند.

﴿٣﴾ مگر کسانی که ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده‌اند و یکدیگر را به حق سفارش کرده، و یکدیگر را به شکیبایی و استقامت توصیه نموده‌اند.

سُورَةُ الهُمَزَةِ

﴿١﴾ وای بر هر عیبجوی مسخره کننده‌ای.

﴿٢﴾ همان کسی که مالی جمع کرده و شماره کرده (به حساب و شماره‌اش سر گرم است).

﴿٣﴾ گمان می‌کند اموالش او را جاودانه می‌سازد.

﴿٤﴾ چنین نیست که می پندارد، به زودی در حطمه (آتشی خردکننده) پرتاب می‌شود.

﴿٥﴾ و تو چه می‌دانی حطمه چیست.

﴿٦﴾ آتش برافروختهٔ الهی است.

﴿٧﴾ [آتشی] که بر دل‌ها برآید و چیره شود.

﴿٨﴾ بی گمان آن [آتش] بر آنان گمارده شده [که هیچ راه گریزی از آن ندارند].

﴿٩﴾ در ستونهای کشیده و طولانی (قرار خواهند داشت و راه گریزی ندارند).

سُورَةُ الفِيلِ

﴿١﴾ آیا ندیدی پروردگارت با فیل سواران (لشکر ابرهه که برای نابودی کعبه آمده بودند) چه کرد؟

﴿٢﴾ آیا نقشهٔ آنها را در ضلالت و تباهی قرار نداد؟

﴿٣﴾ و بر سر آنها پرندگانی را گروه گروه فرستاد.

﴿٤﴾ که با سنگ‌های کوچکی آنان را هدف قرار می‌دادند.

﴿٥﴾ و [سرانجام، خدا] آنان را مانند کاه جویده شده گرداند.

سُورَةُ قُرَيْشٍ — ترتيبها ١٠٦ — آياتها ٤

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

لِإِيلَٰفِ قُرَيْشٍ ﴿١﴾ إِۦلَٰفِهِمْ رِحْلَةَ ٱلشِّتَآءِ وَٱلصَّيْفِ
﴿٢﴾ فَلْيَعْبُدُوا۟ رَبَّ هَٰذَا ٱلْبَيْتِ ﴿٣﴾ ٱلَّذِىٓ أَطْعَمَهُم
مِّن جُوعٍ وَءَامَنَهُم مِّنْ خَوْفٍۭ ﴿٤﴾

سُورَةُ المَاعُونِ — ترتيبها ١٠٧ — آياتها ٧

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

أَرَءَيْتَ ٱلَّذِى يُكَذِّبُ بِٱلدِّينِ ﴿١﴾ فَذَٰلِكَ ٱلَّذِى
يَدُعُّ ٱلْيَتِيمَ ﴿٢﴾ وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلْمِسْكِينِ ﴿٣﴾
فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّينَ ﴿٤﴾ ٱلَّذِينَ هُمْ عَن صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ
﴿٥﴾ ٱلَّذِينَ هُمْ يُرَآءُونَ ﴿٦﴾ وَيَمْنَعُونَ ٱلْمَاعُونَ ﴿٧﴾

سُورَةُ الكَوْثَرِ — ترتيبها ١٠٨ — آياتها ٣

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

إِنَّآ أَعْطَيْنَٰكَ ٱلْكَوْثَرَ ﴿١﴾ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَٱنْحَرْ ﴿٢﴾
إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ ٱلْأَبْتَرُ ﴿٣﴾

سُورَةُ قُرَيْشٍ

﴿١﴾ به خاطر این بود که قریش (به این سرزمین مقدس) الفت گیرند.

﴿٢﴾ [همان] انس و الفت دادن آنان به کوچ زمستانی و تابستانی.

﴿٣﴾ پس (به شکرانهٔ این نعمت بزرگ) باید پروردگار این خانه را عبادت کنند.

﴿٤﴾ همان کس که آنها را از گرسنگی نجات داد، و از ترس و ناامنی ایمن ساخت.

سُورَةُ المَاعُونِ

﴿١﴾ آیا کسی که روز جزا را پیوسته انکار می‌کند دیدی؟

﴿٢﴾ او همان کسی است که یتیم را با خشونت می‌راند.

﴿٣﴾ و (دیگران را) به اطعام مسکین و مستمند تشویق نمی‌کند.

﴿٤﴾ پس وای بر نمازگزارانی که.

﴿٥﴾ در نماز خود سهل انگاری می‌کنند.

﴿٦﴾ همان کسانی که ریا می‌کنند.

﴿٧﴾ و دیگران را از ضروریات زندگی (آب و غذا) منع می‌کنند. (پس نه عبادت خدا را بر وجه احسن انجام دادند، و نه به بندگان خدا احسان و نیکی کردند).

سُورَةُ الكَوْثَرِ

﴿١﴾ [ای محمد] به راستی که ما به تو «کوثر» دادیم (خیر و برکت فراوان، نهری در بهشت است که خدا آن را به پیامبر و امتش برای تکریم آنان اعطا کرده است).

﴿٢﴾ پس برای پروردگارت نماز بخوان و قربانی کن.

﴿٣﴾ همانا (تو ابتر و بی‌نسل نیستی) دشمن توست که دم بریده و بی‌نسل است.

ترتيبها ١٠٩ — **سُورَةُ الكَافِرُونَ** — آياتها ٦

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡكَٰفِرُونَ ١ لَآ أَعۡبُدُ مَا تَعۡبُدُونَ ٢
وَلَآ أَنتُمۡ عَٰبِدُونَ مَآ أَعۡبُدُ ٣ وَلَآ أَنَا۠ عَابِدٞ مَّا عَبَدتُّمۡ ٤
وَلَآ أَنتُمۡ عَٰبِدُونَ مَآ أَعۡبُدُ ٥ لَكُمۡ دِينُكُمۡ وَلِيَ دِينِ ٦

ترتيبها ١١٠ — **سُورَةُ النَّصۡرِ** — آياتها ٣

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إِذَا جَآءَ نَصۡرُ ٱللَّهِ وَٱلۡفَتۡحُ ١ وَرَأَيۡتَ ٱلنَّاسَ
يَدۡخُلُونَ فِي دِينِ ٱللَّهِ أَفۡوَاجٗا ٢ فَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ
وَٱسۡتَغۡفِرۡهُۚ إِنَّهُۥ كَانَ تَوَّابَۢا ٣

ترتيبها ١١١ — **سُورَةُ المَسَدِ** — آياتها ٥

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

تَبَّتۡ يَدَآ أَبِي لَهَبٖ وَتَبَّ ١ مَآ أَغۡنَىٰ عَنۡهُ مَالُهُۥ وَمَا
كَسَبَ ٢ سَيَصۡلَىٰ نَارٗا ذَاتَ لَهَبٖ ٣ وَٱمۡرَأَتُهُۥ
حَمَّالَةَ ٱلۡحَطَبِ ٤ فِي جِيدِهَا حَبۡلٞ مِّن مَّسَدِۭ ٥

سُورَةُ النَّصۡرِ

١ هنگامی که یاری خدا و پیروزی (فتح مکه) فرا رسد.

٢ و ببینی مردم گروه گروه وارد دین خدا می‌شوند.

٣ پس (به شکرانهٔ این نعمت بزرگ و این پیروزی و نصرت الهی) پروردگارت را تسبیح و حمد (شکر) کن، و از او آمرزش بخواه که او بسیار توبه پذیر است.

سُورَةُ الكَافِرُونَ

١ بگو: ای کافران.

٢ آنچه را شما می‌پرستید من نمی‌پرستم.

٣ و نه شما آنچه را من می‌پرستم، می‌پرستید.

٤ و نه من هرگز آنچه را شما پرستش کرده‌اید می‌پرستم.

٥ و نه شما آنچه را که من می‌پرستم، پرستش می‌کنید.

٦ آیین (دین) شما برای خودتان، و آیین من برای خودم.

سُورَةُ المَسَدِ

١ بریده باد هر دو دست ابولهب.

٢ هرگز مال و ثروتش و آنچه را به دست آورد به حالش سودی نبخشید.

٣ و به زودی وارد آتشی شعله‌ور می‌شود.

٤ و نیز همسرش، در حالی که هیزم‌کش (دوزخ) است.

٥ و در گردنش طنابی است از لیف خرما.

سُورَةُ الإخلاص

① بگو الله یکتا و یگانه است.
② خداوندی است که همهٔ نیازمندان قصد او می‌کنند.
③ (هرگز) نزاد و زاده نشد.
④ و برای او هیچگاه شبیه و مانندی نبوده است.

سُورَةُ الفَلَق

① بگو: پناه می‌برم به پروردگار سپیدهٔ صبح.
② از شر تمام آنچه آفریده است.
③ و از شرّ شب تاریک چون [تاریکی‌اش همه چیز را] فرو پوشاند.
[زیرا که در شب تاریک انواع حیوانات موذی و انسان‌های فاسق و فاجر برای ضربه زدن به انسان در کمین‌اند].
④ و از شرّ آنها [زنان جادوگر] که که با افسون در گره‌ها می‌دمند.
⑤ و از شرّ هر حسودی هنگامی که حسد می‌ورزد.

ترتیبها ۱۱۲	سُورَةُ الإخلاص	آیاتها ٤

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
قُلْ هُوَ ٱللَّهُ أَحَدٌ ① ٱللَّهُ ٱلصَّمَدُ ② لَمْ يَلِدْ
وَلَمْ يُولَدْ ③ وَلَمْ يَكُن لَّهُۥ كُفُوًا أَحَدٌۢ ④

ترتیبها ۱۱۳	سُورَةُ الفَلَق	آیاتها ٥

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلْفَلَقِ ① مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ② وَمِن
شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ③ وَمِن شَرِّ ٱلنَّفَّٰثَٰتِ فِى
ٱلْعُقَدِ ④ وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ⑤

ترتیبها ۱۱٤	سُورَةُ النَّاس	آیاتها ٦

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ
قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلنَّاسِ ① مَلِكِ ٱلنَّاسِ ② إِلَٰهِ
ٱلنَّاسِ ③ مِن شَرِّ ٱلْوَسْوَاسِ ٱلْخَنَّاسِ ④ ٱلَّذِى
يُوَسْوِسُ فِى صُدُورِ ٱلنَّاسِ ⑤
مِنَ ٱلْجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ ⑥

سُورَةُ النَّاس

① بگو: پناه می‌برم به پروردگار مردم.
② به مالک و حاکم مردم.
③ به (خدا و) معبود مردم.
④ از شرّ وسوسه‌گر پنهانکار.
⑤ که درون سینهٔ انسانها وسوسه می‌کند.
⑥ خواه از جن باشد یا از انسان.